

# Eylem Yönelimi

## Alman Komünist Partisi (DKP)'nin 21. Parti Kongresi'nin Kararları

21. Parti kongresine sunulan temel önergeler doğrultusunda parti yönetimi aşağıdaki eylem yönelimini kararlaştırmıştır. Bunun için önümüzdeki iki yılda siyasi ağırlık noktamızı belirleyerek, tüm partinin temel yönelimini saptıyoruz. Egemen sınıfların kemer sıkma politikasının sonuçlarının Avrupa ve ülkemizdeki sonuçlarını günden güne daha belirgin olarak hissediyoruz. Yoksullar ile zenginler arasındaki uçurum güçlenerek devam ediyor. Bu bağlamda sağ populist'lere ve Avrupa'nın birçok ülkesindeki açık faşistlere ilgi ve katılım artıyor. savaş tehlikesi Avrupa'nın merkezinde de büyüyor.

Karşı direnis daha güçlü olmak zorundadır. Bu davranış yönelimiyle siyasi çalışmamızın ağırlık noktasını Barış ve Antifaşist mücadeleye odaklamalıyız. Bu diğer politik alanların gözardı edileceği ve organizasyonumuzun diğer konuları gündeminde işlemeyeceği anlamına gelmemektedir.

Ayrıca bu bağlamda mücadele alanlarımızı - işletme ve belde - ve bununla ilgili temel görevlerimizin içindeki örgütlenme politikalarının gereksinimlerine ve özellikle örgütlenmemizin güçlendirilmesiyle sınırladık.

### 1. Gelecek iki yıl için temel yönelimimiz

21. Parti Kongresine sunulan temel önergeler taslağında Alman Emperyalizminin içte ve dıştaki büyüyen saldırganlığına hazırlıklı olmamızın gerekliliğini saptadık. Alman Emperyalizmi "dünya çapında daha büyük bir sorumluluk" üstlenmek ve bunu militarist yöntemlerle hayata geçirmek istiyor. savaş tehlikesi büyüyor. Bu şu anda ABD ve NATO dan ve NATO'nun doğuya yayılma politikasından ve Rusya'yi kuşatma denemesinden kaynaklanmaktadır. Almanya bu keskinleşmenin liderliğine belirleyen güç olarak katılmaktadır.

İçte ve ve dışta militerleşmenin yanında otoriter bir devlet dönüşümünün ve yoğun bir sosyal ve Demokrasi geriletme eğilimini de günden güne arttıran bir politika izlemektedir. Neofaşistlerle mücadele edilmemekte, aksine en azından sistem-güçlendirici bir faktör olarak tolere edilmekte ve tekelci sermayenin en gerici kesimince burjuva-parlamentar sistemin daha büyük bir krize düşmesinin önlenmesi için yedek bir güç olarak hazır tutulmaktadır.

Tüm tehlikeleriyle birlikte Emperyalizmin geliştirdiği bu açık saldırıya Alman işçi sınıfı hazırlıklı değildir. Sermaye, işçi sınıfını bölmeyi ve önemli bölümünü kendine bağlamamayı başardı.

Alman Komünist Partisi önümüzdeki iki yıl içinde gücünü antimiliter mücadelenin, barış ve antifaşist hareketin güçlendirilmesine odaklayacaktır. Antifaşist güçlerin ve barış hareketinin emperyalist savaşlara, savaşa, milliyetçiliğe karşı ve antiemperyalist güçlerin siyasi ve örgütsel anlamda omuz omuza vermesi için çalışmaktadır. Partimiz, barış hareketinin ve antifaşist birlikteliklerin gerici ve emperyalizm taraftarı her türden güçler

tarfindan bölünmesine karşı durmaktadır. Bu hareket işçi sınıfının önemli bölümleri kazanabilinir ise ancak güç bulabilir. Bu yüzden Alman Komünist Partisi'nin üyeleri Alman Sendikalar Birliğinde (DGB) ve işletmelerdeki çalışan arkadaşlarımızla barış ve antifaşist hareket içerisinde eylembirliği anlamındaki katılımı sağlamada etkili olmaktadır. Sendikalar içerisindeki işçi mücadelelerinin birleştirilmesinde ve koordinasyonundaki yönelimimiz bu yüzdendir. Ortak olan direniş deneyimlerimizi yerellik anlayışına ve rekabete,ırkçı ve milliyetçi bölücülük deneyimlerine karşı, sermayenin saldırılarına karşı geliştirilen dayanışmacı direniş için ve krizin sonuçlarının işçi sınıfının sırtına yıkılmaması için kullanmaktayız. Tartışmalarda krizin, savaşın ve savaşın kökenlerinin işletme yerlerinin başka bölgelere kaydırılması, personel azaltımı ve kitlesel işsizlik, kötü koşullarda çalıştırma, ücretlerin dondurulması ve toplu sözleşmelerden kaçmalar gibi, tüm bunların nedeninin kapitalist sistem olduğuna vurgu yapmaktayız. Alman Komünist Partisi, işçi sınıfı hareketinin ve sınıfsal yönelimli güçlerin antimiliterizm ve savaş karşıtlığının karşısındaki gerici, seksist, militer,ırkci ve Neofaşist görüşleri temsil edenlere nazaran toplumdaki etkinliklerinin güçlendirmesi yönünde hareket eder. Alman Komünist Partisi barış için ve savaşa karşı mücadelesinde, "özel mülkiyet sorununu, hangi gelişken şekli alırsa alsın, hareketin temel ögesi "(Komünist Parti Manifestosu)" olarak ön plana çıkartmaktadır. Birliktelikler ve hareketler içerisinde emperyalizm ve savaş, savaş ve göçmen politikası, militerizm ve yaşam koşullarının kötüleştirilmesi arasındaki bağlantıların anlatılması ve içselleştirilmesi için çaba sarfetmekteyiz. Alman Komünist Partisi, devrimci işçi hareketinin süreğen görevlerinin ve genel mücadelesinin bir parçası olarak, kendi uluslararası politikasını oluşturmada ve "uluslararası politikanın sınırlarına girerek ve onun veya hükümetlerinin diplomatik yönelimlerini denetlemeyi, gerekli gördüğünde de buna karşı tavir almayı" ve " kişilerin özel ilişkilerini düzenlemesi gereken en basit ahlak ve hukuk yasalarının, uluslar arasındaki trafiğin en üstte gelen yasaları haline getirmek" (Karl Marx) ilkesiyle hareket eder.

## Önlemler

Barış ve antifaşist mücadelenin yoğunluğunun tüm parti için en belirgin göstergesi, 19. UZ (Bizim Gazete - Alman Komünist Partisinin resmi yayın organ) basın festivalidir. Bu festivali biz barış ve savaş karşıtı bir festival olarak organize etmekteyiz. Ve 2017 genel seçimlerinde savaş çıkırtkanlarının ve Neo-faşist ırkçı partilerin parlamentoya girmelerini engellemek için sürdürdüğümüz savaşımın en önemli etkinliği olarak düzenlemekteyiz. Alman Komünist Partisi, üyelerini ve birimlerindeki örgütlerini bunun dışında beldelerde paskalya marşları, 8 Mayıs ve savaşa karşı, NATO nun savaş politikalarına, ABD, AB ve özellikle de Alman hükümetine karşı otonom eylemliliklere; Almanyanın NATO-birliğindeki konumlanışına, ve bu birliğin lağvedilmesi doğrultusunda yönlendirmektedir. NATO dan çıkış Kuzey Atlantik Sözleşmesinin 13- maddesine göre Alman hükümetinin ABD 'ye yapacağı tek taraflı bir açıklamayla hukuken bir yıl içinde olanaklıdır. Bu, Federal Almanya Ordusunun (Bundeswehr) aynı zamanda kitlesel bir silahsızlanmasıyla, tüm yurtdışındaki sinsi, insavaşiz hava araçları savaşımın hemen durdurulmasıyla bağlandırmalı, NATO-, ABD- ve Alman ordularının üsleri olan , Kalkar ve Ramstein

dan yönlendirilen ve savaşı doğrudan destekleyen, planlayan Atom silahlarının Almanya topraklarında depolanmasını engelleyen bir müdahale olmalıdır. Önlemlerden biri de askeri birliklerin manevra bölgelerinin işgal edilmesi, savaş bölgelerinin barikatlandırılması gibi direnişin etkili yöntemi olan sivil başkaldırı ve ayrıca barış güçlerinin eylem biçimleriyle ilgili ayrılıkçı eylemliliklerinin engellenmesidir. Federal Almanya Ordusunun okullarda ve işçi bulma kurumlarında yaptığı demonstratif reklam kampanyaları ve askeri spekülatif genel ant içme törenleri ve ordu propaganda şovlarına; Ukraynadaki rejimin NATO ve AB-devletlerince ve özellikle de Federal Almanya hükümetince süregelen desteklenmesine karşı çıkılmasıdır. Alman Komünist Partisi, Ukrayna Komünist Partisi ve Ukrayna daki ve Donbas Halk Cumhuriyetlerindeki diğer Komünist ve ilerici antifaşist güçlerle işbirliğinin propagandasını yapar. NATO-saldırganlığına karşı Rusyanın objektif barış koruyucu politikalarının tanınması için mücadele eder.

Alman Komünist Partisi, üyelerini işyerlerinde Almanya Federal Ordusunun dış müdahalelerine ve silahlanma üretimine karşı, ve silah ve savaş donanımı ihracatına karşı, ayrıca sendikaların Almanya Federal Ordusuyla her türlü dayanışmasının engellenmesi için tavır almaya ve bunun için eylem biçimleri ve propaganda materyali oluşturmaya çağırır.

Alman Komünist Partisi, 2014 yılında Aachen şehrindeki Lüksemburg, Belçika ve Hollanda Komünist partileriyle yapılan **Dört-Parti-Konferansı** esaslarınca 2016 Paskalyasında yapılacak sınırlar aşırı atomar silahlanmaya karşı yapılacak eylemin tartışılmasına dayanarak; "işçi hareketinin tarihindeki antimiliterizm - aktüel dersler" konulu eğitim için materyal oluşturur, Kassel Barış Kurulu gibi konferanslara ve buluşmalara katılır ve kendi sunumlarını yapar; parti kurulu için Barış politikalar komisyonu oluşturarak bu tip görevlerin üstlenilmesini sağlar.

Alman Komünist Partisi. üyelerini ve birim örgütlerini beldelerdeki otonom eylemlilikleriyle Neo-faşist ve ırkçı yürüyüşlere karşı oluşturdukları protesto ve engellemeler vasıtasıyla yönlendirir. Bu bağlamda aşağıdaki temel ilkelerle hareket eder: Tüm Neofaşist parti ve organizasyonların yasaklanması ve Anayasayı Koruma Organının ve diğer gizli servislerin Potsdam Antlaşması uyarınca lağvedilmeleri.

Almanya'ya gelen göçmenlerle dayanışma göçmenlerin maruz kaldıkları Neo-faşist baskı ve saldırılara, devletin koyduğu çalışma yasaklarına, ikamet zorunluluğuna, sağlık hizmetlerinden yararlanamama ve insan onuruna aykırı yerleşim şartlarına, özel yasalara ve AB'nin ırkçı sınır rejimine karşı mücadeleleri öngörür.

Demokratik Almanya Cumhuriyetinin antifaşist mirasının ve Sovyetler Birliğinin Alman Faşizminden kurtuluşa gösterdiği başarıların saygınlığı ve korunması. 8. Mayısın yasal tatil günü ilan edilmesi.

Nazi rejimi tarafından takibata uğrayanların birliğinin ve antifaşist birliğin toplumsallaştırılmasının korunması.

Tarihsel revizyonizminin, tarihin saptırılmasının ve totaliter doktrinin reddi. "40 yıl Radikal Affı" adlı girişim grubunun etkinliklerinin ve sergilerinin desteklenmesi. Bununla, özellikle genç insanlara, bu devletin demokrasisinde dar sınırların varlığının, ama bizim buna karşı mücadelemizin olanaklı olduğunun gösterilmesi. Alman Komünist Partisi antifaşist birliklerin, eylem şekli konusundaki ayrıştırılmasına

karşı mücadele eder. Sivil başkaldırının çeşitli şekillerinin direnişin etkili yöntemleri olduğunu kabul eder. Buna kitlesel işgaller de dahildir.

## **2. Mücadele Alanlarımız**

Alman Komünist Partisi nin mücadele alanları insanların sermaye ile emek arasındaki temel çelişkiyi doğrudan yaşadıkları işletme ve beldelerdir. Burada bizim temel birliklerimiz - günümüzün genelde ikamet bölgesi grupları -siyasi problemlere müdahale ederler, direnişi destekleyip yönlendirirler ve kendilerine çevre oluşturlar.

## **İşyeri & Sendika**

Alman Komünist Partisi bugün sadece az sayıda işyeri temsilcisine sahiptir. Bazı şehirlerde işyeri gazeteleriyle fabrika girişlerinde etkindir. Birçok üyemiz Alman Sendikalar Birliği (DGB) nin sendikalarında aktiftir, sendikal görevler üstlenmekte, sendika konferanslarına ve seminerlere katılmaktadırlar. Maalesef, bu yoldaşlarımızı devamlı olarak desteklemek, işlerini koordine etmek ve deneyim alışverişi yapmak mümkün olmadı. İşyeri ve sendikal mücadeleleri ilerletmek ve bunlara müdahale etme yeteneğimizi tekrar kazanmak zorundayız. Bir taraftan sendikal ve işyeri görevleri almış yoldaşlarımız temel birimleri tarafından daha iyi desteklenirken, diğer taraftan parti olarak yapılarımızı ve propaganda çalışmalarımızı geliştirmeliyiz. İşyeri gazetelerimizin sayısını arttırarak, işyerindeki aktif üyelerimizi, işyeri grup temsilcilerimizi destekleyerek partimizin propaganda çalışmasını ve parti yapılanmamızı geliştirmeliyiz. Önemli konularda marksist-leninist dünya görüşümüz temelinde daha hızlı tavır belirleyebilmeliyiz.

## **Önlemler**

İşyeri & Sendika alanında varolan yapılarımızı sağlamlaştırmalı ve yeni yapılar oluşturmalıyız. Buna ek olarak tüm birimlerde ve düzlemlerde, yoldaşlarımızın hangi mesleklerde ve işyerlerinde aktif oldukları tespit edilecektir. Minimal bir sayı mevcut ise, yoldaşlarımızın yeni temel organizasyonlarımızda toplanmasının gerekli olup olmadığı denetlenmelidir. Yeni yapılanmalar olduğunda, yönetim tarafından destek organize edilecektir. Uzun vadede materyal üretiminde işçi sınıfının çekirdeğini oluşturan büyük işletmeleri göz önünde bulunduracağız. Burada karşımıza oportunist yerellik mantığı oluşumuyla işyeri temsilcilerini teslim alan ihracatta dünya şampiyonu Federal Almanya Cumhuriyeti'ni buluyoruz. İşyeri - ve sendika politikası komisyonumuz burada uzun süreli nasıl köklenebileceğimiz hususunda bir önlem planı geliştirmektedir. Buna bağlamda her temel organizasyonun, kendi alanında nasıl bir ağırlık noktasına yönelmesi gerektiği ve işletme dağılımında hangi ilişkileri kurabileceği araştırmaktadır. İşyerlerinde ve sendikalardaki yoldaşlarımıza seminer ve önerilerle hem teorik konularda hem de pratik çözüm denemelerinde uygun araçların kullanılmasına önderlik etmektedir. İşyerlerinde ve sendikalardaki aktif yoldaşlarımız için her kademedeki kolektif destek ve

dayanışma organize ediyoruz. Bu temel birimlerden başlayarak, çalışma çevrelerine ve bölgelerden, parti yönetimine kadar devam etmektedir. Her kademedeki işyerlerindeki aktif üyelerimizin problemleri, görevleri ve politik yönelimi konusunda karşılıklı görüş alışverişi cereyan etmektedir. Üye toplantılarında temel birimler düzeyinde işyerleri, işyeri temsilcileri ve sendikal birimlerde, Komünistler olarak, sosyal eşgüdüm stratejileri ilüzyonlarının nasıl reddedileceği, bunun yerine arkadaşlarımızın kendi çıkarlarını nasıl kendi ellerine alarak, sermaye tarafındaki düşmanı tanıyacaklarını değerlendiriyoruz. Bu bağlamda, her zaman, kapitalistlerin saldırılarından ancak kapitalist sistemden kopuşun ve sosyalist bir toplumun kurulmasının bizi koruyabileceğini özellikle vurguluyoruz. Temel kadrolarımızda işletmelerde aktivistlerimizin olmaması durumunda, emek mücadelelerini ve grev yapanlarla, bu öz mücadelelerinin toplumsal önemi hakkında tartışmak suretiyle işyerindeki çıkar çatışmalarına katılıyoruz. Üretim sürecinde, işletmelerde ve yönetimde bilgi işlem ve ağlarına geçmek suretiyle normal çalışma durumunun nasıl bozulduğu hususu merkeze alacağımız bir tartışma alanı olacaktır. Burada, konumlanmalarımızı ve taleplerimizi belirleyerek bunların genel toplumsal tartışmalara akıtılabileceği platformları oluşturabilmeliyiz. Tam ücret ve personel korunumu'nun haftada 30 saat çalışmak suretiyle gerçekleştirilmesi talebi, bugün bile merkezi tavrımız olabilir. Normal çalışma koşullarının ve insanların üretim sürecinden kitlesel olarak dışlanması dolayısıyla ve gelişen kitlesel yoksulluk nedeniyle insanları daha fazla partinin görüş alanına çekebilmeliyiz. Onlara durumlarının nedenlerini ve buldukları konumun temel nedenlerinin ne olduğu konusunda aydınlanmalarını sağlamak ve onları sosyal ve siyasi olarak örgütlemeliyiz. İş dünyasındaki değişimden özellikle kadınlar büyük oranda zarar görmekte, ortalamanın üzerinde kötü çalışma koşullarında çalıştırılmakta ve yaşlılıkta yoksulluk çektikleri bir gerçektir. Alman Komünist Partisi kadın politikası konularını gelecekteki somut çalışmasına ve analizlerine konu etmektedir. Alman Komünist Partisi grev yasasına yapılan saldırılara karşı çıkmaktadır. Alman Komünist Partisi üyelerinin sözleşme hareketlerinin işletme ve sendikal düzlemdeki konumlanışına müdahale etmelerine, işçi sınıfının ekonomik sınıf savaşımındaki çıkarlarını güçlendirmeye, sınıf bilincinin gelişimine ve işçi sınıfının partide kök salmasının geliştirilmesine yönelmektedir. Kamu alanındaki sözleşme pazarlıkları, çalışanların kamusal alandaki çıkarlarının nüfusun büyük bir bölümünün ortak çıkarlarıyla bir bütünlük oluşturduğundan, özellikle önem taşımaktadırlar. Böylelikle bunlar anti teknelci birliğin öne çıkarılmasının bir manivelasını oluşturmaktadır. Aynı zamanda bunlar partinin işletmede dayanışma eylemleriyle beldelerde kök salmasını ve toplu sözleşme pazarlıklarının desteklenmesini sağlamaktadır. Parti yönetim kurulu, kamu alanındaki toplu sözleşmelerdeki çalışanlar aleyhine hareketlenmelerde, mümkünse, Alman Sosyalist İşçi Gençliği (SDAJ) ile uyumlu çalışmayı güven altına almak üzere görevlendirilmiştir. Bu, karşılıklı danışma ve ortak yönelim yanında propaganda materyallerinin'de ortaklaşa oluşturulmasını ve yerel temel birliklerde ortak tavrı almayı da kolaylaştıracaktır.

## **Beldelerde-siyaset**

Şehirlerde ve beldelerde kitlesel, çocuk ve yaşlılık yoksulluğu oluşmakta, yerleşim sıkıntısı ve yoksul mahallelerdeki getolarla geleceği belirsiz bir gençlik yetişmektedir. Acenta-2010 (Schröder yönetimindeki Sosyal Demokrat hükümetin ekonomiyi rahatlatmak için aldığı kemer sıkma önlemleri)-un getirdiği finansal yükleri'de yönetmek zorunda bırakılan beldeler,son yılların çalışan insanlar üzerindeki sermayenin en acımasız saldırılarını da yönetmek zorunda bırakılıyorlar. Beldeler bizim tekel karşıtı politikamızın ikinci mücadele alanını oluşturmaktadır. Küçük yerleşim alanlarındaki gruplarımız ve belediye kurulu üyelerimiz, ötekileştirmenin ve üretim gücü insanın sistem tarafından yok edildiği alanlarda, etkinliklerini göstermektedirler. Zenginlerin çıkarlarına yönelik şehirselleşme, yani sözüme toplumdun "üretken taşıyıcılarına" yeni rant kaynakları açan politikalar, durumu daha da keskinleştirmektedir.

Alman Komünist Partisi temel örgütlerindeki üyelerini, şehirlerdeki ve beldelerdeki insanları, ötekileştirmeye ve kriz yüklerinin her alanda omuzlarına yüklenmesine karşı, her alandaki tasarruf politikalarına (Oturma, kültür, spor, sosyal olanaklar, yakın ulaşım vs.) ve özelleştirmelere karşı tavır almaya ve onlarla birlikte aktif ve eylemsel çözümler doğrultusunda çalışmaya yönlendirmektedir. Beldelerdeki sözüme "Borçlanma frenlemesini", ve sözüme koruma kalkanlarını ve güçlendirme birliklerini sınıf savaşımının yukarıdan gelen adaletsiz gelir dağılımı politikası olarak deşifre ediyoruz. Belde işletmelerinde ve yönetimlerde işyerlerinin azaltılmasına,kötü çalışma koşullarına ve çalışma koşullarının esnekleştirilmesine karşı direniş mücadelesinin desteklenmesi ve vatandaşlarla dayanışmanın örgütlenmesine önderlik eder. Kirada oturanların bir yerden bir başka yere taşınmalarında desteklenmelerine, zorunlu taşınmalara karşı faaliyete geçmeye ve büyük konut kurumlarının kamu mülkiyetine dönüştürülmesinden yana kira ve yan ödemelerde bir üst sınırın oluşturulması yönünde tavır alır.

## **Önlemler**

Beldelerdeki seçilmiş ve belde politikası konusuyla ilgilenen yoldaşlarımız için teorik ve pratik konularda seminerler düzenlenmektedir. Buna propaganda materyallerinin düzenlenmesi dahildir. Tüm temel örgütlerde çalışma planı-tartışma çerçevesinde belde politikasına müdahale olanakları denenmektedir. Büyük şehirlerdeki gruplarımız şehrin bir bölümünde veya semtlerde yerel politikalar oluşturmanın yöntemlerini incelemektedirler. Bu anlamda, bunun tüm grup için bir ağırlık noktası olmasına dikkat edilmelidir. Geliştirilmesi gereken bir belde politikasının ağırlık noktaları propaganda çalışmasının yaygınlaştırılmasına yönelik fikirler olmalıdır. Bilgilendirme masaları, toplantılar ve küçük bir gazetenin çıkarılması tartışılabilir. Gelecek yerel seçimler için gruplar ve bölgelerde kimin adaylığını koyacağı kolektif olarak tartışılıp kararlaştırılabilir. Bunun için de çeşitli adaylık şekilleri düşünülebilir. Parti yönetim kurulu en azından bir beldede bir konsey ve deneyim paylaşımını organize eder. Böyle konseyler bölge düzleminde de sürekli olarak düzenlenmelidir.

## **Partinin güçlendirilmesi için gerekli önlemler**

2013/2014 Parti üyelik kimlikleri yenilenmesi bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da böyle devam edemeyeceğimizi gösterdi. Üye sayımız sürekli olarak azalmaktadır. Bu eğilim durdurulmalıdır. Yeni üyelerin kazanılmasında, yerinde ve grupların içindeki faaliyet ve propaganda çalışmasının belirleyici olduğu anlaşılmıştır. Birim örgütleri, kendi öz politikalarını, işyeri ve beldedeki mücadele alanlarını kapsayamaz, propagandasını yapamaz, ve kendi görüşlerini oluşturarak, kısıtlamalara muhatap olanlarla birlikte toplumsal bir direniş organize edebilecek, veya bunu destekleyebilecek durumda değildirler. Bu yüzden örgütlenme politikası açısından gücümüzü, temel örgütümüzün güçlendirilmesine yoğunlaştırmalıyız. Bu arada, grupların çok farklı olduklarını ve her grup için geçerli olabilecek hazır reçetelerin olmadığını biliyoruz. Geçerli olan: İleriye doğru atılacak her küçük adım bir gelişmedir. Sağlam bir grup için kriterler, kolektif yönetim, çalışma planlaması, sürekli aidatların toplanabilmesi, eğitim ve propaganda çalışması, siyasi gelişimin dayanışmacı tartışmasıdır. Bu bağlamda öncelikle propaganda ve eğitim çalışmalarına göz atmak istiyoruz.

### **Propaganda çalışması**

Propaganda çalışmamızın en önemli aracı gazetimiz, UZ (Bizim Gazete-Alman Komünist Partisinin resmi yayın organı)´dir. Hem grup çalışmaları için hem de partinin İnternetteki varlığı için önemli bir rol oynamak zorundadır. Propaganda çalışmasının hedefi, araçlardan bir ana seçki oluşturmak ve bunlarla sürekli olarak yerellikte ki siyasi mücadelenin genel doğrultularını belirlemektir. Parti yönetimi bunun için merkezi materyaller sunar ve diğer taraftan öz propaganda çalışmasının geliştirilmesi için yardımda bulunur. Kendi başına propaganda çalışması altında kendine özgü yayınları anlıyoruz. Amaç, her yerel birleşenin, kendi yayınlarını çıkarmasıdır. Duruma göre, kendi bildirimlerinin oluşturulmasından, sürekli yayınlanan yerel ağırlık noktalarını hedef alan küçük bir gazetenin çıkartılabilmesidir. Parti yönetim kurulu bildirimler için standart öngörüler geliştirir, redaksiyonel ve teknik yetkinliklerin geliştirilmesi için eğitimler verir.

Amaç, her temel birleşenin kendi İnternet kurulumuna ve devam eden Hosting çalışmalarında gelişkin programlama bilgilerine sahip olunmasıdır. Parti yönetim kurulu belirli bir sayfa standardı geliştirir ve İnternet sayfalarının denetlenmesi için eğitim düzenler.

Öz etkinlikler & eylemler: Amaç, her yerel birimin devamlı ve kendi öz gücünden etkinlikler düzenleyerek kendi eylemleriyle ortaya çıkmalarıdır. Belirli aralıklarla yapılan umuma açık ağırlıklı bir konunun işlendiği grup akşamlarında bölgede yeni sempatanların kazanılması için propaganda yapılır. Her temel birim için geçerli olan amaç, belirli aralıklarla bilgilendirme stantlarının açılması ve sokak eylemlerinde bulunmaktır.

Parti yönetim kurulu UZ' de belirli aralıklarla temel bir konu saptamakla görevlendirilir, bu bağlamda gruplarda tartışma forumlarının organize edilmesi sağlanabilir; Periyodik toplantı masalarında, tartışma gruplarında ve herkese açık grup toplantılarında kullanılmak üzere standart materyallerin hazırlanması; merkezi öngörüler için eylem ve toplantı konsepsiyonlarının fihristlerinin oluşturulması; Bilgilendirme stantları için materyaller ve temel donanımın sağlanması.

## Eğitim alışması

Marksist parti eğitiminde  ağırlık noktası üzerinde duruyoruz. Grupların kendi kendine yaptıkları eğitim çalışması, merkezi olarak parti yönetim kurulunun kararlaştırdığı eğitim konuları. Marksizm-Leninizmde mümkün olduğu kadar fazla sayıda yönetici yemizin birim örgütlerdeki temel bilgi eğitimlerine ve örgütlenme politikası alanında bir seminere katılmaları. Parti yönetim kurulu Karl-Liebknecht-Okuluyla işbirliği içinde, olanaklar dahilinde yerel bir proje gerçekleştirmeyi hedefliyor. Program ve siyasi gelişimimizin merkezi eğitim komisyonu tarafından oluşturulacak bir çalışma grubunda sınıf analizinin ve bilimsel-teknik devriminin incelenmesi Dazu wird die engere Zusammenarbeit mit befreundeten Einrichtungen wie den Marxistischen Blttern und der Marx-Engels-Stiftung gesucht.

Grupların eğitim çalışmasının büyük öneminden dolayı bu bağlamda uyulacak örgütsel ve içeriksel n koşulları aşağıdaki gibi saptamış bulunuyoruz: Bu amaçlar doğrultusunda Marx-Engels Vakfı ve merkezi teorik yayın organımız (Marksist Yapraklar Dergisi) gibi dost kuruluşlarla işbirliği aranacaktır.

### Örgütsel nlemler:

Eyalet ve Bölge düzeyindeki örgütlerimiz

Eyalet ve Bölge düzeyindeki örgütlerimiz ve Koordinasyon koņeyleri bir eğitim sorumlusu belirlerler.

Grupların yapacakları eğitim çalışmaları desteklenecek, yönlendirilecek ve değerlendirilecektir.

Grupların eğitim çalışmaları aşağıdaki amaç doğrultusunda geliştirilmelidir: Her grup bir eğitim sorumlusu belirler.

Die Bildungsarbeit in den Gruppen soll sich mit folgender Zielsetzung entwickeln: Jede Gruppe bestimmt einen Bildungsverantwortlichen. Eğitim alışması o grubun yıllık çalışma programının bir parçasıdır. Eğitim etkinlikleri grup akşamları gibi her ye için bağlayıcıdır. İl/Eyalet/Koordinasyon kurulları, parti yönetim kurulu tarafından delege olarak gruptaki illerdeki ve eyaletlerdeki eğitim çalışmalarının gelişimi hakkında raporlar yazarlar.

*Eğitim komisyonu*  
Eğitim komisyonu illerin/eyalet yönetiminin/ koordinasyon kurullarının değerlendirmelerini ve faaliyet raporlarını toplar ve bölgelerdeki grupların eğitim çalışmalarını değerlendirir. Kolektif alışma içinde merkezi materyaller oluşturur ve destek/yönelim verir. Parti yönetim kurulunu partinin eğitim çalışmasıyla ilgili olarak bilgilendirir. Karl-Liebknecht-Okuluyla birlikte partinin eğitim ve konferanslarını hazırlar.



*Grupların eğitim çalışmasının içeriksel görevleri şöyledir:*

-Temel kavramlar eğitimi ve kaynaklar Periyodik düzenli temel kavramlar eğitimi devam ettirilecek. Bir önceki dönemin deneyimleri temel alınarak günümüz koşullarına göre güncellenecek tir.

Şu ana kadarki eğitim konuları: "Bugünkü Marksist-Leninist Teori" Dünyamızı nasıl ve neyle tanıyoruz? Sonbahar 2013 ten İlkbahar 2014'e Kapitalist sistemin krizini nasıl açıklayabiliriz? Sonbahar 2014-İlkbahar 2015 Kapitalizmi nasıl aşabiliriz?

Sonbahar 2015-İlkbahar 2016 20. Parti kongresinin devamında gündemdeki eğitim programında aşağıdaki konular işleektir: savaş ve Militerizm Faşizm Geçmişten dersler ve günümüzün tehlikeleri. Daha yoğun bir eğitim için ayrıca bir kaynakça oluşturmak gereklidir. Klasiklerin metinleri dijital olarak kullanıma açılmalı'ki her temel eğitimin her biri online materyallere yönlendirilebilmelidir. Böylelikle grupların eğitimlerinin devamı için aldıkları öz inisiyatiflere yardımcı olunmaktadır. Grupların eğitim çalışmalarının ardından açık kalan sorular olacaktır. Ayrıca derinlemesine bir eğitime tabi tutulması gereken konular ortaya çıkacaktır. (Mesela:

Avrupa Birliğinin karakteri, sosyal partnerli sendikalar, NATO, İslam kısırtması, vb.) Açık sorular ve çözülemeyen çelişkiler toplanmalı ve kolektif olarak değerlendirilmelidir.

### **Gençlik-çalışması**

Gruplarımızın güçlendirilmesi yanında, ülkenin doğusundaki gençlik alanında etki kurmanın gerekliliğini ve olanaklarını görmekteyiz. Gençliğin dramatik durumu karşısında - kötü koşullar yeni normaldir - gençlik çalışması ve gençliğin hakları konusundaki mücadelemiz, temel görevlerimiz arasındadır. Bunlar ancak bizimle birlikteki gençlik organizasyonu, SDAJ (Sosyalist Alman İşçi Gençliği), ile çözülebilir. SDAJ'un güçlendirilmesi, Alman Komünist Partisinin de görevidir. Bunun için genç üyelerimizi SDAJ' un çalışmalarına yönlendiriyoruz.

SDAJ'un alana kendini yaymasına yardımcı olmak istiyoruz. Bu anlamda Alman Komünist Partisi ile SDAJ arasında hem Vilayet hem de Eyalet düzleminde karşılıklı etkileşim çok önemlidir.

### **Önlemler**

İl veya Eyalet örgütleri gençlik politikaları için gençlik komisyonlarında çalışacak sorumlular saptarlar. UZ-Pressfest.

Vilayet örgütlerinin gençlik sorumlularının değerlendirme toplantılarında SDAJ-Ülke yönetimi ve SDAJ- Eyalet birliklerinin üyeleriyle yeni grup oluşumları ve SDAJ-bileşenlerinin yeniden yapılanmasıyla ilgili danışma toplantıları düzenlenir. Alman KomünistPartisi 2017 gençlik festivalini ve 19. basın festivalinin popüler gençlik bölümünü destekler. 2018 de Alman Komünist Partisi ve SDAJ 50 yaşına giriyorlar. Bunun için yerel ve genel ortaklaşa etkinlikler planlanmaktadır. Olası bir doğum yılı basın festivali gerçekleşmesi durumunda, ortak bir kutlama hazırlanacaktır.

Parti yönetim kurulunun komisyonlarıyla SDAJ üst yönetimi arasında görüş alışverişi

sağlanacaktır.

UZ de gençlik sorunları alanındaki raporların geliştirilmesi (hem kendiliğinden, hem de uzun vadeli bir planlamayla SDAJ la birlikte). Özellikle SDAJ gruplarının olmadığı yerlerde, parti üyelerine POSITION (SDAJ dergisi)' u dağıtmayı öneriyoruz.

Alman Komünist Partisi SOJA (Sosyalist Çocuk ve Gençlik Çalışmasının Geliştirilmesi Vakfı)' ya üye olmayı ve böylelikle SDAJ' u mali olarak desteklemenin propagandasını yapar. Alman Komünist Partisi, kabul görmesi halinde, gelecek ülke kongremizde karar altına alınacak antimiliterizm kampanyasını destekleyecektir. Bu anlamda Parti yönetim kurulu SDAJ ile birlikte bir gençlik politikası kurulu oluşturur. Alman Komünist Partisi'nin doğu Almanya'da yeniden yapılanması Alman Demokratik Cumhuriyetinin eski Federal Cumhuriyeti ile 1990 yılında işgal yoluyla birleşmesi ve bununla birlikte cereyan eden sosyal hakların kısıtlanmasıyla gelişen toplumsal döngüler, mülksüzleştirme ve meslek yasakları, sendikal ve işletme alanındaki mücadelemizin zok edilmesi dolayısıyla, işçi sınıfının sınıf mücadelesine yönlendirmek her zamankinden daha gerekli bir duruma gelmiştir. Bu bağlamda, Alman Komünist Partisini bugünkü Federal Almanya'nın doğusunda da tarihi bir gerçek olmaya ve filizlenmeye bırakmak bir zorunluluk haline gelmiştir. Alman Komünist Partisi üyelerini, doğudaki birim örgütlerini ve Doğu Almanya Demokratik Cumhuriyet (DDR)' indeki insanları Alman işçi hareketinin kazanımları doğrultusunda ve işçilerin ve ücretlilerin hakları konusunda aktif hale geçmeye ve onlarla birlikte eylem birliği içinde olmaya yönelmektedir. Doğu Almanya Cumhuriyeti (DDR)'nin şeytanlaştırılması ve varlığının reddedilmesinin DDR' in yedeklenmesinin ve güç kontrolünün sınıfın ve alttan gelen sınıf mücadelesinin sesini kesmek olarak tespit ederek, kamuoyuna duyuruyoruz.

Yeni eyalet birliklerinin kurulmasından sonraki öncelik, var olan koordinasyon kurullarının çalışır vaziyetteki eyalet birliklerine dönüşümü ve bunların sağlamlastırılması ve güçlendirilmesidir.

Gruplarımızın güçlendirilmesinin yanında ayrıca ülkenin doğusunda etkin olmanın gerekliliğini ve olanaklarını görmekteyiz. Ülkenin doğusunda partimize olan büyük ilgiyi deneyimsiz kadrolarımızla tatmin edemeyiz.

Parti yönetim kurulu, Saksonya, Saksonya-Anhalt ve Thüringende eyalet örgütlerinin oluşturulmasını sağlayabilecek koşulların geliştirilmesini; SDAJ un "Bir başka Almanya mümkündür" isimli brşürüyle mümkünse SDAJ'la, Junge Welt gazetesıyla ve Rotfuchs gazetesıyla birlikte bir okuma seyahati organize etmek için görevlendirilir. Alman Komünist Partisi'nin Mecklenburg-Vorpommern'deki eyalet meclislerinin seçim mücadelesinin desteklenmesini karar altına alır.

*21. Alman Komünist Partisinin 21. Parti kongresi, 14/15 Kasım 2015, Frankfurt am Main*  
**Patrick Köbele'nin Konuşması** (Parteitages der DKP, 14./15. November 2015, Frankfurt am Main)

Patrick köbele Konuşması:

...Yanıyor, Kelimenin tam anlamıyla yanıyor, PEGIDA (İslam karşıtı yurtseverler birliği)' dan sonra, Dresden ve Erfurt da, kendi kurucusu Henkel'i *büyük kapitalist* ve *NPD- light* olarak tanımlıyorsa, Berlinde birçok bin katılımcıyla bir yürüyüş organize ediyor, ve kamuoyu araştırmalarına göre, % 9 larda tahmin ediliyorsa, yanıyor - günbe gün göçmen yerleşkeleri, günbe gün saldırılar. *"Kriz alanlarını beklemek ve çay içmekle, çözemezsin - gerçekten geçerli olan bir şey yap"* şeklindeki, Almanya Federal Ordusunun tanıtım

reklamlarını görürseniz, gerçek anlamda yanıyor demektir. Dış müdahalelerde ve askeri donanım ihracatında gerçekten yanmaktadır. Dünya çapındaki savaş alanlarının sayısını artık tespit etmek olanaklı değildir. Bütün bir kıtanın nüfusu kaderine terkedilmiş durumda. Kaderine terkedilmek burada, açlık, yoksulluk, sağlık sistemine , eğitime ve kültür alanlarına hiçbir şekilde ulaşmamak anlamını taşımaktadır. Hiçbir şey düzelmeye değil, bilakis kötüleşmeye doğru gidiyor. Dünya çapında savaştan, açlıktan, geleceksizlik'ten kaçan insanların sayısı 60 milyona yükseldi. Bu dünyada insanlık tarihinin bilinen en yüksek sayısıdır. Dünya çapındaki savaş bu insanları sahip oldukları birazcık mülkten, ülkeden, aile ve arkadaşlarından ayrılmaya zorlamaktadır.

#### **Bazı savaş alanları:**

Suriyede toplumun bir kısmının memnuyetsizliği, ABD etrafında kurulan bir birlikle ülkenin bütünlüğünün altı oyularak ve sevilmeyen fakat tam olarak emperyalistlerin düdüğüne göre oynamayan, Essad'ın devrilmesi için kullanıldı. Türkiye, Suudi- Arabistan ve Katar gibi bölgesel güçler, bu durumdan fırsat çıkararak, IS (İslami Devleti Örgütü)'i baskı altındaki kürtlere karşı finanse ettiler. Şimdi, Rusyanın ABD 'nin uzun zamandır yaptığı gibi, aynı şekilde askeri müdahalede bulunmasına, sitem ediyorlar. Milletler hukukuna göre, Rusyanın yasal Suriye hükümetince müdahaleye davet edildiği gözardı edilmektedir. Bu konudaki tavrımız: Bu durumun askeri olarak çözülmeyeceğinden eminiz, bir alan yangınının bölgesel olarak genişlemesi tehlikesi, yada ABD ile Rusya veya Rusya ile Türkiye arasında cereyan edecek askeri bir çatışma olasılığı çok yüksektir. Buna rağmen, saldırganlık Batı emperyalistleri tarafından başlatıldı, ve bu durum Suriyenin ülke bütünlüğünün sağlanması haricinde çözülemez.

Aynı durum Irak'ta mevcuttur. Birçok insan bunu maalesef unuttular. Libya'da da durum aynı. Varsayılan, ve hiçbir zaman bulunamayan, kitle imha silahları, hiçbir zaman ispat edilemeyen sivil halk üzerinde yapıldığı iddia edilen toplu kırımlar, batı emperyalistlerinin çeşitli koalisyonlarla yaptıkları askeri müdahaleler için bahane olarak kullanıldı. Milletler hukuku çarpıtıldı ve geçersiz sayıldı: hukuk güçlü olanın hukukudur. Devletin bağımsızlığının altı oyuldu. Tercih edilen yöntem, uçuşa yasak bölgeler, tabii her zaman olduğu gibi "humaniter sebeplerden dolayı". İsrail ve Filistin'de, Gazne şeridi başlıbaşına kitlesel bir hapisane- İsrailin politikası insanlık dışı ve milletler hukukuna aykırı - kim bunu eleştirirse hemen yahudi düşmanı oluyor, bunu eleştirmeyenler, humanist değiller - Filistin ve İsrail'deki yoldaşlarımıza selam olsun.

Ve Alman Emperyalizmi - barışçılı mı? Libyada yok, Irak ve Suriyede Türkiyedeki Patriot füzeleriyle de olsa, ayaklar kapı önünde. Böylesine sonuçlara varmak için gelişmelere safça (mavi gözlerle) bakmak gerek. Devlet tekeli kapitalizmi, emperyalizm ise karmaşıktır, çeşitli rekabetlerden, çıkar çelişkilerinden ve tekeller ile tekel gruplarının çok uluslu, ulusötesi ve ulusal düzeydeki bütünlüğünü içeren bir sistemdir. Sermaye fraksiyonlarının çıkarları arasındaki farkların birbirleriyle dengelenmesi ve devletler üstü kurumlarda olduğu gibi, devletler tüm kapitalistlerin idareci araçlarıdır. Bu da çeşitli Emperyalistlerin ortak veya çelişkili çıkarlarına ve bu çıkarları farklı şekilde hayata geçirmelerine neden olmaktadır. Bu, örneğin Libyada Britanya, Fransız ve ABD-Emperyalizminin en saldırgan kartı oynamalarını, Ukrayna çatışmasında ise başından itibaren bu çatışmanın Rusyanın kuşatılmasının aracı olarak kullanılarak, Alman Emperyalizminin ABD-Emperyalizmiyle rol değiştirmek suretiyle, kimin hangi kartı oynayacağı şeklindeki taktiklerle gerçekleşti. Bu tekeli sermayede çelişkilere yol açtı.

Siemens şirketinin şefi Kaeser, Putini ziyaret ettiği için medya tarafından yuhalandı. Çıkarlar çelişmesinin dengelenmesinde çeşitli fraksiyonların bu fraksiyona mağlup edilmesi, devletin genelde fikri düzlemde genel sermayedar olarak belirli bir otorite geliştirmesine yol açarak, bu bağlamda Alman Emperyalizminin AB'deki hakimiyetini güçlendirmek zorunda kalması sonucunu doğuruyor. Bu sermaye fraksiyonu bunu çabuk fark etti ve bunu "Politikanın Önceliği" cümlesinin ardına gizledi.

Bu farklılıkları, tahlil etmek ve dikkate almak gerekir. Bunlar önemlidir. Tabii'ki, daha az askeri müdahale halklar ve işçi sınıfı için, doğrudan bir askeri saldırıdan daha iyidir. Hiçbir zaman birinin barışçıl tavrını hatta barışçılığını yanlış kavramamalı, emperyalizmin ise asla. Bu yanlış işçi sınıfının dramatik yenilgilerine yol açtı. 89/90'da da.

Alman Emperyalizmine gelince, o bunu gizlemeye gerek bile görmeden açıkça kartını oynuyor. En iyi örnek Federal Almanya Ordusunun Afganistan'a asker göndermesidir. Bu, Alman Tekelci Kapitalizminin çıkarları olarak betimlenip, açıkça "Özgürlüğümüzün Hindukuş' taki savunmasıdır" diyerek tanımlandı ve bu egemen sınıfın entellektüel kafaları tarafından da gizlenmedi. Münih'teki Federal Almanya Ordusu-Üniversitesinden Profesör Carlo Masala şöyle yazıyor: "Görev başarısız olarak görülse' de, ülkede güvenli yaşamdan başka her şey olsa da, uzun sürebilecek bir iç savaş tehlikesi devam etse ve Talibanın tekrardan devleti ele geçirmesi mümkün olsa da" müdahale bir başarıydı. Çünkü bu sayede Federal Almanya Ordusu, bölgesel bir savunmadan, güçlü bir Barış Koruma ve terfi etmiş ve bugün tüm askeri görev alanlarını, çatışma dahil olmak üzere, kapsamakta ve savaşın tüm gereklerini uygulayabilmektedir. Ya bugün? Afganistan'ın bazı bölgelerini "güvenli üçüncü ülke" olarak tanımlamak şeklindeki insancıl olmayan fikirler.

Evet, bir yalanla başlayan Yugoslavyada'ki uluslararası hukuka aykırı savaş bir zorunluluk, Afganistan ise yönetme iddiaları talebinde olan bir emperyalizmin kür gösterisiydi.

Devam eden savaşçıl çatışmaların yaygınlaşma tehlikesi çok yüksektir. Temel tehlikeler şu üç eğilimdir:  
\*Batı Emperyalizminin yükselmekte olan Kapitalist Rus rakibini askeri olarak kuşatmak.  
\*Ekonomik olarak yükselen Çin Halk Cumhuriyetini kuşatmak.  
\*Sömürgeci Dünya Ekonomik Dengelerini" TTIP (Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı) ve CETA (Kanada- Avrupa Birliği Ticaret Sözleşmesi) gibi serbest ticaret sözleşmelerine dayanan korunma politikalarıyla hegemonyasını betonlaştırmaktır.

*Bu arada kapitalist Kriz dönencesinde, savaşın bir tür fazla kapasitelerin ve fazla yığınlaşmanın yok etme unsuru olduğunu hiçbir zaman unutmamalıyız.*

Rekabet koşulları ekonomik sorunlarla tamamlandığında, milliyetçilik, yerellik mantığı gibi görünümler çoğaldıkça, yabancı düşmanlığı sömürülenleri karşı karşıya getirdiği sürece, militarizmin, milliyetçiliğin ve savaşın filizleneceği bir iklim oluşur ki, tehlike de böylece büyür.

Ukrayna yangın alanıydı, ve yangın alanıdır. Saldırı, ABD-Emperyalizminden ve Alman Emperyalizminin liderliğindeki AB'inden gelişti. Sosyal Demokrat Steinmeier öncülüğündeki büyük koalisyon, faşistleri sevimli hale getirerek, Ukrayna hükümetinin darbe yaparak AB ve NATO'yla bütünleşmesi planlarını gerçekleştirmek istiyordu. ABD-Emperyalizmi ve AB arasındaki ortak çıkar, Rusyanın kuşatılmasıydı, çıkar çatışması ise hangisinin Ukraynada daha etkili olacağıydı. Minsk 2 deki Merkel in görünümdeki barışçıl rolüne sadece bu yol açmıştır, başka birşey değil.

Bununla ilgili olarak **Rusyanın rolüyle** ilgili herhangi bir hayalci yanılığımız yoktur. Rusya kapitalist bir devlettir ve Putin-hükümeti de Rus sermayesine en uygun bir genel kapitalisttir. NATO-doğu genişlemesi güçlü lider emperyalist devletlerin daha zayıf rakiplerine karşı saldırısı ve barış için temel tehlikelerden biridir. Bu rus çıkarlarının barış güçlerinin çıkarlarıyla ortaklığının bugünkü arka plandaki nedenidir. Bundan dolayı Rusya birden bir barış gücü olmamıştır.

Rus fobisi ve medyatik tahrik, egemenlerin yine de kitlesel bilinci, saldırgan bir doğrultuya sürüklemeyi başaramamıştır, bu da cesaret vericidir.

Aynı zamanda kitlesel bilincin barış hareketini kitlesel eylemlere dönüştürememesi, endişe vericidir. Düşünceme göre içeriksel büyük sorunun, barış hareketine, savaş karşıtı görüşlerini stratejilerini, tavırlarını geniş halk yığınlarına, savaş tehlikesinin, silahlanma harcamalarına karşı mücadelede ve silah ihracatında, sosyal mücadelenin anahtarını oluşturduğunu kavratmaktadır.

Barış hareketindeki tartışmalar da problem oluşturmaktadır. Parti yönetim kurulunda defalarca, savaş tehlikesini ve bu tartışmaları da görüştük. Barış mücadelesinde, olanaklı en geniş, muhafazakar kesime kadar giden, birliktelikten yana olduğumuzu yineliyoruz. Barış isteminin emperyalistler arasındaki rekabet savaşımında Alman Emperyalizmini savunmaları, bir kopma noktasıdır. Bunun içindir ki Elsässer ve onun "Compact" isimli dergisiyle, milliyetçilerle ve ırkçılarla ve bu güçlerle işbirliği yapan güçlerle ortak noktalarımız olamaz.

Sermaye fraksiyonlarıyla, Emperyalistlerle olan farklılıkları tanımamak, yüzeysel olurdu. Aynı şey, lider emperyalist sömürücü milletlerle, kendi işçi sınıflarının sömürülmesine yarayan ve ayrıca güçlü emperyalist devletler tarafından kanları emilen kapitalist ülkeler için de geçerlidir. Bu çelişkilerin karmaşasından, kapitalizmden çıkış ve sosyalist ülkelerin dezavantajlı bir güçler dengesinde yaşamlarını devam ettirebilmelerinin fırsatları çıkmaktadır. Büyük Britanya, Fransa ve Amerika Birleşik Devletleri gibi emperyalistlerle de bir Antihitler koalisyonunu gerçekleştirmenin mümkün olduğunu genç Sovyetler Birliği ve Lenin ispat ettiler. Kübada'ki gelişmeler de bunu göstermektedir. Temel yönelimde çok kutupluluğa doğru bir eğilim saptamak ve BRICS (Brazilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) -ülkelerindeki gelişmeyi olumlu olarak bunun için önem taşımaktadır Bununla bir ilüzyon geliştirmiyoruz, ve bunu da yapmamalıyız. İlüzyonları, bir çok bizim içimize kadar girmiş solcunun, AB'ne konusundaki tutumlarında görüyoruz.

Son yılların gelişmesi tüm berraklığıyla, AB 'nin üretim güçlerinin gelişiminin zorunlu bir sonucu olarak bütünlüklü bir devletin ortaya çıkmasıyla ilgili olmadığını göstermiştir.

Kapitalist devletlerin bugünkü koalisyon şekli, Avrupa Sosyalizmine karşı bütünlüklü ekonomik bir alanın geliştirilmesi karakterini taşımakla beraber, Avrupa'daki Emperyalizmin ABD ve Japonya gibi emperyalist merkezlerle çelişkisinden kaynaklanan bir koalisyonudur. Bununla birlikte aynı zamanda gün geçtikçe, Avrupa emperyalizmine bir Hinterland oluşturuldu ve bu hinterlandı kendilerine alet ederek, AB bu arka bahçelerindeki halkların kanlarını emen bir manivela haline geldi. AB'indeki ekonomik eşitsizlikler, lider durumundaki emperyalistlerin, hepsinin önünde Alman Emperyalizmini güçlendirmek için kullanıldı, ve çalışanlar arasındaki rekabeti geliştirdi.

AB emperyalist bir yapıdır. Tabii ki AB-platfomu reform mücadeleleri ve savunma mücadeleleri için kullanılmalıdır. Tabii ki saldırıları AB-kurumları aracılığıyla sürdürme eğilimi vardır. Elbette, savunma- ve reform mücadelelerini AB-bünyesinde başarıya götürmek mümkündür. Burada doğru olan çelişkilerden faydalanmaktır. Bu şu anda, Bremen Daimler'deki sözüme "vahşi" grev konusundaki önemli mahkeme duruşmasında da denmektedir. Ancak: tüm bunlar AB'nin var olduğunu söylediği, ve hiçbir zaman var olmayan, hümanist köklerine dayandığı söylenen, ilerici bir şekilde reforme edilebileceği anlamına gelmemelidir. Halkların ilerlemesi için bu AB aşılmalıdır. Bu koşullarda bu olanaklı değildir. Bu 2006 yılında tanımladığımız programımıza belirli ölçüde bir çelişkinin değişik bir formülasyonudur. Çünkü o zamandan bu yana yeni deneyimler kazandık. 2008 yılındaki kriz sürecini yasadık, Alman Emperyalizminin 2010 Ajentasiyla bu ülkeyi üretkenliğine oranla nasıl bir düşük ücret ülkesine hazırladığını gördük. Bu temelde sözüme Alman İhracat carkinin halkların ekonomisini, özellikle de AB'nin güney dış çemberindekilerin kanlarını emdiğini gördük. Ukraynadaki saldırgan tavri ve Akdenizdeki AB nin kapanma politikalarını ve AB nin nasıl bir mezarlığa çevrildiğini, Yunanistanda, sadece yunanlıların değil, bu AB haricinde bir çıkış yolunun olduğu illuzyonlarının patladığını yasadık.

Sevgili Yoldaşlar,

60 milyon insan kaçışta. Sadece az sayıda yüzünü Almanya'ya geldi. Ancak, cogunlukla olduğu gibi, yeni durumlar çelişkileri beraberinde getiriyor, hükümetlerin bununla hakimiyetlerini sağlamlaştırdıklarını ve sömürülenleri birbirine karşı kullandıklarını belirgin olarak gün ışığına çıkartıyor.

yıllardan beri Sosyal konut akil durumda, ikamet daha çok bir spekulasyon objesi oluyor. Ve Almanya Federal Ordusu göçmenler geliyor, boş duran konutlar meselesi gündeme alınmıyor, hayır, insan onuruna aykırı olarak spor salonlarında, cadırlarda veya spor sahalarına yerleştiriliyorlar, böylelikle yeni sosyal problemler üretiliyor, sosyal patlama noktaları atesleniyor. İnsanlar kendiliginden yurtdışında övünülecek bir hoş geldin kültürü oluşturmaya hazırlar, ancak bir hoş geldin altyapısı eksik, yoldaşımız Arno Grieger in dillendirdiği gibi. Periyodik aksam toplantılarında sosyal problemlerdeki hinci Almanya Federal Ordusu göçmenler üzerine doğrultma noktasına gidiliyor. Medya ve Politikayı aslınsan çoktan kaldırılmış olan iltica hakkının altın oyulmasına yöneliyorlar ve Almanya Federal Ordusu göçmenler, nasılsa, siyaseten bunun aracı yapıyorlar ve tabii kendini "Adobe a Revolution" olarak tanımlayan bir grup tarafından, onların savaşta değil, Assad dan kaktıkları saptanıyor. Aslında, Emperyalizmin kendi yarattığı bir problemi, kendi hakimiyetinin güvence altına almak için kullandığının ayırdına

varmalıyız. diğer yandan, savaşların ve felaketlerin sebeblediği insanların kitlesel kâcılarının cürüyen toplumsal sisteminin göstergesi olduğunu ve sadece emperyalizmin bir kriziyle değil, tüm sistemin kriziyle karşı karşıya olduğumuzun kanıtlandığıdır.

20. Parti konferansımızın kararlarında karakterize ettiğimiz "Alman Komünist Parti'sinin kirize yanıtları" böylelikle kanıtlanmaktadır. Şöyle tanımlamıştık: "Güncel kriz kapitalizmin yapısal bir krizidir. Nedenleri sadece bir kaç aktörün kötü yönetimiyle değil Kapitalizmin özünde ve onun iç çelişkisinde aranmalıdır. Kriz kendisini güçlü bir döngüsel üretim fazlası krizi olarak göstermekte ve etkilerini ekonomi, politika, kültür ve burjuva toplumunun tüm alanlarında hissettirmektedir. Kronik bir aşırı birikim krizinin sonucu olarak sermaye mali sektörlere doğru kaymış ve hızla küreselleşmeye gitmiştir." "Bu öylesine kapsamlı bir krizdir ki, sonuçları oldukça ağırdır: tüm alanları kapsamaktadır: İdeoloji, ekonomi, politika.. savaş tehdidini, çevre sorunlarını, göçmen felaketlerini, milyarlarca insanın yaşamını olumsuz etkilemiş, insan soyunun varlığını tehdit eden koşullara yol açmıştır. Temelleri, kapitalist üretim koşullarında ve kapitalizmin emperyalist durağında olmasındadır.

Eğer bu cürüyen kapitalizmin parazit bir özelliği olgunu söylüyorsak, yok edilmesinin böylelikle daha kolay olduğu için değil, tam tersi söz konusudur. Holdingleri, ekonomileri, ülkeleri ve ülke koalisyonları uçuruma yuvarlamak pahasına %300 rantta bile böylesine bir cinayet işlemekten kaçınmazlar. Riskin cesur yaptığını VW (Volkswagen otomobil sanayii- Almanyanın ihracat motoru)-skandalı kanıtıyor, tüm karışanlarının bunun açığa çıkacağını bilmesine karşın, meşhur soru bunun bedelinin ne zaman ve kimin ödeyeceğidir. Bunu bankaların ve ülkelerin ekonomileriyle yaşadık; bir bankanın iflası, sahiplerinin iflasi değil, bir devletin iflasının ordaki hakim sınıfın iflasının anlamına gelmediğinin göstergesidir.

Tabii ki ekonomiye ve üretim koşullarına bu anlamda temel bir işlev düşmektedir. Bunun için kapitalist krizin güncel durumuna bakmak gereklidir. Dikkate alınmalıdır ki:

### **Kriz sona ermemiştir, ne küresel, ne Avrupada ne de Avrupa Birliğinde.**

Kriz fazla kapasitelerini hemen hiç eritememiştir Fazladan birikim problemini küçültmemiştir.

Ekonomik dengesizlikler, krizi aşma denemeleriyle daha da körüklenmiştir. ABD para basmaya odaklanmakta, böylelikle dünya ödeme birimi olan Dolar'la birçok başka ekonomiyi de bağlamaktadır. AB Almanya'nın liderliğinde ve bazı iç direnişe rağmen traşlama bir kesime ve tasarrufa oynadı ve böylelikle bilinçli olarak kendi periferisini (dış cemberini) krizin derinliklerine itti. Çin Halk Cumhuriyetinde büyüme geriledi, ama bununla birlikte ihracatlarını daha fazla AB dışına yönlendirdikleri için Almanya ve ABD'nin ihracat olanakları da geriledi.

Her şey, gelecekteki bir patlama döneminin kendisini fazla bekletmeyeceğini gösteriyor. Bazı şeyler, başlayan bir kısıtlamaya "özel yol" un bittiğini işaret ediyor. Hangi çapta? Söylenmesi zor. 2001 yılında Dotcom-balonuyla, IT-branşının büyük bir bölümüyle ve buna bağlı sektörleri vururken, ikinci etapta emperyalist merkezlerdeki finans -ve emlak

piyasaasının krizleriyle karşı karşıyaydık, ve 2008 den sonraki dönem tüm ülkelerin ekonomileriyle. Ve spekülasyonlar alabildiğince devam ediyor.

Kapitalizmin geliştirdiği uluslararası araçların da krizlerin boyutlarını yükselttiğini söyleyebiliriz, sadece. Buna dahil olarak TTIP ve CETA gibi Serbest Ticaret antlaşmaları, sermayelerin günümüzdeki fazla kapasitelerini ve aşırı birikimi öğütme girişimlerini sayabiliriz.

Warren Buffet, dünyanın 5 en zengininden biri, buna ta 2006 da şöyle demişti: "Sınıf savaşı sürmektedir, evet, ama bu benim sınıfımın, zenginlerin sınıfı, savaşı sürdüreceğiz ve biz kazanacağız". Bu barbarlık demektir, ya da insanlığın sonu. Rosa Luxemburg haklıydı: "Ya Sosyalizm ya Barbarlık", bu bir seçenektir, hem de özellikle bugün.

TTIP ve CETA yakarışı tüm argümanlar doğrudur. Tüm gücümüzle, demokrasiye karşı, işçi ve tüketici haklarına, çevre korumaya, bu dışa doğru kapanma önlenmeli. Daha da kötüsü, bu sözleşmelerin, AB' nin lider emperyalistlerinin zayıf ekonomilere karşı yaptıkları toplu kırım, AB nin sermayelerinin rekabeti için açtığı mücadele alanı gibi gerçekleşeceğine kendimizi hazırlamalıyız. Bununla spekülasyon ve ekonomik savaşın yeni bir basamağını başlatacaklar, ve bunun bedelini halklar, kitleler ve işçi sınıfının ulusal kesimleri yüklenmek zorunda kalacaklardır.

Burada da, bu oluşumların nitelikleriyle ilgilenmemiz, belirleyicidir. Esas olan üretim güçlerinin gelişimidir. Bu alanda geçen periyotta birkaç adım attık. Parti yönetim kurulunun bir oturumu bu konuyla ilgiliydi, sendika politikasıyla ilgili bir konferans düzenledik, parti yönetim kurulunun bir komisyonu sürekli olarak bu konuda çalışıyor. Buna rağmen daha derin incelemeler yapmalıyız. Genel eğilimlerin neler olduğunu araştırmalıyız. Sendikalar, birçok kurumlar ve sermaye tarafının temsilcileri yeni, temel bir kaliteden bahsediyorlar, ve *sanayi 4.0* gibi kavramlar kullanıyorlar. Temelde çoğunlukla, dijitalleşmenin çekirdek oluşum olduğu tarif ediliyor. En azından burada şüpheler yerindedir. Çünkü gelişen dijitalleşme geçtiğimiz yüzyılın 80'li yıllarından itibaren, hem araştırma ve geliştirme, üretim, ticaret ve yönetimdeki tüm çalışma alanının bir bölümünü yada tamamını enformasyon teknolojileriyle yönetilmekte veya desteklemektedir. Görüşüme göre, yeni olan ve bugün kendini kabul ettiren, bu gelişmeyle kendini oluşturan adacıkların günden güne geçişken bir mimariyle enformasyon teknolojilerine entegre edilmesidir ki, egemenler buna "Değer Tüketme Zinciri" diyorlar ve bu bütünlükle kendini kabul ettirmektedir. İkincisi, bununla müteahhitler, üreticiler, ticaret ve son tüketiciler arasındaki sınırlar böylelikle aşıyor, fakat bunu sarmalayan güç yapılanmalarına hiç bir şey olmuyor. Bu tekellerin hakimiyetinin güçlenmesine ve sermayenin tekeli olmayan kısımları için durumun keskinleşmesine yol açmaktadır, şüphesiz. Üçüncüsü tüketici gün geçtikçe saydamlaşmaktadır. Dördüncüsü bu çalışma koşullarında temel değişikliklere olanak sağlamaktadır. Belirleyen üretim koşullarında bu taşeron çalışma, görüntüde serbest işletmecilik, sözleşmeli işler ve kötü koşullarda çalıştırma- tüm bunlar çok kapsayıcı oluşumlardır ve çok şeyi değiştirirler. Bazı kelime oyunları da kafa karıştırıcıdır ve esastan kopmak için yapılmaktadır. Örneğin bu değer tüketme zinciri kelimesi için geçerlidir. Ne kadar basit bir tınısı olsa da, ne kadar betimleyici gelse de, değerlerin oluşmasını ve artı değer insanların çalışmasının bir ürünü olduğundan, daha doğrusu husule getirilen insanı emeğinin, makinaların, bilgisayarların vs. olduğu gerçeğinin üstünü örtmek içindir. Ve, haklı olarak ne kadar üretim güçlerinin gelişiminden söz etmek zorunda olduğumuzdan, ne kadar üretim gücü



olarak insanın üretim koşulları içerisindeki rolünden konuşmamız gerektiğinden de bizi alıkoymaktadır.

Yeni teknik olanaklar baskın olan üretim süreçlerinden, olguların yeniden organize edilmedeki geniş olanaklarına, üretimin araştırılması ve geliştirilmesine, üretim planlamasına, lojistik, ticaret vs. yol açmaktadır. Çok yeni bir nitelikte, riskler ve giderler, çalışanların ve küçük işletmecilere, ve devlet sayesinde vergi ödeyenlere aktarılmaktadır. Taşeron işçiliğın ve sözleşmeli işçiliğın gerçek nedeni budur, depolama masraflarını otoyollara ve riskin bir kısmının taşıyıcılara ve lojistikçilere aktarılan zamanında teslim taşımacılığı budur. Çelişki: Çoğunlukla insan üretim sürecinde kollayıcı ve ayarlayıcı olarak rol alır, ancak yüksek gelişmiş kapitalist üretimde kötü çalışma koşullarına düşer, korumasız koşullara, işsizliğe veya mülteci olarak Akdenizde boğulur. Kanımca, bu durum aslında bize ajitasyon, propaganda ve anti- tekelci birlik politikası fırsatı vermektedir - aynı zamanda da bugün sendikal tartışmada bile üretim araçlarının gelişimini içerir, üretim güçleri tartışmasında ve üretim gücü insan olarak hiçbir rol oynamaz, özellikle de üretim koşulları ve üretim gücü gelişimi arasındaki ilişkide.

Sevgili Yoldaşlar,

temel önerim taslağını incelersek, merkezi gelişmeyi doğru analiz ettiğimizi ve stratejik çıkarımlarını doğru değerlendirdiğimiz düşüncesinde ısrar ediyorum. Evet, savaş tehlikesi, sağa kayma ve sömürü artmaktadır. İşçi hareketinin buna karşı hazırlıklı olmadığını kabul etmeliyiz. Barış mücadelesinin, antimiliter mücadelenin ve antifaşist mücadeleyi kapsamak zorunda olan anti- tekelci bir yanıt vermek zorundayız.

Bu işçi hareketinin "kötü hazırlıklı olması" moral faktörlerine veya birkaç yöneticinin yanılmasına indirgenemez. Hayır, Almanya'da üretim güçlerinin kapitalizmin emperyalist süreçte keskinleştirdiği tarihsel ve strüktürel bir sorunsalla karşı karşıyız.

Birkaç etmen sayabilirim:

Tarihi olarak işçi hareketinde temsili anlayış hakim olarak yerleşmiştir. Deneyimler ise, işçi sınıfının çekirdek grupları, yani büyük holdinglerin süresiz çalışanları kendi çıkarlarının sorumluluğunu, işyeri temsilcilerine ve sendika bürokratlarına aktarmaktadırlar. Kitlesel, kendi kendine müdahale etmek ve mücadele ise daha çok bir gelenek olarak görülmektedir. Sözüm ona "Sosyal partnerlik" le ilgili umut yinelenerek besleniyor. Kapitalizm, rekabet ve rant korkusu her zaman için moda kelime sürekliliğın tersine, hatta suç işlemeye sürüklese de suçlu olanların birkaç banker veya aptal şirket yöneticileri olduğunu kanıtlamaktadır. Mülk sahipleri, iyi yöneticiler ve işyeri temsilcileriyle personelden oluşan iyi aile bunu sadece düzeltmek durumunda. Bu VW, IG Metal ve "Bir Aile" baskılı T-Shirtlerde anlamını buluyor.

Sendikal hareketin bu merkezi gruplara odaklaştırılması, neredeyse geleneksel tutum olan ve işsizliğin kendi suçu olduğunu, bölünmenin çoğaltılmasını ve Ajanta 2010 ve Hartz-Kanunlarıyla keskinleştirilen varolabilme kaygısı, ötekilenenlerin, kendilerini ötekileştirmelerine ve neredeyse direnişin hiç örgütlenememesine yol açmaktadır. İşçi sınıfının tüm kesimlerine yapılan müthiş bir baskı faktörü. Bu, sınıfın gelişen kısmının sadece iki biçimi normal olarak kabul etmesinden kaynaklanan bir keskinleşmedir. Ya

sen seçkinlerin bir parçasısın, veya seçkin olacaksın, ya da yoksul. SDAJ'taki yoldaşların "Kötü çalışma koşulları yeni normaldir" şeklindeki tanımlamaları çok ciddiye alınmalıdır.

Tüm bunlar sendikal harekette tarihsel ve güncel olarak, odak noktasının büyük işletmelerde ve oradaki işyeri temsilcilerinde toplandığının göstergesidir. Tabii ki büyük işletmelere ve onların mücadele azmine eskiden olduğu gibi işçi hareketinin önder gemisi olarak büyük önem verilmelidir. Ancak sendikal hareket tüm sınıfa yüzünü çevirmeli ve ötelenen bölümlere de ve böylece sendikaların işleyişini, işçiler arasındaki rekabeti kendiliğinden geri püskürtme görevini üstlenebilsin. Bu yüzden Alman Sendikalar Birliği (DGB)'ni çatı örgütünü zayıflatma eğilimleri yanlıştır. Tersine önemli olabilir. Güçlü bir sendikal çatı örgütüne ve güçlü bir DGB'ye ihtiyacımız var. Verdi ve IG Metal 'la en büyük bireysel sendikaların konferanslarını arkamızda bıraktık. Her birini ışık ve gölgeleriyle. Almanya Federal Ordusu göçmen sorununda ışık, çünkü birçok delege Verdi-konferansında Pegida ile fiili bir hesaplaşmaya girdiler - kısmi bir apolitikleştirme, barış problemi Verdi de neredeyse hiçbir rol oynamadı. Grev hakkının içinin sözüm ona ücretlerin eşitlenmesi kanununda oyulması dev bir problem, Alman Sendikalar Birliğine olan tavırlarında aynı şekilde. Işık, sosyal partnerlik, silahlanmanın kısıtlanması ve çalışma süresinin yıkımı yerine otonom çıkar temsili - ancak çok başlangıç bir noktada.

İşçi hareketindeki bu zayıflıklar solcuların zayıflıklarıyla doğrudan ilişkilidir.

Reformist solcuların sendika hareketindeki zayıflıkları, **devrimci solcuların zayıflıklarıyla** 89/90 daki güç dengelerinin değişimiyle sebeplendirilebilir. Güçlü bir sosyalist bloğun, güçlü bir antiemperyalizmin varlıkları, emperyalistleri iç emperyalist rekabet savaşlarını rakiplerine ve işçi sınıfına karşı daha medeni olarak yürütmelerine ve lider emperyalist devletlerde de işçi sınıfına ödünler vermeye itti. Bir yandan sosyalizme karşı vitrin olarak ayrıca az gelişmiş ülkelerin antiemperyalist hatta sosyalist bir rota almalarını engellemek için. Bu reformist siyaset için oyun boşlukları açmıştı Bunlar şimdi yok.

Reformizmin özüyle bütünleştirildiğinde, bu bugün koşulların kötüleştirilmesine karşı bir savunmayla kendini tarif etmektedir, çünkü toplumsal değişimlerin ve transformasyonların gerçek dışı perdelenmesi için çok çaba sarf etmek gerekiyor ve sermayenin toplum üzerindeki sermaye diktatörlüğünün ve kapitalizmin analizinden kaçmayı kolaylaştırıyor. Temelinde Yunanistanda'da gördüğümüz genelde buydu. Orada da Syriza ve Tsiprasa moral vermek söz konusu değil. AB 'nin emperyalist gövdesinin parçası olan, göreceli zayıf bir kapitalist ekonominin emperyalist kefillerinden ve rakiplerinden, yani yönetici emperyalist güçlerin ideel genelkapitalistlerden tarihsel görevlerini bırakmaları için duyarlılıklarına çağrı yapmanın ne kadar boş olduğunun anlaşılması - bu onların, tekeli sermayenin çıkarlarının temsiliyetidir sadece.

Ve basitçe söyleyebiliriz ki kardeş partimiz KKE (Yunanistan Komünist Partisi) haklıydı. Özellikle KKE ye ve Portekizdeki PCP (Portekiz Komünist Partisi)'ye çok başarılar dileriz. Yoldaşlar, partilerinizle birlikte alman Emperyalizmine ve ülkelerinizin hükmedensınıflarının yukarıdan uyguladıklarısınıf savaşınakarşı mücadelenin en ön cephesindesiniz Biz ülkemizin işçisınıfının sorumluluğunu ve sizin mücadelelerinizle

olan zayıf dayanışmanın farkındayız. Bunu değiştirmeye çalışacağız - Yaşasın uluslararası dayanışma.

Reformizmin bu krizini biz ülkemizde de pratik olarak gözlemliyoruz. Bazı solcuların Willy Brandt yönetimindeki SPD'yi pespembe renklerle göstermesi, saçmadır. Çünkü degildi. Soğuk savaşın partisiydi ve meslek yasakları ve tekrar silahlanma taraftarıydı. Real Sosyalizmin askeri yöntemlerle alt edilemeyeceği ve izolasyon politikasının iflas ettiğini kabul edmişti. Ve bu yüzden şirin yüzlü bazı politikalarla sosyalizmi kucaklar görüntüsü altında onu yok etmek için konumlanmıştı. İçe yönelik bu ödünlerin verilmesi anlamına geliyordu ve bunlar işçi sınıfının durumunu görece olarak düzelteren reformlardı.

Bu anlamda o zamanki SPD bugün kiyle gerçekten de karşılaştırılmaz. Sosyalizmin Avrupada yıkılması, ve göçertilmesinden sonra, ne zaman sermaye, sosyal demokratları devletin yönetimine katmak durumunda kalsa, konu büyük bir karşı duruştan korkulacak bir antireformdur, eğer sendikaların katılanmasıyla geleneksel sosyal demokrasi etkisiz hale getirilmezse. Bu, atılan belirleyici adımın askeri anlamda bütünlüklü emperyalizm olması safhasında, işçi sınıfının materyalist geleceğine Agenda 2010'la yapılan en keskin saldırıda böyleydi. Bu, AB'nin Almanya liderliğindeki ABD emperyalizmindek birlikteliginde ve rekabetinde, Rusyanın Ukraynada bir cunta hükümeti kurgulanmasında böyleydi.

İç politika bakımından SPD bugün sendikaları bir istikamette tutmaya çalışarak, sermayeye, biz tüm katmanların varyasyonlarına hakimiz sinyalinin vermektedir. Sosyaldemokratlar, ve işveren birlikleri TTIP için ajitasyon yapmakta, Gabriel bazen Pegidaya da göz kırparak, bazı lider sosyal demokratların Almanya Federal Ordusu göçmenler politikasında bayan Merkel'i sağdan sollamaktadır.

Tüm bunlar sağdan gelen tehlikeyi büyütüyor. Yeni bir nitelik mevcuttur. Ülkemizdeki milyonlarca insan geleceği için korkmaktadır. Enternasyonalizm neredeyse tamamıyla gömüldü. Yerellik mantığı işçi sınıfının büyük bir bölümünde milliyetçilik için bir gıda tarlasıdır. İdeolojik olarak bu tarla lider kültürü ve medya tarafından sulanmaktadır. savaştan kurtulduktan sonra ilk defa, Pegidada'ki faşistlerin katılımıyla ırkçı güçlere kitlesel hareketlerin bir başlangıcını oluşturmayı gerçekleştirmek mümkün oluyor ve aynı zamanda seçim politikaları için güç toplayarak, AfD (Almanya için seçenek partisi) gibi bu güçlerle burjuva orta sınıf denen güçler arasında bir menteşe yerleştirmeyi başarıyorlar. Bu tehlikeli tırmanışını kütlese demokrasi yıkımı ile, bu anlamda Özlük bilgilerinin kayıt altına alınmasını, NSA ve BND'nin karıştığı ajan skandallarını, bunların çalışanlarının NPD gibi faşist partilerin liderliklerine kadar NSU'nun terörüyle bağlantılarına kadar tamamlıyoruz ve devletin baskı organları ve gizli servisleriyle sadece sağ gözüyle kör olduğunu söylemek durumun vehametini indirgemek olurdu: Durum ateşten bir tehlikedir.

Temel sorun, sol güçler milyonlarca insanın gelecek korkularınakarşı herhangi bir açılım sunamıyorlar. Ötekilenenler, bizim ülkemizde de bu insanlar en derin yoksulluk içerisinde yaşamaktadırlar ve bu kitlesel bir görünümdür, organize işçi hareketini bile çok az ilgilendirmektedir. Karsı koymuyorlar ve seçime bile gitmiyorlar. Semtlerin tamamı çürümeye bırakılıyor, yanbasında yeni yapılanma oluşurken, kim satın alamyorsa göçe zorlanıyor. Spor ve külür tesislerinde, fakir şehir semtlerinin sosyal kuruluşları için hangi

belediye ve şehrin bunlar için bir bütçesi var? Ama sol'un büyük kesimlerinin içine kadar, belediyelerin borçlanmasının koşulların zorlaması olduğu varsayımı kabul ediliyor, ve bunun sınıf mücadelesindeki dağılımın başka bir biçimi olduğu unutuluyor.

Bunun belde düzleminde yapılmasının Yunanistan daki kurmların koşulların zorlaması olduğunu kabullenmekle aynı şeyi ifade etmektedir.

"Yanıyor" - söylemime böyle başladım. Parti yönetim kurulunun Eylül - toplantısında nitel olarak daha tehdit edici bir duruma değinmiş tim: Emperyalizmin çıkarlarını gerçekleştirmek için kullandığı savaş , Avrupada da son aşamada politikanın yine bir aracı oldu.

Böylesi bir durumda direnişe ve savaş tehlikesine karşı, ayrıca gerici ve faşist gelişmelere karşı yönelime ve mobilizasyon dışında başka bir şey yapılabilir mi? Tüm işaretler savunma -ve savunma mücadelelerine yönelmemelimi? Ve DKP ve SDAJ kortejlerinin Elmau daki Anti- G7-yürüyüşünde geçtiğimiz yılda, ya da 250.000 kisinin TTIP -yürüyüşünde "One solution?" ve ardından tüm güçleriyle "Revolution" çığlıklarıyla, tüm iyi ruhlardan terkedildikleri anlamına mı gelmektedir. 24. Şubatta "Die WELT" gazetesi Özgür Berlin Üniversitesinin bir araştırma grubu aile, yaşlılar, kadınlar ve gençlik Federal Bakanlığınca yaptırılan bir araştırmayı haberleştirmişti. Tüm yaş sınıflarından ve tüm sosyal tabakalardan 1700 insana sorular yöneltildi.

WELT- in kalın puntolarla çıkan makalesinin başlığı şöyleydi: "Her beş almandan biri sol bir devrim istiyor" Bunun üzerinde renkli bir "yürüyüş-fotografı, üzerinde DKP nin de "Ukrayna dan ellerinizi çekin" sloganının olduğu bir pankart, belirgin bir şekilde görülebiliyordu. Anketin birkaç sonucu: Katılanların %61 i demokrasimizin gerçek bir demokrasi olmadığını, söz sahibi olanların seçmenler değil ekonominin olduğunu; doğudaki 59% Komünizm/Sosyalizmi iyi bir fikir olarak buluyor: Soruların %42 'si Sosyalizm/Komünizmin iyi bir fikir olduğunu, bugüne kadar kötü olarak hayata geçirildiğini %37 nin, Kapitalizmin zorunlu olarak son tahlilde savaşlara yol açtığını; %20 si yaşam koşullarının reformlarla daha iyi olmadığını - bizim bir devrime ihtiyacımız var.

Bunu okuyan, önce, başka bir dünyada yaşadığını sanacak. Ancak, kim Elmau 'da G7 - Yürüyüşüne gittiye ve Berlinde TTIP-Yürüyüşünde bulduysa, biliyor ki, bu sadece bir tür gelecek vizyonu değil. Bu özellikle gençler arasında varolan anlayışın bir göstergesidir.

Tabii ki iyi argümanlarla "daha iyi bir gerçekçilik" talep edilebilir. Ve süphesiz bu yayının amacı da sağdan gelen gerçek bir tehlikeden dikkatleri başka tarafa çekmek olabilir. Ancak günden güne milyarlarca milyarderlerin diğer tarafta fakirlik ve sosyal endişeler arasında açılan makas gittikçe varolan parti sisteminin reddine yol açmaktadır. Bu özellikle sağcıların ve açık faşistlerin değirmenlerine taşınan sudur. Ancak genele ve siyasi konumlanmanın geneline bakmak gerekir. Bunun içinde bence tekel karşıtı mücadelemizin konseptiyonunda ve tekel karşıtı ve demokratik reform mücadelemize bağlı kalmalıyız ve Kapitalizmden uzaklaşan devrimci bir rotayı korumalıyız. Hayır biz gündüz rüyası gören utopistler değiliz. Biliyoruz ki, yüzbinlerle, hatta milyonlarca antifaşist ve demokratla bugüne kadarki sosyal ve demokratik kazanımları geliştirme

mücadelesini yoğunlaştıramazsak, çalışan halk için "daha iyi bir yaşam" istemleri sadece sabun köpükleri olarak kalır. Ancak, bugün birçok bölgede daha az olan ve acımtrak bir tadı olan "çay suyu" için yapılan mücadelede, iklim felaketlerinin ve çevrenin bozulması dolayısıyla gittikçe daha pahalı bir nesne olduğundan, temel bir alternatif perspektifimize bağlı kalıyoruz ve bu sistemden kopmanın gerekliliğinden bahsediyoruz.

Şimdi de, yönelim öneriminde en çok tartışıldığı için, münakaşa sorusuna geliyorum, kendimizi Marxist - Leninist bir parti olarak tanımlamamızın doğru olup olmadığına. Bu konuya değineceğim, çünkü ortaya atanı benim. Benim için buna sebep olan, parti programımızın bir bölümünde, ideolojik temelimizin, Marx, Engels ve Lenin'in fikirleri olduğu ve bizim Marxizm-Leninizmin özgürce yaygınlaştırılması için mücadele ettiğimiz ve bu yüzden Marxist-Leninist bir parti olmadığımız düşüncesidir ve ben bunu yanlış buluyorum.

Burada söz konusu olan iki kelime değildir, burada bizim ideolojik temel duruşumuz, Dünya Komünist Hareketi içindeki yerimiz ve Alman Komünist Partisinin tarihidir. Nicin? En sonucusuyla başlayayım. 1978 yılında Alman Komünist Partisi'ne girdiğimden beri Federal Almanyanın Marxist-Leninist partisi olduğumuzun bilincindeydim, ancak KPD'deki Yasaklama Mahkûmiyetleri dolayısıyla bu formülasyonu programatik evrakımızda kullanmıyorduk. Bu önemliydi, çünkü bu Alman Komünist Partisi reformist/revizyonist eski biçimiyle Avrupadaki komünist partilerden yani "Avrupa Komünizminden" sınırlıyordu. Bu sınırlama dolayısıyla utanmamamızı gerektiriyor, çünkü eminim ki, bu sınırlama olmasaydı, bugün biz yoktuk. Bu, büyük ölçüde ideolojik karakteri olan ve merkezi olarak Lenin'in marksist teorisinin geliştirilmesiyle ilgili sorunun öneminde yatmaktadır. Burada söz konusu olan Lenin'in kişiliği değil, yeni ve kapitalizmin en üst evresi olan emperyalizmin analizi, devrim teorisi sorunu, emperyalist devlet problemi ve erk sorunuyla parti teorisiydi, söz konusu olan. Bunun içindir ki, bütün bunlar tamda SED'den PDS'e geçişte ideolojik değişimin merkezi sorularıydı, yani bugün ve geçmişteki aramızdaki farklılıkları oluşturan sorular, çünkü biz bir komünist partiyiz ve böyle kalmak istiyoruz.

İtirazlar iki çeşit, bir yandan söylem dilinin hep "stalinist" olduğu, diğer yandan 2006 programının 89/90 karşı devrimiyle açığa çıkan deformasyonun omuzlanmasıyla ilgili. Her ikisini de içerik bakımından yanlış buluyorum. Alman Komünist Partisi hiçbir zaman "Stalinist" bir parti olmamıştır. Alman Komünist Partisi her zaman kendisini Komünist hareketin içine koymuştur, başarılarıyla, yenilgileriyle, hatalarıyla, deformasyonlarıyla ve hatalarıyla. Ancak Alman Komünist Partisi hiçbir zaman egemenlerin tarih yazımını kendisine mal ederek, Komünist dünya hareketin içine girmemiştir, her zaman materialist-diyalektik olarak ve sömürülenlerin bakış açısından olaylara yaklaşmıştır. Bunun için tarihimize hesaplaşmaya evet ve deformasyona ve suç işlemeye hayır. Peki sevgili yoldaşlar, 78 programında yazılı olduğu gibi "Marxizm-Leninizmin, Komünistlerin dünya görüşü olduğu" konusunda 89/90'dan sonra'ki anlamlılığın yanlış olan noktaları nelerdir. Karşı devrimi mi? Burada Ronald M. Schernikau ile yanıt vermek isterim, Komünistlerin aptallığı, Komünizme karşı bir kanıt değildir.

Kanımcıca, tam tersine bundan bir ayakkabı çıkar, bu tanıma arkamızı dönmek, bizi işçilerin devrimci partisi konseptiyonundan, Komünist parti konseptiyonundan az çok vedalaşmış partilerle aynı sıraya koyar. Bu formülasyonla vedalaşmak, partimizin kendi

tarihinden ve SED ve SEW den vedalaşmak anlamına gelirdi. Bu formulasyona karşı olmak, benliğimizi reddetmekle haklı olarak Avrupadaki Real Sosyalizmi ve doğu Almanya Cumhuriyetindeki Sosyalizmi, ki bunlar işçi sınıfının her iki ülkede elde ettikleri en büyük kazanımlardır, reddetmek olurdu.

Partimizdeki duruma baktığımızda, güzel göstereceğimiz hiçbir şey yok, küçüğüz, tüm alanı kapsayacak bir kampanya yapabilecek durumda değiliz, temel ideolojik tartışmalarımız ve akım mücadelelerimiz ve fraksiyonlaşmalara varan tartışmalar mevcut, buraya kadar, berbat. Aynı zamanda ters yönde eğilimler de var partinin kendine güveni büyüdü. Komünist partinin bir diyalektiği olduğunu, eylem birliği -ve birlik politikası olduğunu ve ilerici bir hareketin mevcudiyetini daha iyi anlıyoruz ve Komünist partiyi unutmamız için hiçbir sebep olmadığını biliyoruz. Parti daha çok ön plana çıkıyor, yönetim işi daha çok partinin kendi kendine birliklerde ve sokak hareketlerinde varlık göstermesine yardımcı oluyor. Bunun için UZ gazetesinin siparişleri ve UZ-extra, savaşkarşıtı enformasyonun kullanımı, materyal siparişleri, UZ-Shop un kullanımı, yürüyüşlerdeki birlik kortejleri, LLL (Lenin Liebknecht, Luxemburg), etkinliklerinin parlamaları gösterge olarak sayılabilir. Eminiz ki, gerekiyoruz ve bunu görünür yapıyoruz, iyi böyle. Tabii ki halen görece yaşlılığımızla problemimiz var. Görece demek, hiçbir zaman çok fazla yaşlı deneyimli yoldaşlarımız yok - angajmanları müthiş, siz olmasaydınız olmazdı, ama orta yaşta ve genç yaşta çok az yoldaşımız var, gauda ölçeğinde ölcebileceğimiz. Birçok bölge konferanslarımızda görülen eğilim, yönetim çalışmasındaki generasyon değişimidir, ve bunu başarıyoruz, yönetim fonksiyonlarından ayrılan yoldaşlarımıza ve onların büyük ayak izlerini devralacak olanlara teşekkürler.

eğitimçalışmamızın hızlandırılmasında'da adımlar attık. Henüz grupların da eğitim çalışmalarını işler duruma getirmek için biraz az. Gruplar yine dünya görüşümüzün dile getirildiği ve hareket noktası olmak zorunda. Karl-Liebknecht-Okulumuzdaki çalışmamızda belirgin bir şekilde ilerledik. İlk defa, geçen temel eğitimde katılım istemlerini doluluk nedeniyle geri çevirmek zorunda kaldık. Karl-Liebknecht-Okulu daha belirgin olarak partinin dikkatine haiz oluyor. Yoldaşlarımızın oradaki çalışmalarının ve dost kültür birliklerinin çalışmalarının bir ürünü, bu teşekkür değer. Okulumuz SDAJ tarafından geleneksel olarak iyi kullanılıyor - 20 genç arkadaşımızın, yoldaşımızın orada önemli tartışmalarla Komünistlerin, Marxist-Leninistlerin dünya görüşünü kendi görüşleri yaptıklarından haberdar olmak nasıl heyecan verici, anlatamam.

Dolayısıyla merkezi olarak ve vazgeçilemeyecek olan "bizim" gençlik örgütümüze otonom, bağımsız, devrimci gençlik örgütü SDAJ'a olan yakınlığımız. Yoldaşlar, burada 20. Parti kongremizle bir kopma gerekliydi ve biz bunu gerçekleştirdik - SDAJ'a herhangi bir örgüte olan yaklaşımımızda vazgeçip, ortak dünya görüşümüz, analiz, strateji ve taktik 'te olan uyuşumumuz. Bu SDAJ ve Alman Komünist Partisi için bir kazanımdır. Geclik festivali, G7-Zirvesindeki işbirliğimiz, merkezi buluşmalarda ve yerinde- ve böylelikle bu ülkenin devrimci hareketi için bir güç kaynağı, güçlerin birbirinden güç alması.

SDAJ'lu yoldaşlar, sevgili SDAJ'un da üyesi olan delegeler ortak çalışmamız için teşekkürler ve eski okulun şöyle söylediği gibi: SDAJ ve Alman Komünist Partisi tekellerin canını yakar. Bubağlamda küçük bir öneri: SDAJ'u kim desteklemek isterse, bunu SOJA derneği üzerinden veya otomatik havale sistemiyle Parti yönetim kuruluna yapabilir,

çünkü SDAJ 'u uzun süreden beri küçük ölçüde "bizim çalışanımız " olarak görüyor ve destekliyoruz.

Partinin durumuna UZ'imiz dahildir. Daha iyi oldu. Tüm Partinin gazetesidir. Değişik görüşleri yansıtmakta ve yine heyecanlı oldu. Bu bir kendiliğinden yürüyen değildir, bunun için redaksiyona ve şef redaktörümüz Nina Hager yoldaşa teşekkürü bir borç biliriz. Abone sayılarının düşüşünü henüz durduramadık, ancak online abonelerimizle basın festivaline kadar hem online hem de baskı yayınımda ofansif bir çıkış yakalama savaşımız var UZ-Online ve UZ-Shop ile yeni medya ya kendimizi uyarladık ve iyi ilerliyoruz. Bunun için çalışan yoldaşlarımızdan, Klaus Leger, Wiljo Heinen, Walter Herbster ve Ben Richter'e diğerlerini temsilen teşekkür ederim.

20. Parti kongresinde, kendilerini muhalefetten sayan yoldaşlarımız Internet platformumuzu çalmaları gerçek bir problemdi. Tüm içeriksel tartışmalara karşın, sadece bujuva hukukunun argümanlarını savundunuz, bunun dışında bu konuda kumar oynadınız, demek lazım. Durum buydu, ve bununla uğraşmak zorundaydık, bunu da iyi yaptığımız düşünüyorum, Sepp Männe 'nin ve diğerlerinin angajmanıya beklenenden önce bir Internet platformuna ulaştık. Internet platformumuz, aktüel, tartışılabilir, kullanılıyor ve dikkate alınıyor. Bunun için teşekkürler.

Uluslararası Ortak çalışmayı da güçlendirdik aynı zamanda. Bu Komünist ve işçi Partilerinin buluşması ile ilgilidir.

Belçika İşçi Partisi, Lüksemburg Komünist Partisi ile birlikte 1. Dünya savaşının başlangıcının 100. yılı için yaptığımız ortak açıklama, büyük yankı uyandırdı, açıklama 30 partiyi aşkın parti tarafından imzalandı ve Rosa-Lüksemburg-Konferansında büyük bir alkış eşliğinde tanıtıldı. Bu bize ikili ilişkilere ilişkin, savaştan kurtuluşumuzun 70. yıldönümü için Fransız Komünist Partisi, Büyük Britanya Komünist Partisi, ABD Komünist Partisi ve Rus Federasyonu Komünist Partisiyle birlikte bir açıklama yapmaya olanak sağlamaktadır. Ve geleneksel olarak yoğunluklu ilişkilerimizi koruyabildik, Sosyalist Küba'nın Komünist Partisiyle olan sıkı dostluğumuz örneğinde olduğu gibi. Bu bağlamda kongremizdeki Küba Cumhuriyeti Büyükelçi'sini ve Sosyalist Laos Cumhuriyeti'nin Büyükelçi'sini selamlıyorum. 4 Komünist Partisi işbirliğinde Belçika, Lüksemburg, Hollanda ve Alman Komünist Partisi'nde büyük bir adım ileriye gidebildik. Birlikte yıllık konferansların içeriksel spektrumlarını genişlettik. Yeni olan bu yıllık konferansları umuma açık bir etkinlikle başlamak - Aachen ve Groningen'deki Yürüyüşler güç ve cesaret verdi. İşbirliği Avrupa'ya ve onun ötesine yansımaktadır. Kurtuluşun 70. yıl dönümünü ve Rus partisinin katkını unutmamalıyız. PAME devrimci sendika cephesiyle olan dayanışma eylemimizi, basın festivalimize 24 partinin katılımını, ve birçok ikili ziyaretleri ve görüşmeleri unutmamalıyız. Burda da uluslararası komisyonumuza ve Günter yoldaşa büyük bir teşekkür. Bu kardeş partilerin parti kongremize olan katkılarının maddi temelidir.

Ve şimdi tepki - o zaman Avrupa Sol Partisindeki izleyici üyeliğimizi nicin sona erdirelim. Niçin bu fikirde olduğum konusunda cevap vermek istiyorum. Ama öncelikle söylemeliyim'ki, eğer bu karar parti kongresi tarafından alınırsa, ELP (Avrupa Sol Partisi) de olan partilerle işbirliğimizi bitireceğimiz anlamına hiç ama hiç gelmemektedir. Hayır,

biz Komünist partilerle olan ilişkilerimizde varolan politikalarımıza sadığız, eylembirliğinde ve birlik politikalarındaki tutumumuzu koruyoruz. Ancak ELP de ister izleyici statüsünde olsun veya olmasın olsun, istesek'de istemesek'de, ELP 'nin çizgisini temsil ettiği şeylerle aynı safta, temsil etmediğimiz şeylerde, örneğin Ukrayna çatışmasındaki kararsız ve mesafeli tavrı, kardeş partilerimiz Portekiz, Yunanistan ve Lüksemburg'un karşısında durduğu örgütleri desteklemesini ve real problem Yunanistan'ın bu Avrupa politikası tarafından değerdendirilmesinde - hayır ben Syriza-Anel- Hükümeti tarafında durmuyorum, ELP duruyor. Ve eminim, sosyal demokratlarla birlikte çalışmak istiyorsam, ve istiyorum, onlara üye olmam. Simdi, sen birlik sendikalarında'da mücadele etmek istiyorsun ve onlarda üyesin, ve biz istesek de istemesek de onlar sosyal demokratların hegemonyası altındalar. Bu doğrudur. Ama bunun ELP sorunuyla hiç ilgisi yoktur. Sendikaların özelliği, işçi sınıfının çıkarlarının temsilciliğinin merkezi organizasyonu olarak tamamen farklıdır, onlar tüm sosyal partnerliklere karşın, "sınıf mücadelesinin okullarıdır", kimse bunu ELP hakkında söyleyemez.

Dünya görüşümüz bir dogma değildir, ama koşulsuz da değildir. Dünyayı tanımak, tarihin bir sınıf savaşımının tarihini tanımaktan geçer. Dünyayı tanımak, gelişmenin kuramsallığını tanımadan mümkün değildir. Kuramsallık ama hiçbir şekilde otomatikleşme anlamını taşımaz, tam tersine insanın eylemliliği onu geçerli kılar. Bu hiçbir şekilde Komünist Partisini de vazgeçilmez yapmaz ve Komünist Partinin dünya görüşü tartışmasındaki konumlanmasını vazgeçilmez yapar. Burada Marksist Sayfalar dergimizle önemli ve parlak bir eşimiz var, ve bu bizle olan yakın dostluğuyla bizim görüşlerimizi yansıtıyor ve tüm soldakilerin tartışmasıyla da özdeşleştiriyor ve ona kendini açıyor. Marksist Yapraklar'ı redaksiyonuna ve yayıncılarına da burada bir teşekkürü borçbiliriz.

Geçtiğimiz sürecin başarılarına 2014 basın festivalimizi sayabiliriz. Bu basın festivali komisyonundaki yoldaşlarımızın büyük angajmanı olmadan mümkün olamazdı, temsilen Wera, Uli ve Klaus'u saymak istiyorum, ama yüzlerce yardımcılarımız olmaksızın da başarısına ulaşamazdı. Dürüst olalım evvelki basın festivalinden sonra emin değildik. Ve ondan sonra basın festivali ve çekişmeler, evet vardı, ama parti tüm bunları astı. Gözleri kapat ve geç, bu anlamda değil, gözlerimizi açıyoruz ve onları farkediyoruz, orda burda Mali -ve ELP flamları, ama biz bir basın festivali yapıyoruz, tüm partiye ve tüm sola göstererek, Alman Komünist Partisi bunu başarıyor.

Ve, bu Alman Komünist Partisi 2016 da bir basın festivali istiyor...

### **Alman Komünist Partisinin (Alman Komünist Partisi) programı**

Ekonomik aktivitelerin daha çok evrenselleştirildiği ve bilimsel-teknik devrimle insanın yaratıcı gücünü ve çalışmasının üretkenliğini geliştirdiği bir zamanda yaşıyoruz. Dünya çapındaki açlık ve yoksulluk aşılabilir. Temel gereksinimlerimizi güvence altına alan, ve temel bir hak olan insanca bir çalışma için, çalışma süresi , anlamlı boş zaman değerdendirilmesi için alan kalacak şekilde, aile, eğitim, kültür ve kreativite için kısaltılabilir. Tüm insanlar için onurlu bir yaşam mümkün olabilir. Aynı zamanda dünya gelecek generasyonları için yaşanabilir bir ekosistemi koruyabilir. İletişimin büyüyen olanakları insanların kültürü ve bireysel özgürleşmesi için yeni ufuklar açıyor.



Ancak kapitalist üretim koşulları altında üretim güçlerinin ve küresellesmenin gelişimi sadece sermayenin değer yaratmasına yarıyor. Bilimsel -teknolojik gelişme sadece üretim araçlarının özel mülkiyetini ellerinde bulunduranlara, kapitalistlere, daha büyük karlar sağlıyor. İşçiler ve ücretliler daha keskin bir çalışma hızına zorlanıyor, iş alanları kapatılıyor, kitlesel işsizlik büyüyor. İşçi sınıfının sosyal kazanımları darmadağın ediliyor. Sınıf karşıtlığı daha keskin, sınıf mücadelesi daha zor oldu.

21. yüzyıl, geçtiğimize ekleniyor. İnsanlığın günden güne daha az bir bölümü toplumun zenginliğinden faydalanabiliyor. gelişmiş emperyalist devletlerle sözümona üçüncü dünya devletleri arasındaki mesafe, zenginle fakir arasındaki uçurum yıldan yıla büyüyor. bugün iki milyardan fazla insan, her türlü ekonomik gelişmeden yoksun ve bir acılık varlığına teslim edilmiş durumda. Dünyanın büyük bir bölümünde savaş ve çevre nin yok edilmesi, kitlesel fakirlik ve baskı, sanayi ülkelerindeki işsizlik ve sosyal çöküş, kapitalist toplumun gerçekleridir. Yeni fakirlik, binyıl değişiminin cehresini simgelemektedir. Gelişmekte olan ülkelerde, sadece küçük bir azınlık büyümeden katkısını alıyor, büyük kitleler günden güne caresizliğe ve karamsarlığa kayıyor. Emperyalist güçler, buradaki hakimiyetlerini güvence altına almak ve koşulları olduğu gibi tutmak için korkunc bir siddet uyguluyorlar ki bağımlı hale getirdikleri bu ülkeleri amansız sömürebilmek için. İnsanların fukaralaştırılması, doğal koşulların ve gelecek nesillerin yaşam koşullarının yok edilmesiyle bağlantılıdır. Bilim ve Teknik korkunc kitle imha silahlarının geliştirilmesi için kötüye kullanılıyor. Emperyalist metropollerin, ham madde kaynaklarının, tüketim pazarlarının ve etki alanlarının paylaşılması mücadelesindeki dünya hakimiyet talepleri, dünyanın her yerinde askeri çatışmalara sebep oluyor. savaş, devamlı bir hal alıyor.

Kapitalist kar ilkesi, tüm insan medeniyetinin devamı için bir tehlikeye dönüştü. "Kapitalist üretim sadece teknik ve toplumsal üretim süreci bileşeklerini, tüm zenginliğin özkaynaklarını gömerek geliştiriyor: Dünya ve işçiden" (K.Marx: Das Kapital)

Emperyalizmden kaynaklanan bu tehlikelere karşı işçi hareketinde, bars -ve küreselleşmeye karşı hareketlerde, gelişmekte olan ülkelerin halklarında bir direnis oluşmaktadır. "başka bir dünya olanaklıdır", bu slogan altında farklı parti siyasetinden ve dünya görüşünden insanlar dünyanın her yerinde harekete geçmektedirler.

Alman Komünist partisindeki Komünistler bu hareketlerin mücadelecileri ve destekçileridirler. Onların birlesik çıkarları için aktif olarak çalışmaktadırlar. Cesitlilikli güçlerin birlesmeleri için çalışmaktadırlar. Direnisin ve savunma mücadelelerinin tekelsiz Alman Komünist Partisi tarafından sömürülenlerin ve baskılananların birliktelikli bir atagina dönüşmesi için çalışmaktadırlar. başka bir toplum gerekli ve olanaklıdır.

Kapitalist güç -ve mülkiyet olgularından devrimci bir kopuş, sömürünün ve yabancılaşmanın, savaşın, fukaralaşmanın ve doğal çevremizin yok edilmesinin sebeplerini ortadan kaldirebilir. Bu dünyanın tüm yasayanları için en temel insan hakları, ancak üretim araçlarının kollektif mülkiyetinde ve çalışan halkın siyasi erkte olduğu bir demokrasiyle gerçekleştirilebilir. Bu toplum Sosyalizmdir, Komünist toplum formasyonunun ilk evresi olarak. işçisi sınıfı daha iyi bir dünya mücadelesinde önemli zaferler ve acı yenilgiler yaşamıştır. Ama en derin yenilgiler dahi çalışan insanları, adalet için, dayanışmada, Barış ve sosyal güvenlikte olan mücadelelerini devam ettirmeye yetmedi.

doğu avrupadaki Sosyalizmin yok edilmesi, bu güne kadarki en derin, ve halen asilamayan yenilgidir uluslarasi işçi hareketi için, tüm ilerici güçler ve hatta burjuva aydınlanma için. Bugün sermayenin propagandacıları, Sosyalizm 'in nihayet yenildiğini ve insanlık tarihinin hedefine ulaştığını söylüyorlar. Kapitalizm tüm zamanlar için ve seceneksizdir. Aslında geleceği olmayan Kapitalizmdir. İç çelişkilerini çözmekteki yeteneksizliği, günden güne ortaya çıkmaktadır. Bunlar yeni bir toplum düzeni, yani Sosyalizm için verilecek bir sınıf mücadelesiyle aşılabılır. Yeni bir toplum kendiliğinden oluşmaz, o mücadeleyle kazanılır.

Alman Komünist Partisi işçisınıfının devrimci partisi olarak Alman işçisınıfının kapitalist sömürüye, baskıya, militarizme ve savaş karşı mücadelesinden ortaya çıkmıştır. Alman devrimci sosyal demokrasinin ve Almanyanın Komünist Partisinin (KPD) nin gelenegindedir. İçinde antifaşist direnişin mirası ve Hitler savaşından kurtulduktan sonra antifaşist-demokratik bir yeni başlangıcın savaşımı mevcuttur. Bugünkü Alman Komünist Partisi 'inde Almanyanın bölünmesine karşı verilen mücadele, tekrar silahlanmaya karşı, 68 lilerin ayaklanması ve Eski-Federal Almanyadaki sınıf savaşlarından aldığı deneyimle yeni antifaşist - demokratik bir düzenin ve Demokratik Almanya Cumhuriyeti (DDR) de kurulan Sosyalizmin deneyimleri mevcuttur.

Alman Komünist Partisi 'nin politikasının temeli vesiyasi pusulası, Marx; Engels ve Lenin le ispatlanan ve diğer Marxistler tarafından geliştirilen esligindeki Bilimsel Sosyalizmin bilgileridir, materyalist Diyalektik, tarihsel Materyalizm ve Ekonomi Politikasıdır. Alman Komünist Partisi bu Marxizm öğretisini zamanımızın sınıf mücadelesi koşullarında kullanır ve geliştirilmesine katkıda bulunur.

Tüm ülkelerin işçi sınıfı ortak güncel ve gelecek çıkarlarına sahiptir. Bunları gerçekleştirmek, ülke ve kıta sınırlarını aşan uluslararası dayanışmacı bir ortak davranışı sergilemekten geçer. küreselleşme olarak adlandırılan ülke röteleri tekeli sermayenin çıkarları doğrultusundaki emperyalist küreselleştirme ve AB 'nin Entegrasyon süreci için bu bugün her zamankinden daha fazla gereklidir. Bu yüzden Alman Komünist Partisi federal Almanyadaki insanların çıkarları için olan mücadelesini proleter evrensellik prensipleri esasına göre davranmakla bağlantılıdır. Emperyalizm karşı mücadele eden ilerici güçlerle dayanışma içindedir. Komünist partiler arasındaki -ikili, AB-bölgesinde ve küresel çerçevede yakın ilişkileri ve ortaklaşa çalışmalarını için tüm gücüyle mücadele eder.

Alman Komünist Partisi nin amacı Sosyalizm/Komünizmdir. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ve üretimin tüm toplumsal planlanması koşulları altında uzun bir tarihsel süreç içerisinde insanların "herbirinin özgürce gelişiminin, tümünün özgürce gelişimi için önkoşul olduğu" (K.Marx/F.Engels: Komünist parti manifestosu, 1848) bir düzen oluşabilir. işçisınıfını ve çalışanların büyük bir bölümünü bu amaç için kazanabilmek- Alman Komünist Partisi 'nin amacı budur.

Emperyalizm bugün  
Kapitalizmin temelleri

19. yüzyıla girildiğinde yükselen burjuvazi federal baskıya ve ekonomik vesiyasi erki elde etme mücadelesinde "Özgürlük, Esitlik, Kardeşlik" sözü veriyordu.

Bunun kısa zaman sonra "kahramanlık ilüzyonu" ve yenilgi olduğu ortaya çıktı.

Cünkü kapitalizmin ekonomik temeli üretim araçlarının özel mülkiyetidir. Bu araçlara sahip olansınıfa Burjuvazi yani kapitalistsınıf denir ve üretimin verilerine sahip çıkar. işçisınıfı ise varlığını sürdürebilmekiçin üretim sürecinde biricik sahip olduğu şeyi, üretim gücünü üretim araçlarının sahibine satmak zorundadır

işçisınıfının durumu kapitalizmde sadece isgücünü daha iyi kosullar elde edebilmek ve isi sayesinde gerçekleşendeğerlerden aldığı oranin yükseltilmesiyle düzeltelir. Kapitalistlerin çıkarı ise,çalışma ücretini alacak tutarak, kendilerine daha fazlaartıdeğer veya kar olusturabilmektir. işçisınıfıyla sermayesınıfı arasından bu yüzden bir "birliktelik" olamaz. çıkarları çelişkilidir. Sermaye ile is arasındaki çelişki, kapitalist toplumun uzlaşmazsınıf çelişkisidir.

Kapitalizme üretilen ürünler ücretli işçilerin her bir işyerindeki ortakçalışmaların ve işyerleri ve üretim dalları arasındaki isbölümünün bir sonucudur. Kapitalist üretim toplumsal bir süreçtir.

Bununla çelişkili olan ürünün üretim araçlarının sahipleri tarafından yapılan özel sahiplenisidir. Üretimin toplumsal karakteri ve üretim sonuçlarının özel sahiplenilmesi kapitalizmin temel çelişkisidir. Bu çelişki, bir yandan üretimin toplumsallasmasının genişletilmesiyle, diğeryandan sermayenin yığınlaşmasıyla, yani karın daha fazla sermayeye dönmesiyle derinleşmektedir. Kapitalistler daha fazla kar 'a olan avlariyle ve kendi aralarındaki rekabetle buna sürüklenmektedirler.

Sermayenin yığınlaşması oluşumu, büyüme ve teknik ilerleme ancak daima geri gelen ekonomik vesiyasi krizler sonucu gerçekleşebilmektedirl Toplumsal zenginliğin dağılımı ve -trend olarak - yoksulluğun ve perisanlığın yükselmesiyle doğrudanbağlantılıdır.

Bu kosullar, toplumsal varoluş için gerekli olan üretimin iki

temelsınıf olan burjuvazi ve proleteryanın sermayenin güdümündeki etkileşimiylemümkün olduğunu; her ikisınıfın da toplumsal zenginlikteki payını diğerye maletmekle mümkün olduğundan, birbirlerine aynı zamanda düşmanca bir ilişkilerinin olduğunu; üretim araçlarının sahipleri arasında en büyük karları için devamlı bir rekabet savaşının olduğunu; sermayenin büyütülmesi zorunluluğunun ve üretimdekiartıdeğerin daha yüksek bir basмага çıkartılmasında ve karın sürekli ek sermayeye dönüştürülmesinde ve sermayenin merkezileştirilmesinde;çalışma -ve tüketim tiplerinin teknolojinin, ve sosyal yapılanmaların durmadan dönüştürülmesini getirmektedir. "Burjuvazi, üretim gereçlerini, yani üretim koşullarını, tüm toplumsal koşulları devamlı devrimciylestirmeden var olamaz." (K. Marx/F.Engels: Komünist partisi manifestosu)  
Kapitalizmin gelişim evreleri

doğusundan beri kapitalizmçeşitli gelişim evrelerinden gecti. Karl Marx 'ın Kapitalizmi incelediği ve öngördüğü en önemli değışim, sermayenin yığınlaşmasıyla ve rekabetle daha büyük işletmelerin ve işletme birliklerinin oluşmasıydı. 19. Yüzyıl sonunda üretim güçlerinin (Kimya, Elektroteknik gibi) ve sermayenin odaklanması ve merkezileşmesiyle üretim -ve pazara hakim olan işletmeler oluştu. Bununla toplumsal güc konumlanmasınının oluşumunun ve üretim -ve mülkiyet durumunun oluşumunun temelleri atıldı. Tekeller gittikcesiyasi koşulların bicimlenmesinde etken oldular. Böylelikle Emperyalizmin ekonomik çekirdeği olan tekelci Kapitalizm meydana geldi.

Kapitalizmin bu gelişim aşamasının özelliklerini Lenin şöyle özetlemisti: Emperyalizm:

1. Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması öyle bir gelişim aşamasına ulaşır ki, tekeller yaratır, bunlardan ekonomik yaşamda belirleyici rol oynarlar; 2. Banka sermayesi ve sanayi sermayesi birbirinin içinde erir ve Mali sermaye temelinde bir Mali oligarşi oluşur; 3. Sermaye ihracı, mal ihracından farklı olarak özel bir önem kazanır; 4. Böylelikle uluslararası tekeller sermaye birlikleri oluşur ve bunlar dünyayı kendi aralarında paylaşırlar, ve 5. Kapitalist büyük güçler arasındaki dünyanın bölgesel paylaşımı sona ermiştir." (W.I.Lenin: Eserler, 22.Cilt, S.270)

Lenin Emperyalizmin tarihteki yerini kamulastırmanın yeni basamağı olarak Sosyalizmin maddesel hazırlığı olarak "Geciken kapitalizm" diye değerlendirmektedir.

Emperyalizm, ekonomik ana özelliği olan tekellerin hakimiyetinden hareket ederek kaçınılmaz olarak dışa karşı saldırganlığını içe karşı da tepkisini ortaya koymaktadır. İki emperyalist dünya savaşı ve savaş bunların en berbat göstergeleriydiler.

Kapitalizmin tekelleri gelişim esnasında daha başka gelişim süreçleri gerçekleşti. Üretimin kamusallaştırılmasının gereklilikleri, sosyalizm ile olan sistem rekabeti ve işçi hareketinin mücadelesi devletin üretim sürecine tekellerin çıkarları için müdahalesini gerekli kıldı. Tekellerin gücü ve devletin gücü devlet tekelleri kapitalizmde bütünleşti.

Ancak bu süreç de gelişmeye devam ediyor. Geçtiğimiz on yıllarda tekelleri kapitalizmde önemli değişiklikler yaşandı. Bunlar Üretim güçlerinin bilimsel-teknik devrim ve kapitalist enternasyonallesmeyle bağlantılıdır.

Aynı zamanda işçi hareketinin 20. yüzyılın sonunda ağır yenilgisiyle kapitalizmin genişleme dinamiğinin bariyerleri bertaraf edildi.

Kapitalist Enternasyonalizmin temel doğrultusunu Marx ve Engels "Komünist parti manifestosunda" tarif etmişlerdir. "Burjuvazi dünya pazarlarını ele geçirmesiyle tüm ülkelerin üretim ve tüketimini kosmopolitik olarak düzenlemiştir. Reaksiyonerlerin büyük hezeyanlarına rağmen milli sanayiye ayaklarının altından çekmiştir. Eski milli sanayiler yok edildiler ve her gün yok edilmektedirler. Bunlar yeni sanayiler tarafından kenara itiliyor, ve bunların hayata geçirilmesi tüm medeni uluslar tarafından bir hayat sorunu haline geliyor, çünkü bunlar ulusal hammaddelerle değil ücre köselerden gelen hammaddeleri kullanıyorlar ve bunların fabrikaları sadece ülkede değil dünyanın tüm bölgelerinden aynı anda tüketiliyor. Eski, ülke üretimiyle karşılanan gereksinimlerin yerine yeni, en uzak ülkelerin ve iklimlerin ürünleri geliyor ki, bu da onların tatminlerine cevap veriyor. Eski yerel ve ulusal kendine yetme ve kapanıklılık yerine her yönlü bir trafik geçmekte, ülkelerin birbirlerine her yönlü bir bağımlılığı sözkonusu.

Hangi Kapitalizm'de yaşıyoruz?

Bugün hem Marx ve Engels'in tanımladıkları süreçlerin derinleşmesiyle hem de nitel olarak yeni gelişmelerle tanışıyoruz. Arka planda özellikle Bilgisayar - İletişim - ve Transport teknolojilerinde üretim güçlerinde devrimci gelişmeler gerçekleşmektedir.

Yetmişli yılların ortalarından beri kapitalist ülkelerde kriz görüntüleri sıklaşmıştı Kapitalist dünya ekonomisi enflasyonda ve duraklamada takıldı kaldı. Kar oranları düşmüştü. Büyük sermaye ve devlet bu krizden, yığınlaşma modelindeki iç talebi geri plana atarak, dünya pazarına yönelime öncelik vermek suretiyle gerçekleştirme yoluna girdi.

Ulusal pazarların son bariyerleri de günden güne yıkılmaktalar. Dünya pazarı gittikçe bütünlüklü, tüm yer küreyi kapsayan kapitalist bir rekabet alanı olmakta. Evrenselleştirmenin son basamağında artık ticaret ile pazarların birbiriyle bağlanmasına çalışılmıyor. Yeni iletişim teknolojileri artık üretim süreçleriyle finans akışının tüm yerkürede ağ halinde bağlanmasını sağlıyor. Tüm dünyadaki rekabetin merkezinde, pazar -ve üretime hakim pozisyonların ve yenilenmedeki yarışta önderliğe ulaşarak tekelci karlara sahip olmanın mücadelesi veriliyor. Ekonominin hızla ilerleyen evrenselleşmesi ulusal iktisat politikalarının kısıtlı olanklarıyla çelişkiyle karşı karşıya geliyor. Bu ekonomik süreçler ve bununla bağlantılı olarak gelişen kültürel vesiyasi değişimler küreselleşme olarak adlandırılmaktadır. Bunlar 21. yüzyılın başındaki emperyalizmin görünüm biçimini tanımlıyor, özünü değiştirmeksizin.

Günümüzdeki tekelci kapitalizmin gelişim aşamasında dünya pazarına hükmeden sermayelerin örgü belirleyici şekli olan ulus ötesi holdingler ve ulus ötesi finansman gruplarıdır. Ulus ötesi holdingler üretim sürecini en uygun değerlendirme koşullarında ve dünyayı sarmalayan ağlarla organize ediyorlar ve tüm artı değer üretimini küreselleştiriyorlar. Ülkelerin ekonomi politikasını öngörebilir ve onları tehdit edebilirler. Ülkeler, ülke ötesi holdingler için en karlı koşulları yaratmakta amansız bir rekabet savaşımına sokuluyor.

Spekulasyon (akıl yürütme) kapitalist ekonominin her zaman bir parçasıydı. Ancak tekelci kapitalizmin yeni döneminde, belirleyici bir unsur oldu ve ekonominin ve politikanın tüm alanlarına girdi. Kapitalist aşırı yığınlanma büyük holdinglerin mali spekulasyonları sermaye değerlendirmesinin merkezi bir aracı haline gelmesini getirdi.

Bankalar -ve sigorta branşındaki büyük birleşme hareketleriyle, yatırım-. emeklilik -ve diğer fonlarda toplanan korkunç para birikimi finansman enstitülerini güçlerinin yeni bir basamağına taşıdı. Para sermayesi dünyayı en yüksek kar oranı için dünyayı dolaşılıyor. Bunların faiz açlığı ancak hisse senetlerinin değerlerinin acımasız yükseltilmesiyle ve devletlerin ve beldelerin kamu fonlarının talan edilmesini getiriyor. Bunlar da büyüyen borçlanmalarıyla finans kurumlarının git gide büyüyen bağımlılığına itiliyorlar.

Spekülasyon yeni büyüklüklere ulaştı, sadece alanlarımızın hisse senetleri değil, aynı zamanda ülkelerin para birimleri de spekülasyon nesnelere oldular. Uluslararası finans pazarları ulusal ekonomi politikalarını dikte eder oldular.

Sermaye ihracatı daha büyük bir ağırlık kazandı. Ancak burada da yeni eğilimler söz konusu:

dış ülkelerdeki yatırımın büyük bir bölümü sanayi sektörüne gidiyor. Bugün daha az, yeni üretim tesislerinin inşasına aksine nispeten daha çok finans-. ve hizmet sektörüyle, ticaret alanlarımızın açılmasına, bunların satın alınmasna, veya mevcut olanların ortaklığına gidiliyor.

Bir diğer eğilim sermaye akışlarının yönüyle ilgili. Dünya çapında yapılan büyük şirketlerin dış ülke yatırımlarının en büyük kısmını oluşturan "Üçlü" - ABD, AB ve Japonya - bugün artık "geri kalmış" ülkelerde değil, tam tersine ağırlıklı olarak bu emperyalist metropollerin kendisinde gerçekleşiyor. "Dünyanın diğer kısmı" -farklı ölçülerde de olsa - ekonomik gelişmede, özellikle de modern teknolojiler alanında, daha fazla geride bırakılıyor. Bu özellikle Afrika ülkeleri için geçerlidir.

Bugünkü yoğunlaşma -ve merkezileşme süreçlerinin sonucunda sadece yeni değil, daha yüksek basamakta bir tekelleşme ve bununla ilgili bir kurumsallaşma oluşmaktadır. Lenin'in zamanlarına nazaran, bununla birlikte kapitalizmden kopup Sosyalizmin yaratılmasının maddi temelleri oluşmaktadır.

Tekelci kapitalizmin bugünkü ekonomik gelişim sürecinde, çıkarların karşılıklı kavgası sonucunda, kendi içinde keskinleşen rekabette, ülkeler ötesi holdingler arasındaki çatışmalarda, bunlarla ulusal tekelci sermaye arasında, tekelci sermayeyle tekelci olmayan sermaye arasındaki çekişmeler belirleyici olmaktadır. Burada holdingler ve sermaye grupları geldikleri köken ve ekonomik kökleri itibariyle ekonomik olmayan araçlar kullanmaktadırlar. Bu bağlamda ülkeler ve ülkeler ötesi kurumlara özel bir rol düşmektedir.

#### Kapitalizm ve Devlet

Kapitalizm ve modern devlet karmaşık bir tarihsel süreçte ortaya çıkmışlardır ve gelişimleri birbirini etkilemiştir.

Devletin görevi kapitalist rekabetin üstünde burjuvaziye hakim sınıf olarak organizasyonlamak ve onun hakimiyetini güvence altına almaktır. Devlet sermaye çıkarlarının kabul ettirilmesinde baskıcı araçlarını ortaya koyar ve direnişi sönmek için bunları kullanır. Devletin görevi, hakim sınıfın hegemonyasını anlaşıma ve güç kullanımıyla sağlamaktır, o hem hakimiyet kurma aracı hemde sınıf mücadelesinin alanıdır aynı zamanda.

Devlet önceleri ekonomik alanda, içeride serbest rekabeti güvence altına almak, dışarıda yerli sermayenin koruma gümrükleriyle ve diğer koruma önlemleriyle yabancı rekabete karşı korumaktı. Tekelci kapitalizmin oluşmasıyla, tekellesmenin geliştirilmesi ve tekelci sermaye için pazarların ve sömürgelerin fethedilmesiyle tekelci sermaye için yeni yayılım alanlarının açılmasıydı. Bu politika dünyanın yeniden paylaşılmasına ve emperyalist ilhak savaşlarına yol açtı.

Tekelci sermaye günden güne kendini devletin yardımı ve ekonomik aktifliğiyle yeniden üretebiliyordu. Devlet tekelci kapitalizmi kapitalizmin varoluş unsuru oldu.

İkinci dünya savaşından sonra, güçlü sendikaların varlıkları ve sistem rekabetinin baskısı burjuva-muhafazakar güçleri dahi devlet girisimciliğinin ve sosyal anlaşmaların iç dengelerin korunması için gerekli olduğu olgusuna getirdi. Bu "Sosyal devlet anlaşması" denen olgu sadece sosyal politik bakış açılarını içermiyordu, iktisadi gelişme için de yararlıydı: Kitlesele gelirin konjonktürel zayıf süreçlerde dahi garanti altına alınması iç pazarın dinamik gelişimine ve Fordist kitlesele üretimin çabukca yayılmasına ve buna uygun yaşam -ve tüketim biçimlerinin doğmasını garantiliyordu.

Son on yıllarda devlet tekelci kapitalizmin araçlarında değişiklikler olmuştur. Devletin doğrudan üretimciliği devlet mülkünün özelleştirilmesiyle geri alındı. Bu devlet girişiminin diğer şekilleriyle ortadan kaldırılıyor: vergi kolaylıkları ve teşviklerle, tekeller için araştırma ve geliştirmenin teşvik edilmesi ve diğerleri. Burada gözetilen, özellikle uluslararası rekabetin güçlendirilmesi.

70 li yıllardan beri devlet tekelci kapitalizmin uluslararası biçimleri daha güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştır. Avrupada ayarlama mekanizmaları daha çok AB'ne verildi.

Küreselleşmenin yeni bir aşaması olarak, devlet tekelci düzenleme sistemleri' nin ilk nüveleri geliştirilmekte ve bunlarla kapitalist dünya ekonomisinin kriz potansiyelleri ve emperyalistler arası çelişkiler diri tutulmak istenmektedir. Bu alanda IMF, Dünya Bankas, WTO (Dünya Ticaret organizasyonu), G7 ve G8 önemli rol oynamaktadır. Bu kuruluşlarda uluslararası tekelci sermayenin ortaklaşa çıkarlarının gerçekleştirilmesi sağlanmaktadır. Aynı zamanda bunlar keskin rekabetin, ulus ötesi holdinglerin, emperyalist devletlerin ve blokların karşıt çıkarlarının çelişki odaklarıdır. Bu inşa halindeki ekonomi-politik-askeri güç araçlarının temel unsuru ulus devletleridir ve bunlar bu süreçte derin değişimlerdeki rolleriyle görevlendirilmişlerdir.

Neoliberalizm stratejisiyle tekelci kapitalizmin evrenselleştirilmesi hızlandırılmaktadır. Neoliberalizm, çalışma -ve yaşam biçiminin, üretim koşullarının ilerletilmesinin ve bunları kapitalist koşullar altında üretim güçlerinin yeni durumuyla uyarlamının ve sermayeye daha iyi değerlendirme koşulları yaratmanın ideolojisi ve politikasıdır.

Bu hakim sınıfın içindeki mücadelelerle , ulus devletin ve burjuva demokrasisinin içinde bulunduğu krizle ilişkilidir. Devlet, kendi hakimiyeti dışında kararlaştırılan bir politikanın yöneticisi durumuna getirilmektedir. Tekelci burjuvazinin güç aracı olarak nüfusun çoğunluğunun çıkarlarınakarşı bir politikayı günden güne gizlemeye gerek duymadan uygulamaya koymaktadır. Sosyal Entegrasyon yerine çatışma geliyordu. Burjuva devlet sosyal ve politik uzlaşma yetisini yitiriyor, çünkü sabit sosyal anlaşmaların organizasyonlenmesinin ve toplumun büyük kesimlerinin buna katılımının temeli kaybolmakta. Böylelikle burjuva demokrasisinin içi boşaltılıyor ve anlamını yitiriyor. Biçimsel demokrasinin aynı kalması durumunda "sosyal devlet" 'ten otoriter "güvenlik devlet" 'ine bir geçiş gerçekleşmektedir.

Emperyalizmin içeride reaksiyonerliği gittikçe artıyor. Almanyada bu işçi sınıfının elde ettiği sosyal ve demokratik kazanımlara yapılan saldırılarla kendisini ifade ediyor. Ücret baskısıyla, çalışanların aleyhine yapılan düzenlemelerle ve çalışmanın esnekleştirilmesiyle, sosyal sistemlerin sürüklencemede bırakılmasıyla, toplu sözleşmelerin budanması ve sendikal hakların sınırlandırılmasıyla sermayenin ülkeden çıkışını engellemek için "Almanya markası" küreselleşmeyle keskinleştirilen rekabet savaşı için hazırlanmaktadır. Polis devletinin genişletilmesi ve federal ordunun içeride "Terörizme karşı mücadele" bahanesiyle müdahale olanakları ile sosyal gerici politikaya ve savaş politikasına karşı her türlü ciddi direniş hareketi baskılanmaktadır. "Güvenlik yasaları" nin kısa yoldan temel yasayla uyumlaştırılması yöntemiyle anayasaya uygunluk sağlanmaktadır. Ve her ihtimale karşı olaganüstü hal yasaları çekmeceye bulundurulmaktadır.. İçerideki reaksiyona "Avrupa Kalesi" nin emperyalist küreselleşmenin sebep olduğu büyüyen savaş- ve yoksulluğun doğurduğu göçe karşı korunması neden olarak gösterilmektedir.

Bu olgular burjuva medyası tarafından desteklenmektedir. Onların görevi egemenlerin doğrultusunda insanların bilinçlerini etkilemek ve onları ideolojik olarak kapitalist topluma entegre etmek.

Saldırganlık trendi

Küreselleşmeyle sadece tekellerin gücü artmıyor, aynı zamanda saldırganlığa eğilimleri de artıyor.

Sosyalist bir dünya sisteminin oluşması ve ikinci dünya savaşından sonra emperyalist sömürge sisteminin yıkılması kapitalist sömürü sisteminin ayakta kalması için tehlikeleri de beraberinde getirmişti. Bu arka plandan bakıldığında emperyalistler kendi iç çelişkilerini bir süre için dünya sosyalizmine ve ulusal kurtuluş hareketlerinin etkisiyle ertelemek zorunda kalmışlardı. Sosyalizmin Sovyetler Birliğinde ve Avrupadaki diğer Sosyalist ülkelerdeki yenilgisiyle birlikte bunlar yine belirgin bir şekilde ön plana çıkmaktadır.

Ancak önceden olduğu gibi birleştirici çıkarlar mevcuttur. Bugün emperyalist metropoller için ulus ötesi holdinglerin dünya piyasalarına hakim olabilmeleri için ortak temel görev olarak da son bariyerlerin kaldırılması hedeflenmektedir. Ekonomik manivelaların istenen etkiyi göstermediği yerde, emperyalist askeri mekanizma harekete geçirilmektedir. ABD ekonomik, askeri vesiyasi gücüyle beliryeci emperyalist dünya gücüdür. Baskın saldırgan askeri birlikleri NATO sayesinde milletler hukukunun üstüne çıkıp, kendi dikte ettiği koşullara boyun eğmemeyenleri bombalıyor yada işgal ediyorlar. Emperyalist devletleri ortak çıkarları ve sosyalist yönelimleri olan ülkelere karşı devrimi taşımak ve ve Neo -liberal politikalarıyla işçi sınıfını zayıflatmak amacı birleştirmektedir.

Aynı zamanda emperyalist bloklar ve metropoller arasındaki liderlik savaşı geliyor. Ancak, Emperyalizmin dünyayı yeniden taksim etmedeki gelişmedeki eşitsizlikten dolayı, etki alanları ilk planda ekonomik vesiyasi silahlarla ya da "Taşeron savaşlarıyla" yapılırken, diğer ülkeler birbirleriyle savaşarak veya iç savaşlarla bu paylaşım mücadelesine katılıyorlar. Silahlanma, silah ihracatı, çeşitli bölgelerdeki gerilim ve çatışmaları keskinleştirmek, atomar tehditi ve tüm insanlığı mahvedebilecek bir savaş tehlikesini yükseltmektedir. Bu, ekonomik ve askeri güç oranlarının ve - günden güne kısıtlı olan ham madde kaynaklarının ve dünyadaegmenlik kavgasının keskinleşmesiyle - emperyalist metropoller arasındaki çatışmaların da yine güncel hale gelmesi tehlikesini beraberinde getirmektedir.

Kriz, militerleşme ve savaş kapitalist küreselleşmenin temel bileşenleridir. Bu anlamda anahtar-kaynaklara güvenli bir saldırı ve tekelci sermayenin dünya çapındaki hakimiyetinin garanti altına alınmasından bahsedebiliriz. Baskıya ve yoksulluğa karşı direniş, askeri güç ile kontrol altında tutulmalıdır.

#### Avrupa Birliği

Avrupa, Avrupa Birliğinden daha büyüktür. Ancak Avrupa Birliği geri kalan Avrupa'nın siyasetini ve ekonomisini önemli ölçüde belirlemektedir. Avrupa Birliğinin yapısında, iç pazarın ve para birimi birliğinde holdinglerin çıkarları sınırlarından ve düzenlemelerden kurtarılmış büyük bir pazarda düğümlemektedir. Batı Avrupa'nın güçlü pozisyonundan diğer pazarlara saldırılmak tadır. Almanya'nın diğer AB-ülkelerindeki yatırımlarının baskın çıkmasıyla Batı Avrupa düzleminde bir sermaye organizasyonlanması sürecinden sonra, artık Atlantik- ötesi ve uluslararası birleşme (fusyon) süreci başlamaktadır.

Ülkeler ötesi ve ulusal burjuvazile'rin karşıtlıklı çıkarlarının kaldırılmasına gereksinim olmadan, Avrupa ulus- ötesi sermayenin kar -ve güç çıkarlarına boyun eğmek zorunda bırakılmaktadır. Bunun içindir'ki entegrasyon süreci rekabet mücadelesinin vesiyasi çekişmelerin alanını oluşturmaktadır. Avrupai entegrasyon burjuvazinin çeşitli güçleri arasındaki, özellikle de sınıf mücadelesinin bir çatışma alanıdır.



Büyük ekonomik ve mali gücü dolayısıyla Almanya kendine biçtiği liderlik rolünü, Fransa daki hakim çevrelerle işbirliğinde götürmeyi denemektedir. Bu rolüne dayanarak alman tekeli sermayesi yeniden eski alman emperyalizmi stratejisiyle, doğu -ve güneydoğu Avrupa'da Kafkasya'ya ve yakın ve orta doğuya yönelen bir genişleme politikası yürütmeye çalışmaktadır.

AB'nin ekonomik vesiyasi dinamiği, kendisine dev bir birleşik devletler mekanizmasının çekirdeğini oluşturmaya zorlamaktadır. AB, ABD'nin yanında kendisini tek başına ayakta durabilen ekonomik, siyasi ve askeri bir merkeze dönüştürmüştür. Karşılıklı ilişkiler işbirliği ve rekabetten oluşmaktadır. Özellikle yurt dışı doğrudan yatırımlar (ADI) vasıtasıyla örülen sıkı ekonomik yapı, atlantik ötesi entegrasyonu yoğunlaştırıyor ve atlantiğin iki tarafındaki ulus ötesi holdinglerin rekabetini güçlendiriyor.

AB, ABD'nin üstünlüğünü öngörülebilecek bir sürede zorlayabilecek bir durumda olmasa da, güç dengelerini değiştirme yönünde hareket etmektedir. Almanyahepsinin önünde olmak üzere, ekonomik olarak en güçlü avrupa ülkeleri avrupa bayrağı altında dünya politikasındaki ve dünya pazarlarındaki ağırlıklarını yükseltiyorlar Berlin hükümeti Avrupa Birliğinin dış politikasını ve askeri birliğini güçlendirerek, daha büyük etki olanakları kazanmaya çalışmaktadır. Kendi öz askeri gücünü inşa etmek bu amaçla yöneliktir. AB, ABD'nin yanında kendi başına küresel olarak hareket eden emperyalist bir dünya gücü haline gelebilmeli.

AB'nin 25'e ve gelecekte daha fazla üye ülkeye genişletilmesi doğu -ve güneydoğu Avrupa ülkelerinin ekonomik kaynakları ve iş gücü kapasitesiyle AB'nin dış çemberine ve küresel yayılım politikasına hizalanması amaçına yöneliktir. Diğer Avrupa ucuz işgücü taşıyıcısı, ucuz üretim ve sanayiyel olarak tahrip edilmiş bir çevreyle gitgide yoksullaşırken, sonuç batıya doğuda yüksek üretken çekirdek bölgelerin oluşturulmasıdır. Yerellik rekabeti alanlarımızılerce, ücretlerin, çalışma koşullarının ve sosyal standartların tüm Avrupa'da git gide daha aşağıya çekilmesi için kullanılmaktadır.

Akdeniz bölgesinin ülkelerinin Avrupaya bağımlı hale getirilmesi, ordaki ekonomik yapıyı yok etmekte ve daha fazla yoksulluğa, geleceksizliğe ve toplumsal gerilimlere yol açmaktadır. AB, bunun yol açtığı göçü, askeri araçlarla kontrol altında tutmaya çalışmaktadır.

Güncel olarak AB'nin tüm hükümetleri çalışanların zor mücadelelerle ulaştıkları sosyal kazanımlara karşı genel bir saldırı yürütmektedirler: Bunların en önemlileri sosyal sigortaların ve emeklilik sistemlerinin kısıtlanması ve özelleştirilmesi, kamusal hizmetler olan sağlık, eğitim, kültür, toplumsal kaynak olan su ve diğer doğal kaynaklarda pazar kanunlarını geçerli kılarak ve iş piyasasını yeniden düzenlenmesi olarak sayılabilir. Bugünün Avrupa'sında işsizlik ve korumasız çalışma koşulları, dışa doğru militerleşme ve içe doğru özgürlüğü kısıtlayan kanunlar sayesinde baskılar çoğalmaktadır. Sendikalara ve direnişin diğer güçlerine karşı daha sert davranılmakta, göçmenler kriminalize edilmektedir.

Dramatik sosyal kırım ve Neoliberal politikalarla gerçekleşen toplumsal hasar toplumun büyük bir bölümünde apolitikleşmeye ve usança yol açmaktadır. Bu da buna muhatap olanların geleceksizlik korkusu, çaresizliğe, gerçekçi olmayan ve aşırı sağ hatta faşistsiyasi söylemlere yönelmesi eğilimini getiriyor. Sağ demogoji, ırkçılık ve antisemitizm yeniden canlanıyor.

Başka bir Avrupa mümkündür - Sosyalist bir Avrupa gereklidir

Avrupa sadece holdinglerin avrupası değildir, halkların savaş ve savaş felaketinin kolektif ve tarihsel bilincidir. Avrupa, işçi hareketinin kültürel,siyasi deneyimiyle ve sosyal mücadeleleriyle sermayeden kazandığı sosyal ve demokratik haklardır. Avrupa'nin bir bölümünde, kapitalist sömürünün olmadığı bir toplumun mümkün olduğu ispatlandı.

Sosyaldemokrat "Üçüncü Yol" tasarımı Neoliberalizme karşı hiçbir tepki vermediği, tam tersini bunu desteklediği için başarısızlıkla sonuçlandı. Bu bugünkü dünya'yı değiştirmek isteyen sol için yeni olanaklar sağlıyor ve aynı zamanda o'nun sorumluluğunu artırıyor.

Avrupa Birliğinin bundan sonraki gelişimi, sendikal vesiyasi işçi hareketinin, küreselleşme karşıtı hareketin, demokratik güçlerin ne ölçüde bütünlüklü eylemiyle AB kurumlarının tekelci sermaye tarafından hakimiyetini kısıtlayabilmesine, bu kurumları demokratikleştirmesine ve kendilerinin bunların kararları üzerinde etkili olmalarına bağlıdır. AB-yapısının emperyalist karakteri, Avrupa Birliğinin toplumsal koşullarında temel bir kopuş olmaksızın ABD-Emperyalizmi karşısında demokratik, medeni ve dayanışmacı bir kutup olması hayalci bir yaklaşım olarak kalacaktır. Sadece, Neo-liberalizme karşı olan ve dünyada barış için çalışan bir Avrupa, uluslararası güç dengelerini köklü olarak değiştirebilir. Bunun için ulus ötesi holdinglerin gücünün kırılması, ulusal ve avrupa çapındaki mücadelelerin birbiriyle bütünleştirilmesi gereklidir.

## II Alman Emperyalizmi

Askeri şiddet ve savaş yine Alman dış politikası'nin bir aracı oldu. Almanya'nin yeni askeri rolü Alman Emperyalizminin uluslararası arenadaki ağırlığını diğer emperyalist rakiplerine karşı da belirgin bir şekilde yükseltmeli. Bu hedef koymada, saldırgan, ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri aktiviteletlerin de uluslararası hukuka aykırı saldırı savaşlarına katılma mantığı yatmaktadır. Yugoslavya'daki savaş, Alman Emperyalizminin doğu Avrupada düzenleyici güç olarak boy göstermesini ve Birleşmiş Milletler (BM)-Güvenlik kurulunda üyelik hakkına olan iddiasını güçlendirmiştir.

Hiçbir ülke Almanya'yı tehdit etmemektedir. Ancak egemenler en büyük silahlanma projelerini son zamanlarda gerçekleştirdiler. Sosyal reformların paralarını yutuyorlar, demokrasi için tehlike oluşturuyorlar ve dünya barışını tehdit ediyorlar. Dış politika, dış ekonomik ve askeri siyasi çıkarların en iyi nasıl gerçekleştirilebileceği konusunda tekelci burjuvazi ve onunsiyasi çıkar temsilcilerinde fikir ayrılıkları vardır. Bu anlamda "Atlantik" ve "Avrupa" yönelimin gerilimi önemli bir rol oynamaktadır. Hakim sınıfın ABD-Emperyalizmiyle bağının kaçınılmazlığı konusunda fikir birliği vardır. Ancak bu ABD-hükümetinin Alman ve Batı Avrupa'nın önemli çıkarlarını gözetmemesi gerçekliğiyle çarpışmaktadır. Bu hükümet kanatlarında ve tekelci burjuvazide çelişkilere yol açmaktadır.

Barış düşmanı ve sosyal olmayan bu siyaset, Avrupa'nin Sosyalist ülkelerinin sistem rekabetinin düşmesi sonucu bugünkü çapa ulaşabilmiştir. Almanya'nın doğusu yapısal olarak bugün Avrupa Birliğinin en zayıf bölgesini oluşturuyor. Bu, 1989/90 karşı devriminden sonra ve Temmuz 1990 başında Batı Almanya sermayesi rejisinde gerçekleştirilen para birliği ile örneği olmayan bir geri kazanım-, talan -ve restorasyon sürecinin açık sonucudur. Büyük sermayenin çıkarları ve yararı doğrultusunda ilk yıllarda Doğu Almanyada tarihsel eşi olmayan ekonomik ve bilimsel-teknik hacimde bir tasviyeyle, iş yerlerinin yok edilmesi gerçekleştirildi. Almanya Demokratik

Cumhuriyetinin (DDR) sanayisi - az sayıda "fileto parçaları" haricinde - yok edildi, kamusal ve çok sayıda kültürel kurum "halledildi". Yüz binler işlerinden atıldılar. Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin bilimsel -teknik kapasitesi 1990 'ı yıllarda büyük çapta yok edildi. Mülksüzleştirme (Çalma) süreci devam ediyor: toprak reformuna yapılan saldırılar kamu ve belediye mülklerinin satışı, emekli cezalandırma yasası bunun bir parçasıdır. Ayrıca bu ve doğu ve batı Almanya arasındaki eşit olmayan ücret uygulamalarıyla devam ettirmektedir. Eşitsizlik, kendini yıllarca süren siyasi ceza kovuşturmalarında da ifade ediyor. Doğu Almanya için özel uygulamalarla anayasal hak olan, geriye doğru geçerliliğin yasak olması uygulama dışı bırakıldı.

Batıda, Federal Almanya'da 1945 'ten sonra eski ekonomik ve siyasi güç dengeleri restore edilmişti. Buna rağmen sendikal hareket, sermayeden önemli sosyal kazanımlar ve ödümler elde etmişti. Bu temelde reformizm ve "uzlaşma" ideolojisi sınıf çelişkilerinin keskinliklerinin kaybına yol açmıştır. Reformist siyaset büyük bir hareket alanına sahipti ve bu arka planı sayesinde Batı Alman işçi hareketinin siyasi ve ideolojik hegemonyasını eline geçirebilmişti. Sosyal mücadelelerin kuramsal olarak sosyal hakların kazanılmasına ve sendikaların pazarlık konumlarının güçlenmesine yol açtığı zamanlar geçti. Geçmişte elde edilen kazanımların savunması için bile bugün en sert mücadeleler, sonuçlar açık olmakla birlikte, gereklidir. Sosyal tavizler bugünkü kapitalizmin mantığına aykırıdır.

Sosyal anlaşma arayışlarının yerine kutuplaşma ve çatışma gelmektedir. Masraflar ne kadar az olursa, kazançlar daha büyük olmaktadır. Büyüyen işsizlik sayıları işçi hareketini zayıflatmak üzere, iş piyasasının ayarlanmasında ve çalışma gücünün sosyal ve devlet güvencesini kırmaya, toplu sözleşmeleri etkisiz hale getirmeye, çalışan insanların gururlarıyla oynamaya ve toplumsal olarak elde edilen zenginliği sermaye'nin lehine paylaştırmada baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Ücretlerin iç piyasada talep faktörü olarak yokluğu yükseltelen rekabet -ve ihraç kabiliyetiyle - tüm önlemlerin dönüm ve kilit noktası - dengelenmeli. İş verimliliği bugün her zamankinden fazla yükselmesine rağmen, toplumsal zenginlik paylaşımından çekilmektedir. Ulus ötesi sermaye, toplumun herkesin yararına yönelik yatırımların, rantın en yüksek düzeye çıkartılmasına engel teşkil ettiği gerekçesiyle ve dünya piyasasındaki rekabet savaşının kaynaklarını azalttığı nedeniyle, bunlarla mücadele etme eğilimine kayıyor. Böylece büyüyen ve sabitleşen yoksulluk dünya piyasasına yönelik modelin fonksiyonel ve yapısal bir parçasıdır.

Ancak bununla reformizm'in de ekonomik temeli ayaklarının altından çekiliyor. Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) derin bir kriz yaşıyor ve Neo-liberal bir parti haline geldi.

Çağdas gerileme

Bugünkü Kapitalizmde meslekte alınan eğitimden ve derecesinden bağımsız olarak iş hayatındaki güvensizlik, tüm hayatta güvensizlik, önu görülemeyen riskler, her zaman karşılaşılan ve tekrar işçi sınıfının tanımlayıcı deneyimini oluşturuyor. Birkaç on yıllık görece bir güvenlikten sonra, herkesin bir anda kaybeden olabileceği, kimsenin kendi davasına güvenemediği bir durum geri geliyor. Çalışma hayatında genç kızlar ile kadınlar arasındaki eşitlik anlamındaki kazanımlar, Neo-liberal politikalarla tırpanlanıyor, sorun haline getiriliyor, ya da karşılıklı uyarlamayla, aşağıya - tam tersine döndürülüyor.

Tarihte ilk defa genç nesiller, kendisinden önceki nesillerden daha kötü durumdalar. Sınıf mücadelesi sonucu verimlilik ilerlemesiyle sosyal ilerleme arasındaki ilişki kaldırılıyor. Çocuk bakımı ve eğitimi gibi toplumsal altyapıdaki kazanımlar geriletilmekte ve kamu

mülkiyetinin özelleştirilmesi hızlandırılmaktadır. Sosyal ve medeni bir gerileşme meydana gelmektedir.

Kapitalizm, işgücünü sadece maliyet faktörü olarak gördüğü Neoliberal bakış açısıyla iş yerlerini değil çalışmanın hümanist karakterini de bozmaktadır. İş, sadece insanın kendisini maddesel anlamda tekrar üretimi için değil, aynı zamanda sosyal entegrasyonu ve kişiliği için de belirleyicidir. İnsan, çalışmak suretiyle insan olmuştur ve çalışmak suretiyle de kendini tarihsel olarak geliştirmiştir. İş onun benliğinde vardır ve onun yaratıcı yeteneğinde mevcuttur. İş, insanın yaşamsal dışı vurumu, yaşamsal uğraşısıdır.

Sadece insan varlığının koşullarını, gereksinimlerini doyuma ulaştıracak kullanım değerlerini anlamlı bir meşguliyetle gerçekleştirebilmektedir. Bu süreçte o sadece doğayı değil, kendisini de değiştirmekte, maddi ve manevi bir kültür oluşturmakta, kişiliğini şekillendirmektedir.

İş, doğanın yanında toplumsal zenginliğin belirleyici kaynağıdır. Bu tüm toplumsal yapılar için geçerlidir. Kapitalizmde iş değer ve artı değer kaynağı, işgücü ise bir metadır. Bireyin kişisel onuru, işgücünün değişim değeriyle eriyip gider.

Konumuz "iş'ten kurtulmak" değil, tam tersine işçi sınıfının kapitalist sömürden kurtulmasıdır. Ancak ondan sonra insan kendini kültürel bir varlık olarak geliştirebilir. Kültür, insanın kalıtımı ve eğilimleriyle en yakın yaşam gereksinimlerinin ötesinde kendisini aşmasıyla olanaklıdır. "Özgürlük imparatorluğunun" sağlanması ve "Gereksinim imparatorluğunun" kaldırılmasıyla ancak toplum insancıl olacaktır. (K.Marx: Kapital)

Tüm kültürel üretim, insanın geleceğinin hazırlanması içindir, insancılığın sınıf toplumu içerisindeki azaltılmasını ortaya çıkardığı müddetçe de eleştireldir. Sınıf mücadelesinin ve Komünist bilincin belirgin etmenidir.

Kapitalist üretim koşulları çerçevesinde sistemin bu insan -ve doğa düşmanı etkileri yok edilemez. Kaçınılmaz olarak bunlar sermaye birikimi yasalarından doğmaktadırlar. Başka bir toplum düzeni bunun için gereklidir - ve bu da Sosyalizmdir.

### III. Sosyalizm - Kapitalizme karşı tarihi seçenek

#### Sosyalist amaç

Alman Komünist Partisinin amacı, kapitalizme karşı temel seçenek olan Sosyalizmdir. Bu sömürü sistemleri tarihinden kopuştur. Bu perspektif nesnel temelini bugünkü kapitalist toplumun çelişkilerinde ve nitel koşullarında da insanın davranışında bulur.

Komünist toplum formasyonunun ilk evresi Sosyalizmdir, hem sınıfların olmadığı, iş'in toplum refahi için birinci yaşam gereksinimi olduğu ve ürünlerin meta özelliğinin kaldırıldığı toplum olan Komünizm'in ilk duraklarından birinde. Bunun ardından kamulaştırılmış üretim ve insanın genel gelişimi öylesine bir noktaya gelecektir ki, "Herkeseye yetenekleri kadar - herkeseye gereksinimi kadar" genel ilkesi hayata geçirilebilecektir. Komünizme geçiş uzun bir tarihsel süreçte Sosyalizmin inşasıyla hazırlanacaktır.

Sosyalist toplum düzeni ancak işçi sınıfının diğer çalışanlarla işbirliği içinde siyasi erki ele geçmesiyle gerçekleşebilir. Sosyalizm, tüm önemli üretim araçlarının, finans kurumlarının ve doğal kaynakların toplumsal mülkiyeti üzerine inşa edilmiştir. Böylelikle

toplumsal zenginlikten tüm toplumun refahı ve artan kültürel gereksinmelerin planlı kullanımını ve çoğalmasını sağlar.

Kaotik, rant çıkarlarına yönelik, krizlerle sarsılan kapitalist rekabet ekonomisinin yerine bilimsel kriterlerle toplumsal ve sorumlulukla planlanmış ve dayanışma tarafından taşınan bir üretim biçimi geçer. Sosyalizm, kapitalist sınıf ayrıcalıklarının insanın insan tarafından sömürülmediği yeni bir toplumun inşası sürecinde aşar. Tüm bunlar sosyalist toplumun özelliklerini belirler. "Herkes yetenekleri kadar - herkese verimi kadar" temel ilkesini gerçekleştirir.

Alman Komünist Partisi, Sosyalizmin kapitalist kar prensibinin hakimiyetinden kurtuluşa yönelen tüm insanların eseri olacağına, ancak bu yola giden siyasi ve dünya görüşlerinin farklı olmasının mümkün olabileceği düşüncesiyle hareket eder. Alman Komünist Partisinin temel sosyalist amacı Marx, Engels ve Lenin'in teorileri üzerine kurulu Bilimsel Sosyalizmdir. Diğer gidiş yolları, dinsel, genel hümanist inançlardan, antifaşist, feminist, pasifist küresellik karşıtı, ırkçılığa karşı veya ekolojik motiflerden kaynaklanabilir.

Kapitalist toplumun temel sınıf çelişkisi olan sermaye ile iş arasındaki çelişki, çözümü için sosyalist bir dönüşümü gerekli kılar. Kapitalizmin aşılması, küresel insanın varlığını tehlikeye atan problemlerin çözümü için de gereklidir.

Bu yüzden, sınıfsal konumu dolayısıyla sadece işçi sınıfı Sosyalizmin kurulmasıyla ilgili değildir. Diğer toplumsal güçler, değişik nedenlerden dolayı, Kapitalizmin Sosyalizm yoluyla aşılması gerekliliği kanaatine varabilirler. Ancak işçi sınıfı üretim koşullarındaki konumlanması itibarıyla Sosyalizm için başarılı bir mücadelede belirleyici önemi taşımaktadır. Sadece, büyük çoğunluğu Kapitalizm'in aşılmasının gerekliliği kanaatindeyse ve bilinçli olarak bu yönde hareket ediyorsa, diğer sosyal tabakaların ve siyasi güçlerin Sosyalizm için mücadelesinin ve yeni bir toplumun kuruluşunun miktatısı olabilir.

Alman Komünist Partisi bu süreci geliştirmeyi görevi olarak görmektedir.

Sosyalizm sadece işçisınıfının kendisiyle bağlantılı güçlerin istemi ve tavrı ile, yani demokratik kitlesel eylemlerin bir sonucunda gerçekleşebilir. Bunun için de toplumun çoğunluğu tarafından onaylanması ve aktif şekillenmesi ve devrimci bir partinin örgütleyici gücü gereklidir. İşçi sınıfının ve onunla birlik içindekilerin ve tüm önemli üretim araçlarının toplumsal mülkiyetiyle Sosyalizm, Kapitalizmde kazanılmış ancak sermayenin hakimiyeti altında güvence altına alınmamış, ya da biçimsel karakter taşıyan demokratik hak ve özgürlüklere gerçekçi sosyal bir temel verecektir.

Sosyalizm çalışma hakkını garanti altına alıyor, sürekli sosyal bir güvenlik gerçekleştiriyor, gerçek eşitliği ve kadının özgürleşmesini sağlıyor. Sosyalizm sendikalara ve çalışan insanların diğer örgütlerine ve aynı zamanda her bireye, toplumsal yaşamın ortaklaşa düzenlenmesi olanağını tanıyor. Eğitimde fırsat eşitliğini ve hümanist kültüre herkesin katılımının yolunu açıyor. Sosyalizm eğitimi ve yaşam boyu eğitimi Edebiyat, Tiyatro, Güzel Sanatlar ve Müziği, Spor ve diğer yaratıcı aktiviteleri destekler. Bununla her yönlü siyasi olarak ergenliğe ulaşmış, kendini geliştirebilen ve kendisinin belirleyebileceği ve şekillendirebileceği barış içinde bir yaşam, özgürlük, adalet ve dayanışma, tüm insanlar için sosyal güvenlik ve refahın önkoşullarını oluşturur. Sosyalizm demokrasinin yeni ve aynı anda daha yüksek bir basamağını oluşturmaktadır.

Tüm bunlar ancak kapitalistlerden belirleyici üretim araçlarının alınmasıyla ve toplumu kar mantığının pençesi altına almasının önlenmesiyle mümkün olur. Bunun içindir ki, alt edilen sömürücülerin, sosyalist devletin anayasasıyla uyuşmayan sömürü sistemlerini tekrardan örgütlenme denemeleri, sosyalist yasaların temelinde önlenmelidir.

Alman Komünist Partisi, Komünist partisinin Sosyalizmdeki görevini, diğer ilerici güçlerle birlikte en iyi siyasi fikirlerin ve girişimlerin her defasında insanların güvenini sağlaması için gerekli olan etkide bulunmakta görür. Sosyalizmin stratejik yönelimlerinde ve sosyalizmin yeni çehresinin biçimlendirilmesi ve bunun için çoğunluklar kazanmak için gayret göstermelidir. Komünistlerin görevi kitlelerde sosyalist bilinç geliştirmeye, onları kendiliğinden, Sosyalizmin inşasında girişimci tavir almaya kazanmak ve Sosyalizmi, Kapitalizmin yeniden oluşmasını engellemek için savunmaktır.

Gelecekteki Sosyalizmin nasıl olacağını ayrıntılarıyla bugünden söylemek mümkün değildir. Çok şey, başlangıç koşullarından, tarihi gelişimden, devamlı dönüşen ekonomik, siyasi ve kültürel koşullarından ve aynı zamanda toplumun çığır açma mücadelesinde kilerin istemlerine ve eylemlerine bağlı kalacaktır. Ancak kaçınılmaz olan, yeni tipte maddesel-şeyasal kaynakların yaşam kalitesinin düzeltilmesi, varlığı güvence altına alan onurlu bir işin sosyal güvenlik altında olanaklı olması yönünde bir tip ekonomik gelişime geçileceğidir.

Real Sosyalizmin, Sosyalizmin erken gelişim basamağı olduğu dönemlerinde, üretim araçlarının belirleyici toplumsal mülkiyetindeki toplumsal mülkiyet, devlet -ve kooperatif mülkiyet şekline benzerdi. Sosyalizmin devrimci sürecinin mücadelesinde, toplumsal mülkiyetin bilinen biçimleri dışında yeni şekillerin ve yeni toplumsal örgütlerin oluşması da beklenmektedir. Komünistlerin istemleri, bürokratik tehlikelere karşı yöntemlerin geliştirilmesi, yaşama ve yürütme organının toplumsal denetimi, yargılama, medya, eğitim ve araştırmanın güçlendirilmesi ve doğrudan güç kullanımının alabildiğince genişletilmesidir.

Ekonominin ve entegrasyon süreçlerinin AB çerçevesinde ilerleyen küreselleştirilmesi dolayısıyla, Alman Komünist Partisi, Sosyalist toplum düzeninin Avrupa Birliğinin diğer ana ülkelerindeki aynı doğrultuda giden dönüşüm süreçlerinin ve bununla bağlantılı değişen uluslararası güç dengelerinin gerçekleşmesiyle mümkün olabileceğini varsaymaktadır.

Sosyalizm, Kapitalizme karşı kendini ancak, dünya sistemi olarak tüm insanlık için kabul edilebilecek bir üretim ve tüketim tarzıyla geçerli kılındığında da, doğal çevrenin yok edilmesini ve kapitalizmin haykıran eşitsizliklerini ve adaletsizliklerini düzelttiğinde daha yüksek bir medeniyet olarak kendini kabul ettirecektir. Sosyalizmin dünya ölçeğinde inşası bundan dolayı uzun bir tarihsel sürecin gerekliliğinde gerçekleştirilebilecektir.

Real Sosyalizmin deneyimleri

Gelecekteki sosyalist toplumlar, tarihsel hareket noktalarının başka olması dolayısıyla, bir çok yönüyle 20. yüzyılda Avrupada inşa edilenlerden farklı olacaklardır. Real sosyalizmin gelişimindeki olumlu ve olumsuz deneyimler, gelecek için kullanılacak olağanüstü bir deneyim hazinesi teşkil etmektedirler.

Sosyalizmin kazanımları

Rusya'daki 1917 Ekim Devrimiyle Sosyalist bir toplum sisteminin inşasına başlandı. İnsanlığı başka bir çağa doğru yönelmenin sinyalinin verdi. Kötü koşullar altında Sovyetler Birliğinde ve diğer Sosyalist ülkelerde olağanüstü kazanımlar gerçekleştirildi.

Sosyalist toplumlar on yıllar boyu, kapitalistlerin olmadığı kar prensibinden öte ve toplumsal planlı bir üretimin olanaklı olduğunu kanıtladılar. Emperyalizmin saldırganlığına kelepçe taktılar. 1917 Sovyet gücünün ilk beyannamesi olan "Barış Beyannamesi" 'inden Sovyetler Birliğinin Hitler Faşizmi karşısındaki zaferine, Varşova Paktı ülkelerinin silahsızlanma girişimlerine kadar Sosyalizmin barış politikasındaki uzun zinciri bu anlamda sayabiliriz. Tarihi başarılarına halkların ulusal bağımsızlık savaşlarına verdiği dayanışma ile sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe karşı verdiği mücadeleleri de unutmamalıyız.

Sosyalizm, en zengin emperyalist devletlerde bile ulaşılamayan, sosyal kazanımları hayata geçirdi. Evsizlik-ve işsizlik aşıldı, herkes için eşit eğitim olanakları sağlandı, kadınlar için gelişmiş bir çalışma olanağı, ücretsiz sağlık hizmeti ve çok gelişmiş ve kitleler için ulaşılabilecek bir kültür olanaklı kılındı.

Sosyalizmin ve onun kazanımları aynı zamanda kapitalist ülkelerdeki sosyal ve reformlar için yapılan mücadelenin koşullarını da belirgin bir şekilde iyileştirmiştir. Burjuvazi ve onun hükümetleri sistemler arası çatışmadan dolayı önemli ödünlere zorlandılar. Bu özellikle Federal Almanya'daki hakim sınıf için geçerliydi.

Almanya Demokratik Cumhuriyeti SED (Almanya Sosyalist Birliği Partisi)'nin yönetiminde Alman Emperyalizmine sınırlarını gösterdi. Dört On yıl boyu Almanya'nın bir bölümünde tekellerin ve bankaların hakimiyeti yok edildi. Alman halkının Faşizmden kurtuluşu tüm Almanya'da alman halkına anti-faşist ve demokratik bir düzenin kurulması için önemli olanaklar sağlamıştı. Ancak bu savaş, sadece doğu bölümündeki Sovyetler Birliği tarafından işgal edilmiş bölgede ve daha sonraki Doğu Almanya Demokratik Cumhuriyetinde tam anlamıyla kullanılabilir.

Doğu Almanya Demokratik Cumhuriyetiyle alman topraklarında Alman Emperyalizmine karşı Sosyalist bir seçenek oluştu. Almanya Demokratik Cumhuriyeti ve onun kalıcı anti-faşist, barış için girişimi, gerilimsizlik ve silahsızlanma ve temel sosyal hakların gerçekleşmesi Alman işçi hareketinin en büyük kazanımları ve Almanya'nın hümanist mirasının bir parçasını oluşturmaktadır.

Yenilginin nedenleri

Tüm tarihi kazanımlarına rağmen Sosyalizm Avrupa'da yenilgiye uğramıştır. Bunun iç ve dış, ekonomik, ideolojik ve siyasi, objektif ve sübjektif nedenleri vardır. Bunlar için henüz sonlanmış bir açıklamamız yok; bununla ilgili tartışma Alman Komünist Partisinde cereyan ediyor. Bugünkü bakış açısından Rusya'daki devrimin meydana geldiği dönemdeki son derece zor başlangıç koşulları da buna dahildir. Zayıf gelişmiş bir sanayi, az gelişmiş bir tarım, kısmen yaygın olmayan bir okur-yazar oranı, eksik olan burjuva-demokratik gelenekler, henüz köylü bir nüfus, ve gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırıldığında geri kalmış koşullarda oluşmuş bir işçi sınıfı. Tüm bunlar Sosyalist yolu seçen birçok ülkede, ekonomik ve politik gelişime damgasını vurmuştu.

Bu durum, ve emperyalist güçlerin dış tehditi, Sovyetler Birliğine kısa zamanda tüm güçlerin merkezileşmesiyle modern bir sanayi inşasını ve kültürel bir devrimi kaçınılmaz

kıldı. Bu koşullar altında işçi sınıfının lider rolü, Komünist partinin lider rolüyle değiştirildi.

Ancak bu, sanayileşme ve Kültür devrimi bittikten sonra değişen koşullarda da böyle kaldı. Parti ve Devlet gittikçe yönetsel-bürokratik bir mekanizmada eridiler. Toplumsallaştırma süreci çoklukla devletleştirme basamağında tıkanıp kaldı. Sonuç, sosyalist mülkten uzaklaşan bir yabancılaşma oldu.

Devletin, toplumun tüm katmanlarına girmesiyle kendinden girişimcilik sekteye uğratıldı. Git gide gelecekle ilgili toplumsal tartışmalar azaldı. Bu dönemde parti inandırıcılığını ve sonucunda da hegemonyasını yitirdi. Sovyetler Birliği Komünist Partisinin örgütsel temelleri gitgide devre dışı bırakıldı; parti içi demokrasi, kolektivizm ve dayanışma yerine otoriter önlemler ağırlık kazandı.

Bu süreç dış tehditlerin ve saldırganlığın, ekonomik şantaj ve sert uluslararası sınıf çatışmaları koşulları altında gerçekleşti. Yürüyen burjuva-demokratik hukuk biçimlerinin eksikliğinde ki bir arka planda Sosyalizmin hümanist doğasına aykırı, sosyalist demokrasi ilkelerinin ve sosyalist hukuk devletinin kötüyü kullanımı, baskı ve kitlesel takibatlarla ve cinayetlerle yoğunlukla zedelendi. Bu Sosyalizme ve onun itibarına ağır zararlar verdi.

Şimdiye kadarki bilgiler ve yorumları Alman Komünist Partisinin siyasi ve örgütsel siyasi anlayışının bir parçası oldu; bu süreç devam ettirilecek.

Yönetsel-merkezi "Sosyalizm modeli" ikinci dünya savaşından sonra büyük oranda sosyalist bir gelişim yolu seçen ülkelere taşındı. Bu tür Sosyalizm önemli ekonomik başarılar elde ettiyse de, zamanla nitel yeni bilimsel-teknik devrimin gerekliliklerini zamanında kavrayamadı ve buna karşı hassas davranamadı. Bunun sonucunda, sosyalist ülkeler iş veriminin gelişiminde ve maddi yaşam standartlarında gelişmiş kapitalist ülkelerin arkasında kaldılar. Denge bozulmak zorunda kaldı.

Sosyalist ülkelere, sosyalizme uygun üretim gücü gelişiminde yeni bir türü gerçekleştirmek mümkün olmadı. Sosyalist değer yargıları da sürekli ve kapsamlı olarak gecerliliğini koruyamadı.

Önemli yeni gelişmeler ve bilgiler yanında toplum bilimlerinde dogmatik donmalar yaşandı. Bunlar bilimsel olarak kanıtlanmış öngörülere dayanan eylem yönelimleriyle kendini geliştiren çelişkilerin çözümünde ve sosyalist toplumun ileriye doğru gelişmesinin gücünü frenledi. Partideki ve toplumdaki eleştiri ve öz eleştiri yeteneği büyük ölçüde kayboldu. Federal Almanya'daki Komünistler de hatalı tahminlere göz yumdular.

Avrupa'daki Real Sosyalizmin yenilgisinin iç ana nedeni, toplumsal koşulların gitgide donmasıydı. Sosyalizme kendi temelinde, erişilen gelişim noktasına koşut olarak sürekli yeni devrimci gelişim desteği verilmesi başarısız oldu.

Sosyalizmin yenilgisi aynı zamanda iç ve dış karşı devrimin bir sonucudur. Sovyetler Birliğinde'ki tüm varoluşu sürecinde ve daha sonra diğer sosyalist ülkelerde Sosyalizm sürekli emperyalist güçlerin saldırılarına ve düşmanca girişimlerine hedef oldu. 14 Emperyalist devletin genç Sovyetler Birliğine (1918-1920) saldırıları, ekonomik izolasyon ve ticaret ambargolarıyla, faşist devletler olan Almanya, İtalya ve Japonya'nın Anti-komintern bloğuyla, Alman faşizminin bir yok etme savaşına varan ve provokatif



eylemlerle desteklenen düz bir çizgi oluşturan saldırısı açık bir şekilde görülebilmektedir. Bu soğuk savaş döneminde ambargo politikalarıyla ve güç kaybettirici silahlanma yarışıyla ve nükleer tehditle güçlendirildi. Emperyalist güçler- karşı devrimci stratejilere kadar - Sosyalizmi bozmak ve yok etmek için denenmemiş hiç bir şey bırakmadılar.

İçte toplumsal sorunların büyümesi sonucu ve dış etkiler yüzünden, gündemdeki toplumsal sorunları çözmek olanaksız hale geldi ve hareket alanları daraldı. Avrupa'nın bir takım sosyalist ülkelerinde ve özellikle de Sovyetler Birliği Komünist Partisinde de yöneten partilerdeki revizyonist güçler baskın çıkmaya başladı. Bununla sonunda Sosyalizmin yenilgisi için yol açılmış oldu.

Alman Komünist Partisi bu yenilginin nedenlerini anlayabilmek ve bundan gelecekteki sosyalist gelişmeler için çalışmayı kendisine bir ödev olarak görür.

Çünkü Avrupa'daki Sosyalist ülkelerdeki yenilgi, Sosyalizmin olanaksız olduğu ve Kapitalizmin de tarihin son tümcesi olduğu anlamına gelmez. Kapitalizmin yaptığı yıkımlara bakarsak, insanlık Kapitalizm dışında çözümler bulacaktır ve bulmak zorundadır. Her zamankinden daha acil olarak bugün önümüzdeki seçenek "Sosyalizm yada barbarlık" (Rosa Luxemburg) tır.

#### IV. Sosyalizme giden yolumuz

Sosyalizme reformlar yoluyla değil, derin dönüşümlerin kavramasıyla ve kapitalist mülkiyet ve güç koşullarının devrimci aşılmasıyla ulaşılabılır. Bunun için temel değişim güç koşullarının işçi sınıfı ve onunla birlik olan güçlerin lehine olan değişimdir.

Toplumsal güç koşulları kendiliğinden değil, sınıfsal mücadelelerle değişir. Sendikaların örgütsel yapılarını ve mücadele kapasitelerinin güçlendirilmesiyle, işletmelerde ve sendikalardaki eylemlerle, demokratik ve sosyal hareketlerin eylemlilikleriyle bir karşı güç inşa edilmek zorundadır.

Bunda, iş yerinde ve toplumda kendi kendine karar vermek gibi değişimler, devlet ve toplumda askersizleştirme ve demokratlaşma ne kadar mümkün olursa, ve demokratik ve sosyalist güçlerin etkisinin bilinçlenme ile gerçekleştirildiği oranda, orada tekelci sermayenin gücünün geriletilmesi ve yolun Sosyalizme açılması da o kadar mümkün olur.

#### **Demokratik ve sosyal ilerlemeye dönüşüm için**

Bugün öncelikle anayasada kökü olan temel haklarımızın savunulması, kabine ve sermaye tarafından Neo-liberal tırpanlama politikasına karşı sosyal ve demokratik kazanımlarımızın savunulması ve önü alınamaz kâr sisteminin tehdidi altındaki doğal yaşam kaynaklarımızın yeniden kazanımı ve korunması, barışın ABD-emperyalizmine ve Almanya'nın AB-emperyalizminin büyük güç politikasına karşı savunulması ana görevlerimizi teşkil etmektedir.

Bu koşullar altında savunma mücadeleleri tüm mücadele basamağının merkezinde duracaktır. İşçilerin niteliksel yeni bir aşamada harekete geçirilmesinde, işletmelerdeki ve yönetimlerdeki ücretlilerin, evsizlerin, emeklilerin, sosyal ve demokratik kazanımların yıkılmasından etkilenenlerin hep birlikte harekete geçirilmesinde yeni bir aşama kaydedilirse, barış hareketinin ve diğer demokratik hareketlerin bir sıçrama yapması sağlanabilir. Aynı zamanda mücadeleler, kazanılanların savunulmasında güçlerini toplayarak ilerici reformlara ve demokratikleşmeye

dönüştürülebilir. Mücadelelerin ve hareketlerin ülke sınırları ötesine götürülmesi küreselleşme koşulları altında gitgide daha büyük önem taşımaktadır

Alman Komünist Partisi sosyal ve demokratik reformların ülke ötesi holdinglerin güçlerinin bütünleşmesiyle ve olağanüstü devlet borçlanmasıyla ve reform baskısının Avrupa'daki real-sosyalizmin sona ermesi ve ortadan kalkmasıyla hareket alanlarının daralmasını getirdi. Bu komünistlerin reform mücadelelerinden vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Reform politikası büyük sermayeyle olan siyasi çatışmasından geri adım atamaz. Tam tersine, özellikle de ulus ötesi sermayeye karşı yönlendirilmelidir. Bu sermayenin sahiplenme gücünün zayıflatılmasını ve özellikle de mülkiyet sorununun gündeme getirilmesini gerektirir. Alışla gelmiş sosyal ve demokratik reformlar böylelikle temel anti-tekelci dönüşümlere yaklaşabilir.

Gerçekten görülen seçenekler olmaksızın etkin bir toplumsal direniş gelişemez. Direniş olmadan da tüm ilerici reform kurguları sadece hayal olarak kalır. Bunun için direniş denemeleri reform ve değişim perspektifleriyle ilişkilendirilmelidir. Barışın güvence altına alınması, silahsızlanma, uluslararası işbirliği ve adil bir ekonomik dünya düzeni. Almanya Federal Ordusunun içeride müdahalesi, toplumun militerleştirilmesi, ırkçı ve faşist ideolojilere, örgütlere ve partilere karşı, kitlesel işsizliğin yok edilmesi için, taşeron işçiliğin engellenmesi ve toplumsal ötelenmeye karşı, sosyal dayanışma ve güvenlik sistemlerinin genişletilmesi doğrultusunda, bireysel ve toplumsal yoksulluğa karşı mücadeleye ve çevrenin yeniden yapılandırılması ve korunmasına yönelik olmalıdır.

Ekonomik üretkenlik sermayenin kârlılığı ve uluslararası rekabetiyle ölçülmemeli, tam tersine işçilerin ve nüfusun çoğunluğunun yaşam koşullarına yönlendirilmelidir. Kitlesel işsizliğin yok edilmesi mücadelesinde çalışma programlarıyla ve amaca yönelik yapılandırmalarla ülke ve beldelerde ekolojik reformlar ve nitelikli büyüme ilerletilmeli: Kamusal inşaat ile, herkesin faydalanabileceği kamusal -yasal sağlık sistemi, kamusal yakın ulaşımın geliştirilmesi, var olan ve yeni eğitim ve kültür kuruluşlarının desteklenmesi, ücretsiz eğitim, nitelikli ve ücretsiz çocuk bakım evlerinin ve tam gün okullarının tüm çocukların hizmetine sunulması ve çevrenin bakımı. Gerekli olan finans olanakları da mevcuttur: Holdinglerin ve bankaların servetlerinde, silahlanma fonlarında ve yatırıma dönüştürülemeyen bankaların spekülasyon milyarları, sigortalar ve holdingler.

Söz konusu olan:

Devlet tekelci ayarlama mekanizmalarına ulusal çerçevede, AB çerçevesinde ve diğer uluslararası devlet tekelci kurumlarda; sendikal eylemler ve sosyal tırpanlamaya ve yerellik rekabetine; dirsek teması anlayışına karşı dayanışmacı davranış biçimlerinin desteklenmesi, insan düşmanı Neo-faşizme ve ırkçılığa karşı; eğitim sisteminde eleştirel düşünen ve uyanık vatandaşların yaratılmasında eğitim içeriklerinin hayata geçirilmesinde, hizmete hazır değersizleştirilen iş gücünün eğitilerek makina gibi kullanımı yerine, bilim ve teknikten yararlanmanın demokratik kullanımı.

Önümüzdeki dönemde, Sol'un ötesindeki toplumsal güçlerin direnişinin Neo-liberal politikalara karşı birleştirilmesi çok önemlidir. Çeşitli sosyal ve toplumsal güçlerin birliklerinin oluşturulması ve bunların çeşitli sorunlar için her zaman yeniden oluşabilmeleri ve işçi sınıfının bu bütünün içinde belirleyici güç olması, sağa doğru kayışı ve Neo-liberal toplumsal değişimi durdurmak için kaçınılmazdır. Tüm bu birliklerden güçlü birlik ilişkileri ve Neo-liberalizme karşı güçlü toplumsal ve siyasi blok oluşursa, o zaman toplumsal güç oranları, toplumsal seçenekler ve gerçekçi bir perspektif gerçekleşebilir.

Anti-tekelci girişimler olmadan, belirli reformlar ve gerekli olan zenginliğin yukarıdan aşağıya derin yeniden dağılımı, özel süper zenginliklerden kamusal fonlara, zengin ülkelere yoksul ülkelere mümkün olmayacaktır.

Alman Komünist Partisi tekelcilik karşıtı mücadelenin sonunda böylesi ve diğer tekel karşıtı-demokratik dönüşümler gerçekleştirilebilir ve tekelci sermayenin gücünü ve işçi sınıfı ve onunla işbirliği içinde olan güçlerin etkisinin büyümesine ve sosyalizm için mücadele yolunun açılmasını gerçekleştirebilir.

Bankaların ve sigorta şirketlerini, üretime ve pazara hükmeden holdinglerin ve diğer stratejik ekonomi bölümlerinde demokratik kontrol edilen varlıkların toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi için ilk adım olmalıdır.

**Tekel karşıtı dönüşümlerle sosyalizmin yolunun açılması**

Bu mücadele tekel karşıtı dönüşümlere akar. Bunun ön koşulu, tekel karşıtı blok öylesine büyük parlamento dışı güce ve parlamenter etkiye sahip olur ki, ortak çıkarlarını temsil eden bir hükümet kurmayı başarır. Parlamento dışı hareketlere, işçi sınıfı hareketi örgütlerine ve yeni bir demokratik güç oluşumuna dayanarak derinden kavrayan siyasi ve ekonomik dönüşümler geliştirilir, bunların sonucunda da tekelci sermayenin gücü kırılabilir.

Alman Komünist Partisi anti-tekelci ve sosyalist dönüşümün birbirleriyle bağlantılı gelişim evrelerinin kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecindeki devrimci dönüşümün elemanları olduğu görüşündeydi. Tekel karşıtı dönüşüm kapitalizmin unsurlarının ve sosyalizmin tohum biçimlerinin devrimci mücadele sürecinde mevcut oldukları anlamına gelir. Önce eski unsurlar ağırlıkta olacaktır, ancak sınıf mücadelesi sürecinde yeni toplumun varlığını gösteren unsurlar gitgide ağırlıklarını kazanmak zorunda kalacaktır, eğer karşı devrimin devrimci süreci boğması istenmiyorsa.

Bu yolun somut olarak nasıl gelişeceği ise, işçi sınıfının gücünden, diğer demokratik güçlerle olan bağının sağlamlığından ve komünistlerin etkisinden, ama aynı zamanda gerici güçlerin direnişine bağımlı olacaktır. Sınıf mücadelesinin deneyimleri, tekelci burjuvazinin ne zaman gücünün ve ayrıcalıklarının tehlike altında olduğunu gördüğünde, toplumsal ilerlemeyi kendi kontrolü altındaki tüm araçlarla engellemeye çalışmıştır. Bu faşist diktatörlüklerin kurulmasından, iç savaşların çıkartılmasına kadar gitmiştir. Güçlü bir mücadeleyle direnişi kırılmalı ve sosyalizme uzanan güçlerin öylesine bir ağırlığı oluşturulmalıdır'ki, gericilerin şiddet kullanımı engellenmeli ve işçi sınıfı ve birlikteki ortaklarının sosyalizme giden en uygun yolu sağlanmalıdır..

## **V.Direnişin ve ilerlemenin güçleri**

Ekonomik ve siyasi oluşumların gelişmiş kapitalist ülkelerdeki sonucu, Almanya'da da olduğu gibi, toplumun gittikçe artan kutuplaştırılmasıdır. Bir tarafta küçük bir grup holding sahipleri, banka şefleri ve multi-milyonerler. Diğer tarafta tekelci sermayenin egemenliğinin altında ezilen işçilerin, ücretlilerin ve memurların, tarımda çalışanların, aydınların, serbest çalışanların ve küçük ve orta işletmelerin baskın çoğunluğu. Sosyal güvencesizlik, işsizlik ve yoksulluk, sosyal ayrımcılık ve ötekileştirme gitgide yaygınlaşmaktadır.

Yeni sosyal aktörlerin büyük bir çeşitliliği oluşmakta ve gelişmektedir. Irkçılık karşıtı hareket, cinsellik sorunsalı, çevre ve barış ve diğer birçok sorunlarda güçler otonom olarak hareket etmektedirler. Sömürülenlerin ve ötekilenen'lerin büyük bir kesimi alternatif siyasi ve sosyal bir proje dahilinde bir araya getirilebilir ve otonom ve farklılıklarıyla birleştirilmelidir.

Ulusal düzlemde kendini biçimlendiren toplumsal bloklar ne kadar kendilerini uluslararası boyutta ağlaştırarak eylem kapasitelerini geliştirebilirlerse, toplumsal politik seçeneklerini kabul ettirmelerinin gücü de o ölçüde büyür.

Uluslararası düzlemdeki direniş ve ilerici güçlere, halklarına dayanarak Neo-liberalizme karşı bir alternatif arayan ve ABD-emperyalizminin baskın gücüne karşı uluslararası ilişkilerde kendilerini

savunan sosyalist yönelimli ülkeleri saymak gerekir. Dünya ticaret örgütü, WTO, kapitalist merkezlerin hegemonyasına karşı gitgide bir tepki gelişmektedir. Küreselleşmeye karşı hareketin desteği ile, ABD, Avrupa Birliği ve Japonya'nın kendi çıkarlarını engelsiz bir şekilde hayata geçirmeleri engellenebilir.

Tüm emperyalist saldırılara karşı ve en ağır koşullar altında sosyalist yolunu savunan Küba özel önem taşımaktadır. Bununla Küba özellikle Latin Amerika ve Karibik halklarını neoliberalizm ve ABD üstünlüğüne karşı olan mücadelesiyle özendirilmektedir.

### **İşçi Sınıfı - Belirleyici Güç**

İşçi sınıfı sermayenin egemenliğine karşı ve sosyalizm savaşımında belirleyici güçtür. Kapitalist toplumda, toplumsal üretim sistemindeki yeri itibariyle kapitalist sömürden en fazla ve en yakın etkilenen sınıftır. Üretim araçlarının iyeliğine sahip olmayanlar olarak işçiler ve ücretliler iş güçlerini satmak zorundadırlar. Onların çalışması olmasa, toplum var olamazdı. Yüksek derecede sanayileşmiş ülkemizde onlar tüm değerlerin yaratıcılarıdır. İşçi sınıfının insanlığın çıkarlarından ayrı düşünülecek çıkarları yoktur. Bu toplumsal konum ona toplumun direnişinin ve gelişiminin ana taşıyıcısı olma özelliğini verir.

İşçiler ve ücretliler Federal Almanya nüfusunun çoğunluğunu oluşturmaktadırlar. İşçi sınıfının sıraları Federal Almanya'da milyonlarca göçmen işçi ve ücretliler tarafından güçlendirilmektedir. Bunların büyük bir bölümü ve aileleri çoğunlukla ötekileştirilmiş ve kötü koşullarda yaşamakta ve çalışmaktadırlar. İşsizlerin nüfus içindeki oranları gitgide büyümekte; birçok genç çaresiz kalifiye bir staj yeri veya iş aramaktadırlar. Bunların hepsi işçi sınıfına aittir.

Çalışan kadınların oranı artmakta, ancak işçi sınıfının dışı bölümünü oluşturanlar varlıklarını garanti altına alabilecek bir gelire sahip değiller. Part-time çalışmanın çeşitli şekilleri, düşük -ve en düşük ücret sektörünün büyük bir bölümü kadınların çalışma koşullarının en belirgin özelliğidir. Kadınların gelirleri genelde erkeklerin gelirlerine göre daha düşüktür. Bu ek bir rant kaynağıdır ve aynı zamanda erkeklerin gelirlerine olan baskıyı yükseltmektedir.

Kadınların aşırı oranda etkilendikleri artan işsizlik ve buna karşı oluşturdukları korkuları onların bağımlılıklarını, ek sorumluluklarını ve baskılanmalarını büyütmektedir. Tüm bunlar, çeşitli yaş gruplarındaki kadınların ciddi yoksulluk tehditi altında kalmalarını ve yoksullaşmalarını hızlandırmaktadır.

Çalışmanın gitgide esnekleştirilmesi ve çalışma sürelerinin uzatılması çocuklu insanların çalışma sürecinde eşit yer almalarını zorlaştırmaktadır. İş ve Aile'nin birbiriyle özleştirilmesi ailelerin, çoğunlukla da kadınların özel bir problemi olarak kalmaktadır. Bu geleneksel rol dağılımı daima yeniden kendini yeniden üretmektedir. Yeniden üretimin zorunlulukla düşük gelir bölümünde ev işleri bölümüne kaydırılması birinci planda kadınları vuracaktır.

İşçi sınıfında özellikle bilimsel-teknik devrimin etkisiyle birkaç on yıldır önemli strüktürel dönüşümler gerçekleşmektedir. Mesleki görünüm ve kalifiye özellikleri değişti. Kendini işçi sınıfında saymayan ancak nesnel olarak ona ait olan meslek dalları gitgide önem kazanmaktadır. Özellikle teknik, bilim ve yönetim alanında çalışan aydın bir kesim gittikçe büyüyen bir tabakayı oluşturmaktadır. Bunlar sanayi işçilerinden veya yönetimde ve eğitim kurumlarında çalışan basit ücretlilerden kendilerini çoğunlukla yaptıkları somut iş dolayısıyla ayırt etmektedirler. İş yerleri de çoğunlukla güvenceli değildir. Birçokları onur kırıcı çalışma koşullarını kabul etmek zorundadırlar.

En yüksek örgütsel konumunu ve en büyük mücadele deneyimini sanayi işletmelerinde ve ulaşım sektörünün belirli bölümlerindeki işçiler ve ücretliler oluşturmaktadır. İşçi sınıfının bugünkü koşulları altında banka çalışanlarının ve hizmet sektörüyle, kamu alanında ve iletişim sektöründeki mücadeleleri giderek önem kazanmaktadır.

Yeni bilimsel-teknik gelişmelerin devreye girmesiyle doğrudan üretim sürecindeki canlı çalışmanın payı otomatikleşme ve robotların devreye girmesiyle azalmaktadır. Ancak çalışanların yükü bundan dolayı hafiflememektedir. Bir taraftan gitgide daha çok iş yerleri kapatılırken, diğer taraftan çalışma süreleri uzatılmakta ve iş yoğunluğu yükseltilmekte, işletmecilerin toplu sözleşmelere ve işçi haklarına saldırıları yoğunlaşmaktadır. Bununla birlikte düşük ücret sektöründeki çalışanların sayısı artmakta, sınırlı ve kötü çalışma koşullarındakilerin sayısı artarken, toplu sözleşmeler ihlal edilmekte ve iş akdi güvencesizliği kural haline gelmektedir. Bu özellikle kadınlara, gençlere ve engelli insanlara uygulanmaktadır.

Ülkemizdeki işçi sınıfı, karışımı, çalışma branjlarına ve çalışma koşullarıyla, yaşam biçimleri, kökenleri ve gelenekleri itibarıyla ve mücadele deneyimleri yönünden çok farklılık göstermektedir. Örgütlü işçi hareketinde çeşitli siyasi ve dünya görüşü içeren akımlar etkindir. Tüm farklılaşmalarına ve farklılara karşın objektif olarak birleştiren, ayırt edenden çok daha güçlüdür. İşçi sınıfı ortak sınıf çıkarlarına sahiptir. Büyük sermaye görünümünde iyi organize olmuş, erkin bütün araçlarına ve fikir manipülasyonuna sahip ve birlikli hareket eden rakip bir sınıfla karşı karşıyadır.

Toplumsal ilerleme, ancak işçi sınıfı eylem birliği halinde hareket eder ve birlikler kurarsa mümkün olabilir. İşçiler, ücretliler, memurlar, kötü koşullar altında çalıştırılanlar ve işsizler, stajyerler ve emekliler - milliyetlerinden ve kökenlerinden bağımsız, farklı dünya görüşleriyle ve farklı parti üyelikleriyle - ortak hareket etmek zorundadırlar ve bu olanaklıdır.

Kapitalizmle birlikte uluslararası işçi sınıfı da doğdu, ve kendine özgü üretim- ve yaşam koşullarına göre ulusal bölümler oluşturdu. Üretim koşullarının gelişen eşitlenmesiyle, bilinç henüz tam anlamıyla olgunlaşmamış olsa bile, işçi sınıfının küresel birlikteliği için ön koşullar da büyümekte. Uluslararası iş bölümünün derinleştirilmesi maddi temeli oluşturur ki, bunun sayesinde işçiler çalışma sürecinde gitgide sınırlarını aşan bir işbirliğine girerler. Bu süreçte sanayileşmenin bir bölgede sona ermesi ile birlikte, aynı zamanda başka bir yerde en modern bir işletmenin inşası, küresel bir görünümdür. Bu da sermayenin, çalışanları yerelliklerinde ve ulusal bölümlerinde birbirlerine karşı getirmekte kullanmasına yol açmaktadır. Komünistler buna karşı enternasyonalist mücadeleciler tavırlarını koymaktadırlar.

Buradan işçi hareketinin uluslararası bir ağ kurması, küresel üretim ağ sistemleri boyunca örgütlenmesi ve ulus-ötesi holdingler içinde bir karşı güç oluşturabilmesinin gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

Sınıfın birlikteliğini tüm gücüyle desteklemek, birleştireni ön plana çıkarmak, ortak eylemleri desteklemek ve sınıf bilincinin gelişimine katkıda bulunmak - bunlar Alman Komünist Partisinin görevi ve temel ilkeleridir.

### **Alman Komünist Partisi ve Sendikalar**

Sendikalara, işçi sınıfının örgütlenmesinde ve sınıflar arası güç koşulları için anahtar görev düşmektedir. Alman Sendikalar Birliği (DGB), işçilerin, ücretlilerin ve memurların en geniş sınıf organizasyonu, ortak çıkarlarının organize olmuş ifadesidir.

Komünistler, Birlik sendikalarının, Hitler Faşizminden kurtuluşta sonra ortaya çıkmasında önemli çapta katkıda buldukları ve halen aktif olarak çalıştıkları, ülkemiz işçi sınıfının geçmişteki önemli sosyal ve demokratik kazanımları gerçekleştirmesinde ve korumasında belirleyici rol oynamışlardır.

Almanya Demokratik Cumhuriyetinin varlığı, Batı alman işçilerinin mücadelelerini destekleyen "görünmeyen pazarlık ortağıydı". Bunun içindir ki, Avrupa'daki sosyalizmin yenilgisi örgütlü işçi hareketine derin etkiler yapmıştır. Özellikler de Federal Almanya'daki sendikalar üzerine.

Alman Komünist Partisi, gelecekte de işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda ve bunun için mücadele eden sendikaların vazgeçilmez olduğu kanaatindedir. O, sendikaların güçlenmesi için çalışmaktadır. Toplu sözleşme otonom yapısını savunmakta, birlik sendikalarına karşı işveren kuruluşlarının ve diğer gerici güçlerinin saldırılarına karşı mücadele etmektedir. Bunlar sendikaların mücadele azmini kırmak, ve toplumun gerici dönüşümüne karşı olan direnci zayıflatmak istemektedirler.

Sendikaların, sosyal ve demokratik kazanımlarının "Almanya yerelliği" 'ni iç ve dış sermaye için çekici yapmak suretiyle sermaye için en iyi değerlendirme olanaklarını yaratacak olan "modernleşme koalisyonu" tanımlamasıyla kötüye kullanımına karşı çıkıyoruz. Sendika yönetimlerinin bazı kesimlerinin geçmişte olduğu gibi bu politikalara bağlanmalarına karşı çıkıyoruz.

Eğer sendikalar geleceklerinin olmasını istiyorlarsa, Almanya Sosyal Demokrat partisinin gölgesinden kurtulmalı, otonom bir çıkar temsilciliği yapmalı ve kendi siyaseti altında kitlesel hareketin bir parçası olarak işsizliğe ve Neo-liberal bozguna karşı durabilmelidir. Sendikalar işletmelerde ve toplumda siyasi bir karşı gücün biçimlendirilmesi için vazgeçilemezdirler.

Alman Komünist Partisi sendikal politikadaki çelişkilerin ve kesin olmayan duruşların aşılmasını ve böylelikle sendikaların itibarlarının, inandırıcılıklarının ve mücadele güçlerinin artırılmasının taraftarıdır. Alman Komünist Parti üyeleri olanakları ölçüsünde sendika üyeleridirler. Ve birlik sendikalarının otonom, mücadelecı sınıf örgütleri olmaları ve çeşitli dünya görüşünden siyasi akımları birleştirme mücadelesi vermektedirler. Komünistler bunun için teorik ve pratik katkılarda bulunarak sendika politikasının sınıfsal yönelimini güçlendirmek, anti- kapitalist duruşlar geliştirmek ve sosyalist toplum amacının gerekliliğinin ve olabirliğinin propagandasını yapmaktadırlar.

Alman Komünist Partisi güçlü ve mücadelecı temsilci ve personel konseyleri, gençlik ve eğitim temsilcileri ve sendikalarda güvenilir kişilik kurumunun oluşumu için mücadele eder. Ayrıca Alman Komünist Partisi sendikaların Avrupa ve uluslararası düzlemde işbirliği için ve ulusal sendika temsilcilerinin birbirleriyle karşı karşıya getirilmelerini engellemek ve ortaklaşa sınıf savaşımalarında hareket etmeleri için inisiyatif alır.

## **Demokratik partiler ve hareketler**

### ***Diğer sol partilerle işbirliği***

Federal Almanya'daki partiler coğrafyası genel bir değişim içindedir. Federal Almanya Cumhuriyetini bugüne kadar on yıllarca belirleyen büyük partiler ve siyasi sistem bağlayıcı gücünü yitirmektedir. Sağ partiler ve fikirler ilgi kazanmaktadırlar.

Almanya Sosyal Demokrat Partisinde (SPD) ve Yeşiller'de sol güçlerin etkileri daha fazla geriletildi. Bunların ortak federal hükümetleri döneminde sosyal yıkım, demokrasinin geriletilmesi ve Almanya'nın büyük güç özelemleri siyasi doğrultuyu belirliyordu.

Bununla bağlantılı olarak SPD 'nin terkettiği sosyal reformist tutumları tekrar sahiplenen bir siyasi akım için alan açıldı, Federal Alman Ordusunun tüm dünyadaki müdahalelerini reddeden ve demokratik sosyal kazanımların savunması için angajman gösteren bir akım.

Sol partilerin ve seçim birlikteliklerinin milletvekilleri, özellikle de parlamentolardaki Komünistler parlamentoyu anti-kapitalist seçeneklerin propagandasını yaptıkları bir kürsü olarak kullanabilir ve

parlamento dışı mücadeleye önemli itkiler verebilirler. Diğer taraftan sol parlamenterlerin tavizsiz çalışabilmeleri için parlamento dışı hareketlerin desteklerine ve baskılarına ihtiyaç vardır.

Sol güçlerin, partilerin ve örgütlerin aktiviteleri arttı. Bu güçlerin sosyal ve siyasi hareketlerin ortaklaşa çalışmaları çerçevesinde ortak istemler ve girişimler için birleşme olanakları artmıştır. Sosyal kazanımların, demokratik hak ve özgürlüklerin savunulması mücadelesinde ve barışın sağlanmasında birçok ortak noktalar ve çıkarlar söz konusudur. Var olan koşulların eleştirisinde de çoğunlukla birbirine benzer görüşlere sahiptirler. Bir çok eylemlerde ve seçimlerde de kısmen ortaklaşa veya birbirlerine paralel olarak hareket etmektedirler.

Bununla birlikte Alman Komünist Partisi (DKP) bunlardan dünya görüşü itibariyle, parti anlayışı alanında, programı itibariyle ve reform ve devrim anlayışı kavramında ve dolayısıyla kısmen pratik politikalarında farklılık göstermektedir.

Alman Komünist Partisi, sol partiler ve örgütlerle ve diğer anti-kapitalist sol 'la bundan sonraki tartışma sürecinin gelişimine katılmaktadır. Burada amaç tartışmayı ortaklaşa eylemin geliştirilmesi ve zorlaştırılmaması yönünde sürdürmek önemlidir.

### **Komünistler ve demokratik işbirliği politikalarımız**

Ülkemizdeki ve diğer emperyalist metropollar'daki sosyal ve demokrasi geriletilmesine, militerleşme ve savaş politikasına, ırkçılık ve Neo-faşist tehlikelere karşı, emperyalist küreselleşmenin sonuçlarına karşı ve yoksul ülkelerin halkları için direniş gelişmektedir. Alman Komünist Partisini üyeleri demokratik hareketlerde, birliklerde ve yerel vatandaş girişimlerinde aktif olarak çalışmaktadırlar. Alman Komünist Partisi mücadelenin içeriği ve şeklini her hareketin kendisinin belirlemesi görüşünü taşımaktadır Alman Komünist Partisinin üyeleri ortaklaşa belirlenen istemler ve amaçları için tutarlı olarak çalışmakta ve mücadele biçimleri ve toplumsal seçenekler konulu tartışmalarda kendi dünya görüşlerini ve siyasi duruşlarını ortaya koymaktadırlar.

Alman Komünist Partisi tüm katılanların eşitlikli ve dostça ortak çalışması için fikir beyan etmektedir. Birlik partnerlerinin siyasi motiflerini, dünya görüşlerini ve örgütsel bağımsızlıklarını saygıyla karşılamakta ve dost birliklerden de Alman Komünist Partisine (DKP) aynı duruşu sergilemelerini beklemektedir. Alman Komünist Partisinin (DKP) üyeleri insiyatiflerdeki çalışmalarında mülkiyet meselesini her sorunun hareket noktası olarak görmektedirler.

Balkanlardaki, Orta doğudaki, Orta Asyadaki, Afrikadaki emperyalist savaş politikaları ve ABD, AB ve Japonyanın kaygı verici askeri politikaları ve silahlanma ereklere barış hareketinin geniş bir birlik için girişimini en önemli görev olarak görmek gerekir. Sovyetler Birliğinin dağılmasından sonra emperyalist metropollere karşı aynı boyutta bir güç olarak barış gücünün karşı durmaması nedeniyle bu görev daha da önem kazanmaktadır. Avrupa'nın Sosyalist Devletleri, özellikle de Sovyetler Birliği varken, emperyalizmin böylesi askeri maceralara sınırlar konulabiliyordu.

Alman Komünist Partisi barış hareketiyle birlikte tüm devletlerin uluslararası ilişkilerin eşitlik ilkesi doğrultusunda olduğu, içişlerine karışmama, ulusal bağımsızlık ve ülke bütünlüğüne dayandığı bir düzen için mücadele etmektedir. Birleşmiş Milletler (UNO) ve uluslar hukukunun güçlenmesi için mücadele eder. Bu amaç için Birleşmiş Milletlerin (UNO) demokratikleştirilmesi zorunludur. Her türlü hegemonyacı , şiddet ve işgalci politika teşhir edilmek zorundadır. Alman Komünist Partisi özellikle Federal Almanya Ordusunun dünya çapında hareket eden işgalci bir savaş gücüne dönüştürülmesine ve AB- savaş gücünün geliştirilmesi faaliyetlerine karşı duruş sergiler. Tüm kitle silahlarının teşhirine ve yok edilmesi için çalışır. Alman Komünist Partisi Federal Alman Ordusunun tüm dış müdahalelerinin ve Almanya Federal Ordusunun içerideki müdahalelerinin hemen durdurulmasını talep eder.

Birçok girişimler, birlikler ve hareketler demokratik kazanımların yok edilmesine ve kamusal mülklerin özelleştirilmesine karşı durmaktadırlar. Bununla birlikte yeni mücadele -ve örgütlenme biçimleri gelişmektedir. Bu gelişmede yeni olan, sendikaların, sosyal protesto hareketlerinin, barış -ve demokrasi hareketlerinin yeniden ortaklaşa seçenekler ve eylemler konusunu tartışmaları, ağırlık noktaları belirlemeleri ve ortaklaşa hareket etmeleridir.

Neo-faşist güçler daha güçlü oldular. Haftalık gösteriler, militan terör ve birkaç yerel parlamentoda tutunabilmeleri, bunun belirtileridir.

Alman Komünist Partisinin üyelerinin anti-faşist örgütlerde ve birliklerde faaliyetleri: Onlar - özellikle genç insanlarla- savaşa karşı, ırkçılığa ve savaşa karşı olan güçlerle Almanya Federal Ordusu tarafından göçmenlerin, sığınmacıların hakları için ve demokratik özgürlüklerin kısıtlanmasına karşı mücadele eden güçlerle benzerlerini aramaktadırlar.

Alman Komünist Partisi - 1933 den 1945 e kadarki antifaşist direnişin ve 1945 ten sonraki Federal Almanyadaki antifaşist savaşımın ve Almanya Demokratik Cumhuriyeti'ndeki antifaşist duruşun - yani antifaşist mirasın savunulması için mücadele eder. O, Anayasanın antifaşist ağırlık noktalarını savunur. Biz, diğer antifaşistlerle birlikte tüm Neo-faşist parti ve örgütlerin yasaklanmalarını ve kapatılmalarını talep ediyoruz.

Federal Almanya Cumhuriyeti'nde milyonlarca göçmen kendi siyasi örgütlerini kurdular. Çoğunluğu işçi sınıfına aittirler. Birçoğu Federal Almanya'daki solcuların mücadeleleri çevresinde kendilerine güncel görevler tanımlıyorlar, bir kaç da uzun süreli sosyalist amaçlar için çalışıyorlar. Bunların arasında siyasi ilticacılar ve takibat altında olan anti-faşistler mevcut. Alman Komünist Partisi proleter enternasyonalizm anlamında onlarla birlik içindedir ve onlarla siyasi ortak bir mücadelenin arayışı içindedir.

Ekoloji - hareketiyle doğal çevrenin korunması temasını paylaşıyoruz. Komünistler iklim felaketinin nedenlerine karşı direnişte angaje oluyorlar, ekolojik sistemlerin tahribatında kaynakların israfında, enerji kaynaklarının tekeller tarafından hakimiyetine karşı ve atom atıklarının taşınmasına karşı mücadele etmektedirler. Alman Komünist Partisi atom enerjisinden hemen çıkılmasını talep etmektedir. Gen teknolojileri ve bio teknolojiler ile ilgili kararlarda halkın demokratik katılımıyla kararların alınması talebinde bulunmaktadır.

Gelecek için siyasi ve sosyal konulardaki tartışmalarda gençlerin rolünün önemi belirleyici olacaktır. Genç jenerasyonun önemli bölümleri meslek eğitimi ve düzenli bir işte çalışabilmek için kendilerine bir gelecek şansı görmüyorlar. Federal Almanya Cumhuriyeti tarihinde eğitim hakkına ve meslek eğitimine, iş yerine, sosyal güvenliğe ve eşitliğe, anlamlı boş zaman değerlendirmeye ve sağlığa, birlikte karar verme hakkına ve demokrasiye, hukuka, barış içinde yaşamaya ve böyle bir yaşama alışmaya olan talepler hiçbir zaman günümüzde olduğu kadar aktüel değildi. Alman Komünist Partisi işçi gençliğinin gücünü işletmelerdeki ve sendikal mücadelelerde daha yaşlı arkadaşlarının güçleriyle birleştirmesini istemektedir. Öğrencilere ve genç aydınlara çıkarlarının ve ideallerinin ancak işçi hareketiyle birlikte gerçekleştirilebileceği yönündeki kanaatini bildirmek ister. Bunun için Alman Komünist Partisi (DKP) Sosyalist Alman İşçi Gençliği (SDAJ) ve Marksist Öğrenciler Birliği (AMS) ile ortak dünya görüşü ve siyasi kanaatlerinden dolayı birlikte hareket eder. Alman Komünist Partisinin tüm üyelerinin Sosyalist Alman İşçi Gençliğini ve Marksist Öğrenciler Birliğini desteklemek gibi bir görevleri vardır.

Alman Komünist Partisi kadınların kendi hakları için mücadelelerini destekler ve onlarla ve tüm grup ve girişimlerle birlikte kadınların sosyal ve demokratik haklarının genişletilmesi ve savunulması için mücadele eder. Kadının baskılanması kapitalist sömürünün merkezi bir mekanizmasıdır. Buna karşı mücadele ancak işçi ve sendikal hareketle işbirliği halinde başarıya ulaşabilir. Bu tüm sınıfın ortak çıkarıdır. Kadının özgürleşmesi, sömürüye dayanan bu toplumda mümkün değildir. Bunun için ön koşul, başka, sosyalist bir toplumdur.



Alman Komünist Partisi burjuva evlilik dışındaki tüm yaşam biçimlerinin hukuki eşitliği için ve tüm otonom yaşam biçimlerinin eşit görülmesi için mücadele eder. Özgürlükçülüğün yanında ve toplumdaki tüm azınlıkların ve ayrımcılığa tabi tutulanların yanında yer alır.

Kapitalist küreselleşmeye karşı tüm dünya çapında bir hareket gelişmektedir. Bu, ulus ötesi holdinglerin gücüne, dünya bankasının ve uluslararası para fonunun insan onurunu hiçe sayan politikalarına karşı durmaktadır. G7'nin tüm dünyadaki yaşam koşulları için olan rolünü ve sorumluluğunu sorgulamaktadır. Avrupa Birliği'nin gerici politikasına karşı durur.

Bu hareket çok çeşitli siyasi ve sosyal güçleri temsil eder. Yeni örgütler ortaya çıkmaktadırlar. Protestoların uluslararası karakteri ve bunların büyüyen ağlaşmaları. protesto hareketinin yeni bir kalitesini oluşturmaktadır. Alman Komünist Partisi uluslararası karşı güçlerin formasyonunda ve ağlaşmasında özellikle de sosyal forum hareketinde ve bunların diğer komünist partiler ve sol örgütlerdeki ortak çalışmalarına katılmaktadır.

Neo-liberalizme ve kapitalist küreselleşmeye karşı sosyal ve siyasi hareketlerin protestosunun etkisi, iş yeri temsilcilerinin ve sendikaların uluslararası çerçevede ve ülkemizde nasıl koordine edildiğine göre belirlenecektir;

ve uluslararası sınıf mücadelelerinin emperyalist küreselleşmenin etkilerine karşı olan sosyal hareketlerin eylemleriyle bağlanmasına ve ortak sınıf düşmanına, ulus-ötesi holdinglere karşı, harekete geçirilmesine, uluslararası ağlaşmış grev eylemleri gibi siyasi taleplerin kabul ettirilmesi için, yeni mücadele şekillerinin geliştirilebilmesine bağlıdır.

Bu, hareketin devrimci ve toplumsal değişime yönelik bölümünü ne kadar güçlendirebileceğimize bağlıdır.

## **VI. Alman Komünist Partisi (DKP) - İşçi Sınıfının Partisi**

Alman Komünist Partisi işçilerin ve ücretlilerin oluşturduğu sınıfın gelecek ve genel çıkarları doğrultusunda kendini yönlendirir. O kendisini hareketin siyasi bilinci ve sürekli ileriye yönlendiren bölümü olarak görür. Kendisini devrimci bir parti olarak görür.

Ülkedeki insanların çoğunluğunun çıkarlarını - özellikle işçi sınıfının ve diğer çalışanların, işsizlerin ve sosyal yardım alanların - büyük sermayenin rant istemlerine karşı, erke karşı ön plana çıkartır; toplumu dönüştüren belirleyici güç ve sınıf mücadelesini ve sınıf bilincinin gelişmesini yönlendiren güç olarak işçi sınıfını yönlendiren; direnişin çeşitli güçlerinin Neo-liberal politikaya karşı mücadelesini güçlendiren ve birleştiren; bilimsel temelini Marx, Engels ve Lenin'in teorisinde bulan ve bugünkü mücadele koşullarına göre geliştiren; kapitalist mülkiyet ve güç koşullarıyla bağının koparılması ve sosyalizmi arzulayan bir parti olarak görür.

Almanya Komünist Partisi sosyal gerici, anti-demokrat ve barışı tehlikeye sokan egemenlerin politikasına karşı direnişin, anti-faşist; ve proleterya enternasyonalizminin partisidir.

Alman Komünist Partisi (DKP)'nin hedefi Sosyalizm/Komünizm dir. Bu hedef için çoğunluğu kazanmak DKP'nin hedefidir.

## **Komünizmin tarihsel yolu**

Alman Komünist Partisi Komünist hareketin geleneğinden gelmektedir. Alman ve uluslararası işçi hareketinin kapitalist sömürü ve baskısına karşı 150-yıllık mücadelesinden ve militerleşme ve savaşa karşı verilen mücadeleden doğmuştur. Alman Komünist Partisi "Komünist birlik", "Devrimci Sosyal Demokrasi", "Spartakus Birliği" ve "Almanya Komünist Partisi" (KPD) nin geleneğine yakinen bağlıdır. 1968 deki yeni oluşumundan sonra işçi hareketinin, barış mücadelesinin ve diğer hareketlerin içinde alman ve uluslararası emperyalizme karşı küçümsenemeyecek katkılarda bulunmuştur. Alman Komünist Partisi (DKP) uluslararası devrimci işçi hareketinin deneyimlerinden öğrenmektedir. 1946 yılında KPD ve SPD'nin birleşmesiyle Sovyet işgal bölgesinde oluşan SED ile daima birlikteydi.

**August Bebel, Wilhelm Liebknecht, Franz Mehring, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Clara Zetkin, Ernst Thälman, Wilhelm Pieck ve Max Reimann** 'in ruhunda ve o yolda mücadele etmektedir.

Komünistler hareketlerinin başlarından itibaren sömürüye, baskıya, egemenlerin ayrıcalıklarına ve kitlelerin yoksullaştırılmalarına, savaflara ve zihinsel manipulasyona ve aptallaştırmaya karşı mücadele etmektedirler. İnsanın özgürleşmesi (emansipasyonu), sosyal ilerleme, barışçıl bir dünya, herkesin tarihsel ve günümüzdeki kültürel zenginlikten payını alması için savaşılmaktadır. Geçmişin ilerici hareketlerinin geleneğini koruyor, aydınlanmaya, Karl Marx'ın devrimci talepte şiirleştiği, **"insanın küçümsendiği, köleleştirildiği, yansızlaştırıldığı, yabancılaştırıldığı bir yaratık olduğu koşulların tümünün yıkılmasının gerekliliği..."** şeklindeki hümanist fikirlerle bağlanıyor.

Komünistler olarak, yeni, sosyalist bir toplum kurmayı hedef almışsak, hareketimizin tarihi deneyimlerini ve sosyalizmin kuruluşunu korumak görevimizdir. Anti-Komünist sahtekarlıkları reddediyoruz. Milyonlarca insani kendi hak ve barış mücadelesinde heveslendiren hareketimizin gerçekliğini savunuyoruz. Bu mücadelelere olan anıları diri tutuyoruz. Ancak bu yolda hataların, haksızlıkların ve suçların işlendiğinin de bilincindeyiz. Gelecekte bunların önlenmesi gereklidir.

Alman Komünist Partisi tarihini eleştirel olarak denetlemekte, ideolojimizin ve dünya görüşümüzün hümanist ilkeleriyle çelişen düşünce tarzlarının ve yapılanmaların aşılması gerekliliğini savunmaktadır.

Devrimci mücadeleyi yürüten ve işçi sınıfı ve tüm diğer buna hazır birlik partnerleriyle birlikte yeni bir toplum kurmak isteyenlerle bugün nasıl bir komünist parti kurulması gerektiği sonucu bizim için esastır.

Sosyal ve demokratik temel hakların ve kapitalist toplumun aşılmasıyla, aynı zamanda sosyalist bir toplumun sermayenin hakimiyetine bir seçenek olarak kurulmasında komünistler emperyalistlerin savaşlarına, savaş, sömürgeci boyunduruğa karşı, yaşam -ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi, sosyal güvence, geniş eğitim, temel siyasi -ve vatandaşlık hakları için dünyada her yerde olduğu gibi en ön cephede yerlerini almışlardır. Komünistler bu mücadelelerde her zaman kendilerini enternasyonalistler olarak kanıtamışlardır.

Federal Almanya Cumhuriyetinde biz bugün iki toplumsal sistemin deneyimlerinden öğrenebiliriz. Federal Almanya'daki kapitalist sisteme alternatif olarak doğu Almanya Demokratik Cumhuriyeti ile 40 yıl alman toprağında sosyalist bir devlet var oldu. Alman tarihinde ilk defa işçi sınıfı sermayenin siyasi ve ekonomik gücünü kırdı. En önemli üretim araçları toplumsal mülkiyete çevrildi. Üretken çalışan tarımsal kooperatifler oluştu. Eğitim ve kültürden, aynı zamanda sağlık hizmetlerinden faydalanmak para cüzdanına bağımlı değildi. Kadınların eşitliği için önemli siyasi ve ekonomik ön koşullar oluşturulmuştu.

Alman Komünist Partisi, 40 yıl boyunca, holdinglerin ve bankaların erkini kaldırmış, bugüne kadarki alman tarihinde barış için ve savaşa karşı durmuş, gelişmekte olan ülkelerle dayanışma içinde ve anti-faşist bir politika izleyen Alman Demokratik Cumhuriyeti (DDR)'nin yanında durmuştur.

Yeni bir toplumun temel özellikleri, zayıflıklarına rağmen, belirgin bir şekilde görülüyordu. Gelişme bu zayıflıklarla bağlantılı olarak devam etmekteydi.

Federal Almanya Cumhuriyetinde farklı: Komünistler, diğerleriyle birlikte sermayenin siyasi erkinin restorasyonuna karşı ve Federal Almanya Cumhuriyetinin emperyalist bloğa bağlanmasına karşı, tekrar militerleştirilmesi ve Batı Almanya'nın NATO'ya katılmasına karşı, silahlanmaya ve demokrasinin kısıtlanmasına karşı, barış için ve işçi hakları için 40 yıl boyunca mücadele etmişlerdir. Federal Almanya Cumhuriyetinin tekrar militerleştirilmesine ve Almanya'nın birliği için mücadelelerinden dolayı Özgür Alman Gençliği (FDJ) ve 1956 da Almanya Komünist Partisi (KPD) yasaklandılar.

Komünistler tarafından iki devlette edinilen çeşitli deneyimlerin - kapitalist bir toplumda ki sınıf mücadelesinin tecrübeleriyle, sosyalizmin inşası esnasındaki deneyim hazinesinden - eleştirel ve yapıcı olarak yararlanarak bunu tarihsel bir perspektifi geliştirmek için bütüncül bir hale getirebilmek, bu Alman Komünist Partisi (DKP) için bir savaş olduğu gibi, aynı zamanda ileriye yönelik bir iddiadır.

Alman Komünist Partisi, sınıf hukuku tarafından Alman Demokratik Cumhuriyetinin inşası için mücadelelerinden dolayı takibata uğrayan, hapse atılan ve ötelenen tüm insanlarla dayanışma içindedir. Batı Almanyada ve Batı Berlin'de Barış ve Sosyalizm için mücadele ettiklerinden dolayı takibata uğrayanların rehabilitasyonlarını talep eder. Almanya Komünist Partisi (KPD) yasağının kaldırılmasını talep eder. Alman Komünist Partisi tüm meslek yasaklarına muhatap olanlarla, veya bunun tehditi altında olanlarla dayanışma içerisindedir. Bunların rehabilitasyonlarını ve birkaç eyaletteki demokrasi dışı ve anayasaya aykırı meslek yasaklarının yeniden uygulanmasının hemen durdurulmasını talep eder.

### **Dünya Görüşümüzün Temelleri**

Alman Komünist Partisi dünya görüşünü, siyasetini ve örgütlenme anlayışını Marx, Engels ve Lenin tarafından temellendirilen Bilimsel Sosyalizme ve bunun sürekli geliştirilmek ve gerçeklerin ardında kalmaması temeline dayandırmaktadır. Marxism-Leninizmin özgürce yaygınlaştırılması için mücadele eder.

Alman Komünist Partisi toplumun bilimsel analizine katkılar sunarak, edinilen bilgilerin siyasi uygulamalarında kazanımların sağlanmasını hedef alır. Bunun için de diğer marksist güçlerle tartışmayı ve işbirliğini arar. Bu temelde Alman Komünist Partisi (DKP) siyasi stratejisini ve taktiklerini geliştirir.

Alman Komünist Partisi birinci sınıf ideolojik görevi olarak, işçi sınıfının kendi sınıfsal konumunun durumunu ve kendi sınıf çıkarlarıyla büyük sermayenin erk ve rant çıkarları arasındaki uzlaşmaz çelişkiye eriştiği bilgi düzeyinin derinleştirilmesi olarak görür. Sosyalist düşünceleri yaygınlaştırır. Komünistler sendikalarda ve toplumsal hareketlerde sınıfsal tavırlarını koyarlar.

Alman Komünist Partisi, burjuva ideolojisinin ve reformist görüşlerin etkilerinin işçi sınıfından uzak tutulmasına çalışır. Antikomünizm ve milliyetçilikle kesin bir şekilde mücadele eder. İrkçı, faşist görüşlerle ve bunların ideolojik ve toplumsal sebepleriyle mücadelesi ise kaçınılmazdır.

Alman Komünist Partisi eğitim ve siyasi bilinçlendirme için yaptığı uğraşını ve hedeflerinin propagandasını bu temeldeki politik pratiğinin desteklenmesi ve geliştirilmesiyle birlikte sürdürmektedir.

### **Parti içi yaşamın ilkeleri**

*Dünya görüşünün ortaklığı ve siyasi hedefler Alman Komünist partisinin parti içi yaşamının ilkelerini belirler. Alman Komünist Partisi bütünlüklü ve dayanışmacı hareket eden aynı görüşte ve mücadele birliğinin ön koşullarını belirler. Görüş çeşitliliği, canlı tartışma ve birlikte eylem bütünlüğü oluşturur. Alman Komünist Partisinin üyeleri, ancak bütünlüklü, tüm parti tarafından taşınabilir bir tavrın eylemliliklerinin ve güçlerinin güvencesi olduğu temelliğiyle hareket ederler. Bunun ön koşulu da dayanışmacı tartışma ve görüş birliğinin sağlanmasıdır. Bunun için Alman Komünist Partisinde geniş iç parti demokrasisi birlikli ve merkezi eylemlilik temeliyle bağlanmıştır. Parti içi yaşamın temel ilkelerine: aşağıdan yukarı tüm yönetimlerin seçilebilirlikleri, hesap verme zorunluluğu, politikasının ve programının geliştirilmesine tüm partinin katılımının, seçilmiş üst parti organlarının kararlarının herkes için geçerliliğine göre birlikte hareket etme ve partinin temel örgütlerinin oluşturulması ve her üyenin bu temel örgütlerde çalışması, kendi kişisel olanaklarına göre toplumsal savaşımlara katılması ve kendisini teorik*

olarak geliştirmesidir. Komünistler, parti yaşamının bireyin kolektif hareket etmesi ve aynı zamanda üstlendiği bireysel sorumluluğu tarafından belirlenmesi için çalışmaktadırlar.

## **Proleterya Enternasyonalizmi**

Emperyalist küreselleşme koşullarında ve Avrupa Birliğinin belirleyiciliğinde sınıf mücadelesinin evrenselleşmesi artıyor. Bununla Komünist partilerin ve örgütlerin uluslararası cevabı ve dünya çapındaki anti-kapitalist hareketin birbirleriyle anlaşmalarının gerekliliği gündeme gelmektedir. İşçi sınıfının kazanımlarına karşı geniş çaplı saldırı uluslararası işçi hareketinin ve diğer ilerici güçlerin birlikte hareket etmesini zorunlu kılmaktadır. Sosyalist gelecek perspektifinin ancak bilikte kazanabilineleceği bilinci, antikapitalist güçlerin uluslararası işbirliğinin geliştirilmesi gerekliliğinin altını çizmektedir. Alman Komünist Partisi (DKP) uluslararası devrimci hareketin güçlendirilmesinin aynı zamanda ülkelerdeki devrimci hareketin güçlenmesi anlamına geldiği deneyiminden hareket etmektedir. Alman Komünist Partisi kendi ülkesindeki çalışanların davaları için olan daimi girişimini tüm dünyadaki ilerici güçlerin mücadelesiyle bağlamlandırır. Alman Komünist Partisi burada her komünist partinin kendi siyasetini kendisinin oluşturacağı prensibinden hareket eder. Bunun için de kendi işçi sınıfı ve toplumu için taşıdığı sorumluluğu diğer ülkelerin çalışanları için de aynı şekilde taşımaktadır Alman Komünist Partisi sosyalist yönelimde aynı yolda olanlara, onu bugün seçenlerle ve yarın onunla birlikte gidecek olanlarla dayanışma içinde olur. Aynı zamanda başka ülkelerdeki ilerici güçleri ve anti-emperyalist hareketleri dayanışma içinde desteklemektedir. Bununla birlikte sosyalist Küba'yla dayanışmacı pratiğini devam ettirecek ve güçlendirecektir.

**Dünyayı değiştirmek isteyen, onu anlamalıdır. Kendini özgürleştirmek isteyenlerin yoldaşlara ihtiyaçı vardır. Güç geliştirmek isteyen, örgütlenmelidir. Özgür, insanca bir yaşam elde etmek, geleceği kazanmak isteyen insan, bunun için mücadele vermelidir. Alman Komünist Partisi sadece var olmak için kurulmuş bir parti değildir. O, işçi sınıfıyla birlikte ve işçi sınıfı içinde insanlığın gelecek çıkarları için çalışmaktadır. Sosyal Güvenlik ve Adalet, Demokrasi ve Özgürlük, Barış ve Sosyalizm - Alman Komünist Partisi bunun için mücadele etmektedir.**

***"Tüm dünyanın işçileri birleşin"***

(Alman Komünist Partisi (DKP)'nin 17. Parti Kongresinin 2. oturumunun kararları, 8.Nisan 2006)